

ІННОВАЦІЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ І ЗАКОНОДАВСТВА В ФАРМАЦЕВТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

О. А. Кириченко,
Ю. О. Ланцедова,
О. С. Тунтула

random]plasia]]
RS Global

**О. А. Кириченко,
Ю. О. Ланцедова, О. С. Тунтула**

ІННОВАЦІЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ І ЗАКОНОДАВСТВА В ФАРМАЦЕВТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Монографія

**RS Global
Warsaw, Poland
2020**

DOI: 10.31435/rsglobal/024

*Рекомендовано вченою радою Міжнародного класичного університету імені
Пилипа Орлика (протокол № 2 від 30 вересня 2020 р.).*

Рецензенти:

Котюк І. І., професор кафедри теорії права і держави юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор юридичних наук, професор;

Пиріг І. В., професор кафедри криміналістики, судової медицини та психіатрії Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент;

Хачатуров Е. Б., проректор з науково-педагогічної, адміністративної роботи та розвитку Національного університету кораблебудування імені адмірала Макарова, доктор юридичних наук, старший науковий співробітник

Кириченко О. А., Ланцедова Ю. О., Тунтула О. С.

Інновації юриспруденції і законодавства в фармацевтичній діяльності: монографія. – Warsaw: RS Global Sp. z O. O., 2020. 97 с.

ISBN 978-83-958980-8-2

У монографії представлено інноваційні основи юриспруденції у контексті найбільш ефективного, раціонального та якісного здійснення фармацевтичної діяльності. У цьому аспекті звернуто увагу на три базисні властивості (значення) права, базисні завдання та об'єкти юриспруденції, базисні напрямки юридичної діяльності і градацію правових актів і фармацевтичного законодавства за юридичною силою. Розглянуто причини і властивості девіантної поведінки учнів, в т. ч. на тлі виживання сильнодіючих лікарських речовин, та повноважень прямого і делегованого державного примусу з її подолання. Викладено сутність завідомо і незавідомо достовірних і недостовірних відомостей, ступеневий сутнісний видовий поділ юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності. Розкрито природу фармацевтичної галузі права за інноваційною класифікацією юридичних наук. Представлено одинадцятирівневий порядок отримання фармацевтичної освіти. Викладено інноваційний порядок найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення та дотримання правового статусу фармацевтів та інших соціосуб'єктів, оперативного попередження його порушення та максимально повного відновлення.

Може бути корисною для всіх, хто цікавиться інноваціями юриспруденції та законодавства, що пов'язані із фармацевтичною діяльністю.

ISBN 978-83-958980-8-2

© Кириченко О. А.,

© Ланцедова Ю. О.,

© Тунтула О. С., 2020.

© Наук. ред. Кириченко О. А., 2020.

© МКУ імені Пилипа Орлика, 2020.

© RS Global Sp. z O. O., 2020

ЗМІСТ

ВСТУП	4
Розділ 1. ДОКТРИНАЛЬНЕ ПІДГРУНТЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗУМІННЯ ПРИРОДИ ФАРМАЦЕВТИЧНОЇ ГАЛУЗІ ПРАВА ТА КОДЕКСУ	7
Питання 1. Базисні значення права, завдання юриспруденції і напрямки юридичної діяльності та інше доктринальне підґрунтя інноваційної природи фармацевтичної галузі права.....	7
Питання 2. Співвідношення правових актів за юридичною силою в контексті належної супутньої юридичної освіти фармацевтів та їхньої правомірної поведінки.....	14
Питання 3. Значення інноваційного видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності для з'ясування природи фармацевтичної галузі права та кодексу.....	24
Питання 4. Природа фармацевтичної галузі права за інноваційною класифікацією юридичних наук на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань.....	35
Розділ 2. ІННОВАЦІЇ В ОТРИМАННІ ФАРМАЦЕВТАМИ ОСВІТИ ТА ПОДОЛАННІ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ І ПРАВОПОРУШЕНЬ У ФАРМАЦЕВТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	40
Питання 1. Інноваційний порядок отримання фармацевтами базисної фармацевтичної та супутньої юридичної освіти.....	40
Питання 2. Базисні властивості девіантної поведінки фармацевтів та інших фізичних осіб і повноважень антиделіктологів з її подолання....	45
Питання 3. Інноваційне розуміння достовірних відомостей та їх джерел як основи забезпечення компетентної правомірності діянь фармацевтів.....	50
Питання 4. Можливості удосконалення сутності, системи та функцій антиделіктних органів у контексті підвищення ефективності подолання правопорушень у фармацевтичній діяльності.....	56
ПІСЛЯМОВА	78
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	85

ВСТУП

У зв'язку з алогічною відсутністю законодавчого визначення поняття фармацевтичної діяльності автори дійсного дослідження вважають за можливе обрати за основу одне з доктринальних та довідкових визначень даної діяльності. Варто звернути увагу на поняття фармацевтичної діяльності, запропоноване С. В. Васильєвим як «промислове виробництво лікарських засобів, виробництво лікарських засобів в умовах аптеки, оптову торгівлю лікарськими засобами, їх зберігання, перевезення, вивезення за кордон України, ввезення до України та/або роздрібну торгівлю лікарськими препаратами, зберігання, транспортування, виготовлення лікарських засобів» [4].

У Фармацевтичній енциклопедії поняття цієї діяльності визначається як «сфера науково-практичної діяльності в охороні здоров'я, яка охоплює маркетингові дослідження фармацевтичного ринку, визначення потреби в окремих препаратах, науковий пошук отримання ЛП, дослідження щодо створення ЛП, всебічне вивчення їх властивостей, включаючи безпеку та специфічну дію, розроблення відповідної НТД, аналіз препаратів, стандартизацію, реєстрацію, виробництво, контроль якості, умови зберігання, інформацію з постачання, реалізації та застосування ліків, фармацевтичну опіку, підготовку та перепідготовку фармацевтичних кадрів, а також керівництво ФП та їх структурними підрозділами» [153].

Кожне із цитованих та інших визначень поняття фармацевтичної діяльності не можуть претендувати на досконалість, що не є й метою дійсного монографічного дослідження.

Проте неможна не звернути увагу, що як й будь-яка інша сфера суспільного життя і **фармацевтична діяльність** охоплює:

1. Практичну фармацевтичну діяльність, що пов'язана із виробництвом, клінічними випробуваннями, продажем та використанням ліків.

2. Наукову фармацевтичну діяльність, призначення якої полягає у забезпеченні найбільш ефективного, раціонального та якісного проведення кожного з названих практичних напрямків фармацевтичної діяльності.

3. Освітнянську фармацевтичну діяльність, що, використовуючи тисячолітні досягнення фармацевтичної науки, здійснює підготовку та перепідготовку кадрів для найбільш ефективного, раціонального та якісного проведення:

3.1. Кожного з названих практичних напрямків фармацевтичної діяльності.

3.2. Наукової фармацевтичної діяльності.

3.3. Освітнянської фармацевтичної діяльності.

У цьому аспекті треба звернути увагу й на те, що в Основах законодавства України про охорону здоров'я є розділ X «Медична та

фармацевтична діяльність» [92], що демонструє тісний природний зв'язок між здійсненням обох вказаних видів суспільного життя. А згідно вимог ч. 1 ст. 75 «Зайняття медичною і фармацевтичною діяльністю» даного закону фармацевтичною діяльністю можуть займатися тільки особи, які мають відповідну спеціальну освіту і відповідають єдиним кваліфікаційним вимогам [92], тоді як у відповідності із вимогами ч. 2 ст. 74¹ «Право на зайняття народною медициною (цілительством)» цього ж закону даним видом діяльності можуть займатися й особи, які не мають спеціальної медичної освіти, зареєстровані в установленому законом порядку як фізичні особи-підприємці та отримали спеціальний дозвіл на зайняття народною медициною (цілительством), виданий МОЗ України [92].

Не дивлячись, що зайняття народною медициною (цілительством) вимагає відповідності особи певним Кваліфікаційним вимогам [30], перевірка яких здійснюється шляхом складання відповідного атестаційно-експертного висновку [99], принципово власне такий порядок здійснення даного виду діяльності, що тісно пов'язаний із збереженням життям та здоров'ям людини, суперечить вимогам ст. 3 Конституції України, згідно яким життя та здоров'я людини проголошено в українській державі найвищою соціальною цінністю, а утвердження та забезпечення якої поряд з іншими правами і свободами громадян складають головний обов'язок держави [73].

І гарантом дотримання Основного закону та прав і свобод громадян є у відповідності з вимогами ч. 2 ст. 102 Конституції України є лише одна посадова особа та/чи інституція – Президент держави [73].

А якщо звернути увагу й на вимоги ст. 1 Конституції України, згідно яким українська держава є правовою [73], то стає зовсім зрозумілою своєчасність прийняття Національної програми правової освіти населення, у відповідності із положеннями абз. 3 розд. II якої «надання правової освіти має здійснюватися в усіх дошкільних, загальноосвітніх, професійно-технічних, вищих навчальних закладах і закладах післядипломної освіти» [90].

У такому аспекті можна говорити про безперервне здійснення протягом життя людини одного з двох **гіперрівнів юридичної освіти**:

1. Базисної юридичної освіти, що має забезпечити найбільш ефективне, раціональне та якісне здійснення кожної зі спеціальностей, спеціалізацій та субспеціалізацій власне юридичної практичної, наукової та освітнянської діяльності.

2. Супутньої юридичної освіти, що має забезпечити найбільш ефективне, раціональне та якісне здійснення кожної з неюридичних спеціальностей, спеціалізацій та субспеціалізацій практичної, наукової та освітнянської діяльності.

Викладені положення й зумовили необхідність проведення дійсного монографічного дослідження, метою якого є забезпечення фармацевтів, діяльність яких дуже тісно пов'язана зі здійснення й медичної діяльності та із

забезпеченням разом з нею необхідного рівня здоров'я нації, в межах супутньої юридичної освіти із базисними інноваціями юриспруденції та законодавства, що мають забезпечити найбільш ефективне, раціональне та якісне здійснення кожної зі спеціальностей, спеціалізацій та субспеціалізацій фармацевтичної практичної, наукової та освітянської діяльності.

Авторство співавторів та інших авторів на відповідні положення дійсного монографічного дослідження прямо оговорене за текстом, а там, де цього не зроблено, спільно належить співавторам.

Розділ 1
ДОКТРИНАЛЬНЕ ПІДГРУНТЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗУМІННЯ
ПРИРОДИ ФАРМАЦЕВТИЧНОЇ ГАЛУЗІ
ПРАВА ТА КОДЕКСУ

Питання 1. Базисні значення права, завдання юриспруденції і напрямки юридичної діяльності та інше доктринальне підґрунтя інноваційної природи фармацевтичної галузі права

Доктринальним підґрунтям інноваційної природи фармацевтичної галузі права та будь-якої іншої юридичної науки виступає розроблена Ю. О. Ланцедовою новітня доктрина класифікації юридичних наук на основі їхніх базисних основних гіперзавдань (див. питання 2 розд. 1 дійсного монографічного дослідження), доктринальною передумовою якої виступає вже ціла низка розроблених О. А. Кириченком та іншими представниками наукової школи професора Аланкіра інноваційних підходів: трьох базисних значень (властивостей), базисних завдань та об'єктів юриспруденції, базисних напрямків юридичної діяльності, а також видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності, до з'ясування сутності кожного з яких та їх значимості для інноваційного розуміння природи фармацевтичної галузі права та кодексу й доцільно приступити.

За одним із останніх запропонованих О. А. Кириченком варіантів **новітньої доктрини трьох базисних властивостей (значень) права** як наріжної категорії юриспруденції [42 с. 39-40; 43, с. 8; 47, с. 80; 48, с. 8; 55, с. 7-9; та ін.] розрізняється:

1. Право як один із дистанційних нормативних способів управління волею соціосуб'єктів (регулювання суспільних відносин та управління державою), що у порівнянні з іншими такого роду способами - нормами моралі, релігії і політичної доцільності, є найбільш ефективним, раціональним та якісним.

2. Право як одна із базисних складових категорій (поряд зі свободою, обов'язком та інтересом) правового статусу соціосуб'єктів фізичних осіб, юридичних осіб, держави та міждержавних установ як суммативних утворень, що складаються з фізичних та юридичних осіб відповідно держави чи міждержавної установи).

3. Право як суммативна категорія, що об'єднує все розроблене та інше існуюче в державі правове регулювання.

У даному аспекті доцільно звернути увагу на те, що спільними зусиллями авторів розроблені **інноваційні редакції тринадцяти статей Конституційного кодексу України (так само будь-якої держави світу)**¹ в

¹ Конституційний кодекс всім без винятку країнам світу ще тільки належить розробити на основі їх Основних законів і вельми великої кількості (принаймні, для України) так званих

частині найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення і дотримання правового статусу фізичних осіб та інших соціосуб'єктів, оперативного попередження порушення даного правового статусу і в разі порушення його максимально повного відновлення [55, с. 237-283; 56, с. 849-865; 58, с. 162-180; та ін.], у контексті чого була запропонована й редакція відповідної статті даного кодексу,² що розкриває сутність другого базисного значення права у порядку пояснення понять і термінів цього кодексу таким чином:

II. «Сутність і перелік базисних складових категорій правового статусу соціосуб'єктів»:

«Правовий статус соціосуб'єктів складається з наступних базисних категорій:

1. Право, що являє собою можливість певного соціосуб'єкта скористатися конкретним позитивним результатом суспільного розвитку, коли негативний результат суспільного розвитку може стати такою можливістю тільки за наявності Національної програми з повного викорінення цього негативного результату або, принаймні, з максимально можливої мінімізації його рівня [55, с. 238; 56, с. 849-850; 58, с. 162-163].

2. Свобода - за наявності акценту уваги на альтернативності і на безперешкодності вибору перерахованими соціосуб'єктами такої можливості [55, с. 239; 56, с. 850; 58, с. 163].

«конституційних» («органічних») законів [94; 101 та ін.]. Аналогічне докорінне реформування має набути й правова регламентація вітчизняної процедури конституційного судочинства, що зараз представлена законом «Про Конституційний Суд України» [94] та «Регламентом Конституційного Суду України» [13], що алогічно та відверто юридично некомпетентне прийнятий не парламентом, а самим КС. А це подає надто негативний та цинічний приклад всім іншим судам відмовлятися від існуючих кодифікованих процедур розгляду справ, наприклад, КПК, ГПК, ЦПК та ін., та замість них самим приймати регламенти з розгляду відповідних антиделіктних справ. За суттю конституційну процедуру презентує й Кодекс адміністративного судочинства України [48], на підставі якого та замість названого закону «Про Конституційний Суд України» [94] та «Регламенту Конституційного Суду України» [13] і треба розробити Кодекс конституційного судочинства. Даний кодекс разом із перспективним Конституційним кодексом і має презентувати у всіх без винятку країнах світу антиделіктні правові засоби подолання порушень суб'єктом владних повноважень норм не лише Основного закону, а будь-якого іншого правового акту. У такій ситуації навіть при порушенні певної норми підзаконного правового акту треба встановлювати, яка норма й певного поточного та Основного закону також були порушені, а також, яке власне правопорушення – кримінальне, адміністративне, дисциплінарне, де-факто майново-договірне (цивільне) чи де-юре майново-договірне (господарське,) цим самим було скоєне, та яке власне судочинство має бути порушене для притягнення винного суб'єкта владних повноважень до належного виду та ступеня суворості юридичної відповідальності. Проте необхідність у розробці Кодексу конституційного судочинства може і відпасти, якщо пристати на достатньо обґрунтовану позицію С. А. Кириченка з приводу видового поділу юридичної відповідальності за відсутності конституційної відповідальності (див. питання 3 розд. 1 дійсного монографічного дослідження),

² За текстом дійсного монографічного дослідження, там де це буде особливо доречним, будуть наведені інноваційні редакції й деяких інших статей даного кодексу.

3. Обов'язок, тобто необхідність виконати соціосуб'єктом певний встановлений державою припис, що підтримується безпосереднім (прямим) та/чи делегованим державним примусом.

4. Інтерес, тобто можливість соціосуб'єкта використовувати в своїх цілях таке право, свободу та/чи обов'язок іншого соціосуб'єкта)»³ [55, с. 239; 56, с. 850; 57, с. 163].

Сутність **третьої базисної властивості (значення) права як суммативної категорії, що об'єднує все розроблене в державі правове регулювання**, проявляється у наявності такої **внутрішньої системи права**, як:

- **галузь** (моногалузь, полігалузь, субгалузь) **права**;

- **інститут** (моноінститут, поліінститут, субінститут) **права**;

- **норма права**, а також гіпотеза, диспозиція та санкція **норми права** [42, с. 39-40; 43, с. 12; 48, с. 12; 55, с. 12].

Необхідність виділення в якості окремої, у даному випадку, найменшої, складової частини системи права - гіпотези, диспозиції та санкції **норми права**, викликана тим, що іноді диспозиція у загальному вигляді викладається в одному правовому акті, а деталізація диспозиції за кваліфікуючими чи іншими ознаками представлена в іншому більш спеціальному для даної ситуації правовому акті, що породжує появу бланкетних правових норм, а якщо така деталізація міститься в іншій частині **норми** чи в іншій **нормі** одного і того ж правового акту; або, коли гіпотеза та диспозиція викладаються в одному правовому акті, а санкція в іншому правовому акті, та ін. – відсильних **норм права** [43, с. 21; 48, с. 12; 55, с. 12].

Найбільшої значимості набуває така базисна складова частина системи права, як **галузь права**, що є найвищим рівнем спеціалізації **норм права** і тому виглядає м'яко кажучи непрофесійним існуючий загально визнаний підхід із найменування власне галузей права – Конституційне право, Конституційне процесуальне право, Адміністративне право України, Кримінальне право України та ін., тоді як фактично все це є галузі права, а не власне право. Недоліки існуючого найменування тих юридичних наук, завданням яких є розробка правового регулювання тієї чи іншої сторони суспільної діяльності, правом, а не галуззю права не вичерпуються [43, с. 21-22; 48, с. 12; 55, с. 12-13].

Підсумовуючи викладене, доцільно звернути особливу увагу, що й фармацевтична галузь права має бути власне відповідною галуззю правового регулювання, а не правом, що ще раз підкреслимо за третім базисним

³ При цьому попередня стаття І «Склад соціосуб'єктів» даного кодексу має розкрити сутність та різновиди соціосуб'єктів, що запропоновано зробити також у порядку пояснення понять і термінів цього кодексу у такій редакції: «Соціосуб'єктами в контексті їх правового статусу є: 1. Фізичні особи. 2. Юридичні особи. 3. Держава як суммативне утворення фізичних та юридичних осіб. 4. Міждержавні установи як суммативні утворення фізичних та юридичних осіб різних держав» [55, с. 238; 56, с. 849; 58, с. 162].

значенням (властивістю) права як наріжної категорії юриспруденції є суммативною категорією, що й поєднує всі такого роду галузі правового регулювання.

Цілеспрямоване дослідження представниками наукової школи юриспруденції професора Аланкіра [88; 89] сутності базисних завдань та об'єктів юриспруденції та базисних напрямків юридичної діяльності бере початок з 2001 р. у контексті формування предмету всіх юридичних наук [33, с. 218], що дуже скоро набуло у контексті кожної з названих базисних категорій юриспруденції вже достатньо стрункого вигляду відповідної новітньої доктрини юриспруденції, стали піддаватися надто широкій науковій апробації, у т. ч. й на різних веб-сайтах [34; 35; 36, с. 2, 4-7; 37, с. 3-4, 6-7; 38, с. 2, 4-6; 63, с. 9-13; 64, с. 4-5 та ін.].

Взявши за основу одну із останніх варіацій запропонованої новітньої доктрини сутності і видового поділу базисних завдань юриспруденції [40; 42, с. 30; 47 с. 113-114; 48, с. 48; 54, с. 4-5], **інноваційне розуміння базисних гіперзавдань юриспруденції** автори пропонують представити вже таким чином:

1. Базисні основні гіперзавдання:

1.1. Розробити і реалізувати найбільш ефективне (з найкращим результатом), раціональне (з найменшими витратами) та якісне (за відсутності у правовому регулюванні юридичних ляпсусів,⁴ «білих плям»

⁴ Наприклад, у п. 1 ч. 1 ст. 91 «Обставини, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні» КПК України прямо вказано: «у кримінальному провадженні підлягають доказуванню: 1) **подія кримінального правопорушення** (час, місце, спосіб та інші обставини вчинення кримінального правопорушення)» [77]. Але за загальноновизнаним підходом навіть у традиційній теорії юриспруденції юридичні факти поділяються за вольовим критерієм на діяння та події і останні «визначаються як обставини, настання яких не залежить від волі та свідомості людини» [144, с. 210]. І якщо кримінальне правопорушення є власне подією, а не діянням, то за яких саме підстав переслідуваний притягається до карально-виховної міри антикримінальної відповідальності? І такого роду юридичних ляпсусів в українському законодавстві чимало. Інший яскравий приклад юридичного ляпсусу також міститься в КПК України, коли згідно п. 19 ч. 1 ст. 3 «Визначення основних термінів Кодексу» КПК України до сторони обвинувачення в т. ч. віднесені «слідчий, дізнавач, керівник органу досудового розслідування, керівник органу дізнання, прокурор» [77]. А у відповідності з вимогами ч. 2 ст. 9 «Законність» даного кодексу Прокурор, керівник органу досудового розслідування, слідчий зобов'язані всебічно, повно і неупереджено дослідити обставини кримінального провадження, виявити як ті обставини, що викривають, так і ті, що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, а також обставини, що пом'якшують чи обтяжують його покарання, надати їм належну правову оцінку та забезпечити прийняття законних і неупереджених процесуальних рішень [77]. Незважаючи на те, що в останньому з переліків чомусь пропущені дізнавач та керівник органу дізнання, всі суб'єкти владних повноважень обох переліків чомусь одночасно мають бути стороною обвинувачення та допомагати стороні захисту в виявленні обставин «..., що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, пом'якшують його покарання» [77]. А сторона захисту подібної допомоги стороні обвинувачення не зобов'язана надавати, про що, зокрема, прямо вказано в абз. 2 ч. 6 ст. 290 «Відкриття матеріалів іншій стороні» КПК України - сторона захисту має право не надавати прокурору доступ до будь-яких матеріалів, які можуть бути використані прокурором на підтвердження винуватості обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення [77]. І

та/чи суперечностей та/або колізій тощо) правове врегулювання необхідних сторін суспільного життя, тобто право за третім базисним значенням як суммативної категорії, що об'єднує все розроблене в державі правове регулювання.

1.2. Розробити і застосувати найбільш ефективні, раціональні та якісні засоби подолання порушень вказаного правового регулювання (засоби подолання правопорушень).

2. Базисні супутні гіперзавдання, що здійснюються з метою забезпечення найбільш ефективної, раціональної та якісної реалізації базисних основних гіперзавдань юриспруденції, і проявляються у:

2.1. Виявленні та вирішенні шляхом проведення відповідних наукових досліджень проблем здійснення прикладних і наукового напрямків юридичної діяльності.

2.2. Вузівській підготовці і перепідготовці юристів, тобто фахівців, які мають виконувати перераховані базисні основні і супутні гіперзавдання юриспруденції т. ч. й освітянського.

2.3. Встановленні наявності обставин, характеру та послідовності виконання вказаних базисних гіперзавдань юриспруденції та інших базисних категорій даної науки у минулому.

Власне викладені базисні основні гіперзавдання і стали основою для класифікації юридичних наук – на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань, про що, як вже підкреслювалося, мова піде більш детально окремо (див. питання 2 розд. 1 дійсного дослідження).

Доцільно лише підкреслити, що власне перше і друге базисні основні гіперзавдання юриспруденції дозволили Ю. О. Ланцедовій побачити й відповідну базису закономірність поділу всіх існуючих і перспективних юридичних наук на певні гіпергрупи:

1. Регулятивні юридичні науки, поміж яких і знаходиться фармацевтична галузь права, що покликані виконувати власне перше базисне основне гіперзавдання юриспруденції.

2. Антиделіктні юридичні науки, призначення яких полягає вже у виконанні другого базисного основного гіперзавдання юриспруденції.

3. Теорологічні юридичні науки, що мають розробити та постійно удосконалювати філософські, психологічні, соціологічні, політологічні, педагогічні, філологічні, власне теоретичні та інші теорологічні основи для найбільш ефективної, раціональної та якісної реалізації базисних як основних, так й супутніх гіперзавдань юриспруденції.

Більш того, виходячи із цих базисних основних гіперзавдань юриспруденції, О. А. Кириченко запропонував й **новітню доктрину базисних об'єктів юриспруденції**, сутність якої полягає в існуванні

такого роду відвертих юридичних ляпсусів та інших проявів професійної просто таки деградації у даному та інших кодексах і правових актах чимало [58, с. 280-281 та ін.].

наступного поділу такого роду об'єктів: 1. Право. 2. Засоби подолання правопорушень [16, с. 46; 17; 30, с. 114; 34, с. 48; 37, с. 6].

Держава та низка інших традиційних об'єктів юриспруденції, приміром, різні сторони особистості (психіка, соціальний чи політичний статус та ін.), також є об'єктами юриспруденції, проте в якості не базисних, а інших, що можуть презентувати той чи інший аспект суспільних відносин, врегульованих правом (правовідносин) і здійснюваних людиною [39, с. 46; 40; 47, с. 114; 48, с. 48; 54, с. 6].

Звідси випливає необхідність принципового удосконалення сутності, завдань та інших основ майже всіх існуючих юридичних наук, що побудовані лише на одному з об'єктів – на праві. Наприклад, філософія права, що вже має трансформуватися у філософію юриспруденції із розробки і реалізації відповідного філософської основи для виконання власне обох базисних основних гіперзавдань юриспруденції – як розробити і реалізувати найбільш ефективне, раціональне та якісне правове регулювання необхідних сторін суспільного життя, так й розробити і застосувати найбільш ефективні, раціональні та якісні засоби подолання правопорушень [39, с. 46; 40; 47, с. 114; 48, с. 48-49; 54, с. 6].

Аналогічним чином має бути удосконалена й політологія права у напрямку політології юриспруденції, соціологія права – соціології юриспруденції, теорія держави і права – теорології юриспруденції та політології юриспруденції та ін., а існуючий досі головний вітчизняний науково-дослідний інститут юриспруденції «Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України» має бути перейменований в Національну науково-дослідну академію юриспруденції [39, с. 46; 40; 42, с. 115].

На думку О. А. Кириченка, вже на цей час є всі підстави даній академії присвоїти статус «імені генералісімуса юриспруденції Аланкіра»,⁵ коли обґрунтування необхідності присвоєння Аланкіру даного найвищого наукового звання більш правильно викласти у післямові до дійсного монографічного дослідження по завершенню викладу основних досягнень Аланкіра та створеної і очолюваної ним наукової школи юриспруденції [88; 89].

⁵ У правомірності власне такого кроку може пересвідчитися будь-хто, хто, по-перше, зможе у повній мірі позбавитися упередженості та інших псевдонаукових вад, а, по-друге, має такий рівень аналітичного наукового мислення, якого достатньо для порівняльної оцінки рівня та якості результатів наукової роботи В. М. Корецького, що не виходять за межі положень традиційного міжнародного права [75], та створеної ним базисної вітчизняної науково-дослідної установи юриспруденції, що також фактично не змогла вийти за межі положень традиційної юриспруденції, з однієї сторони, та сумарних понад 250 новітніх доктрин і концепцій юриспруденції та інших інноваційних наукових досягнень О. А. Кириченка і створеної та очолюваної ним наукової школи юриспруденції [88; 89], що створюють надійну доктринальну, законодавчу та іншу прикладну основу для найбільш ефективного, раціонального та якісного реформування нашої та будь-якої іншої держави світу у власне правову державу [28: 89 та ін.]. Більш детально про це мова йде у окремо (див. питання 4 розд. 2 дійсного монографічного дослідження).

Основаючись на викладених інноваційних положеннях, О. А. Кириченко запропонував **інноваційне розуміння базисних гіпернапрямків юридичної діяльності** [39, с. 46; 47, с. 115; 48, с. 49; 54, с. 6-7], удосконалений варіант викладу якої має таку редакцію:

1. Розробка, зміна та скасування правових актів (**правотворчість**), що, у свою чергу, поділяється на **законотворчість і підзаконотворчість**.

2. Реалізація розробленого правового регулювання та прийняття, зміна і скасування на його основі індивідуальних правових актів (**правозастосування**).

3. Розробка і застосування засобів подолання правопорушень та здійснення іншої пов'язаної з цим діяльності (**антиделіктологія**).

4. Здійснення з метою найбільш ефективного, раціонального та якісного проведення кожного з названих базисних напрямків юридичної діяльності наукових досліджень (**юриднаукотворчість**).

5. Підготовка та перепідготовка юристів, тобто фахівців, основним завданням яких є здійснення того чи іншого базисного та іншого напрямку юридичної діяльності, а також надання супутньої юридичної освіти неюриста⁶ (**юрідосвіта**).

З урахуванням викладеного доцільно акцентувати увагу на тому, що наданий вимогами ст. 75 Конституції України парламенту статус єдиного законодавчого органу [73] є юридично некомпетентним та таким, що суперечить положенням ч. 1 ст. 5 Конституції України, згідно яким єдиним джерелом влади в нашій державі є народ, який реалізує її, в т. ч. й безпосередньо [73]. У відповідності ж з вимогами ст. 69 Конституції України народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії [73].

З викладеного має бути зроблений висновок про те, що прийняті шляхом виборів та референдуму народом рішення є рівня закону і тому лише народ є єдиним законотворчим органом, тоді як парламент, приймаючи як закони, так й підзаконні правові акти у вигляді постанов, звернень, декларацій тощо, та у будь-якому випадку – локальні підзаконні правові акти як власне юридичної установи, фактично є єдиним в державі правотворчим органом [39, с. 48; 47, с. 116; 48, с. 50-51; 54, с. 8-9], тоді як усі інші державні органи та посадові особи: Президент України, Прем'єр-міністр України, Кабінет Міністрів України, міністри, і закінчуючи керівником будь-якої низової юридичної особи, є вже суб'єктами базисної, корпоративної та/або локальної підзаконотворчої діяльності [39, с. 49; 47, с. 118; 48, с. 51; 54, с. 9].

⁶ В т. ч. й представникам різних спеціальностей, спеціалізацій і субспеціалізацій фармацевтів.

Питання 2. Співвідношення правових актів за юридичною силою в контексті належної супутньої юридичної освіти фармацевтів та їхньої правомірної поведінки

Найвищу юридичну силу в нашій державі мають, згідно вимог ч. 2 ст. 8 Конституції України, норми власне Конституції України, яким мають відповідати положення всіх без винятку інших правових актів [73], навіть міжнародних правових актів.

У відповідності з положеннями ч. 2 ст. 9 Конституції України, укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України [73].

А тому, якщо ж все ж таки парламентом буде ратифікований певний міжнародний акт, положення якого суперечать певній нормі Основного закону, то у цій частині даний міжнародний правовий акт не стане, у відповідність із вимогами ч. 1 ст. 9 Конституції України, частиною національного законодавства України [73] до тих пір, доки відповідні зміни не будуть внесені до відповідної норми чи норм Основного закону.

При цьому дуже важливого значення у контексті здійснення будь-якого напрямку суспільної, в т. ч. й фармацевтичної, діяльності набувають положення ч. 3 ст. 22 Конституції України, згідно яким, «при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод» [73], а також положення ч. 1 ст. 58 Конституції України, у відповідності з якими, «закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи» [73].

Вказані вимоги українського Основного закону поряд із вже цитованими положеннями ч. 2 ст. 8 Конституції України утворюють відповідні ступені неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу правового статусу фізичних осіб та інших соціосуб'єктів, в т. ч. у сфері здійснення фармацевтичної діяльності.

Очевидна перевага викладених положень над відсутністю такого роду правового регулювання в Основних законах переважної більшості інших держав світу⁷ та над очевидною недосконалістю існуючого вітчизняного

⁷ Принаймні положення, аналогічні цитованим базисним вимогам ч. 3 ст. 22 Конституції України, автори знайшли у ч. II ст. 77 Конституції Азербайджанської Республіки, згідно якої: «Ніхто не може обмежити здійснення прав і свобод людини і громадянина. Права і свободи кожного обмежуються підставами, встановленими цією Конституцією і законами, а також правами і свободами інших. Обмеження прав і свобод має бути пропорційно очікуваній державою результаті» [69]; ст. 79 Конституції Республіки Вірменія - «При обмеженні основних прав і свобод закони повинні встановлювати підстави і обсяг цих обмежень, щоб бути в достатній мірі певними, що носії і адресати цих прав і свобод були в змозі проявляти відповідну поведінку» [70]; ч. 1 ст. 39 Конституції Республіки Казахстан – «Права і свободи людини і громадянина можуть бути обмежені тільки законами і лише в тій мірі, в якій це необхідно з метою захисту конституційного ладу, охорони громадського порядку, прав і свобод людини,

конституційного правового регулювання пропонується реалізувати у розробленій авторами [55, с. 123-126; 56, с. 40-43; 58, с. 177-180] такій редакції статті XI «П'ять ступенів неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів» вже згаданого Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої країни світу:

«Неприпустимість при прийнятті нових правових актів або внесення в них змін чи доповнень погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів будується на визнання в Україні та неухильному дотриманні принципу верховенства права і має наступні ступені захисту:

1. Перший ступінь абсолютної неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу тих проявів правового статусу людини, що відносяться до категорії найвищих соціальних цінностей, сутність якої полягає в тому, що ні за яких, навіть інших виняткових, обставин не допускається при прийнятті правових актів або внесенні в них змін чи доповнень, в т.ч. і в Конституційний кодекс України, додаткове погіршення змісту та/або обсягу тих проявів правового статусу людини, що визнані статтею X Конституційного кодексу України в нашій державі найвищими соціальними цінностями із встановленням вичерпного переліку виняткових обставин, за наявності яких тільки і можливо таке погіршення.

2. Другий ступінь абсолютної неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів у порівнянні із відповідними правовідносинами згідно правовому акту вищої юридичної сили, сутність якої полягає в тому, що ні за яких, навіть виняткових, обставин не допускається при прийнятті правових актів або внесення в них змін чи доповнень додаткове погіршення змісту та/або обсягу правового статусу людини у порівнянні із відповідними правовідносинами згідно правовому акту вищої юридичної сили, тобто певних їх положень та/або змін та/чи доповнень до них:

- будь-якого закону у порівнянні із відповідними положеннями Конституційного кодексу України;

- будь-якого підзаконного правового акту у порівнянні із відповідними положеннями певного закону та/або Конституційного кодексу України;

- підзаконного правового акта певного суб'єкта владних повноважень у порівнянні із відповідними положеннями підзаконного правового акта суб'єкта владних повноважень вищого рівня та/або певного закону та/чи Конституційного кодексу України;

здоров'я і моральності населення» [72]; ч.2 ст. 55 Конституції Російської Федерації - «У Російській Федерації не повинні видаватися закони, що скасовують або применшують права і свободи людини і громадянина» [72]; та ін. [55, с. 33-78], що у будь-якому випадку значно поступається вказаній нормі українського Основного закону, і тим більше, наведених далі інноваційній редакції статті XI «П'ять ступенів неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів» перспективного Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої країни світу.

- будь-яких поточних рішень певного суб'єкта владних повноважень у порівнянні із відповідними положеннями підзаконного правового акта, прийнятого цим же суб'єктом владних повноважень, та/або підзаконного правового акта суб'єкта владних повноважень вищого рівня та/чи певного закону та/або Конституційного кодексу України.

Згода на обов'язковість для України певних положень міжнародного правового акта, що суперечать відповідним положенням Конституційного кодексу України, здійснюється парламентом тільки одночасно із процедурою внесення таких змін та/або доповнень до Конституційного кодексу України, що вже у повній мірі узгоджуються із положеннями міжнародного правового акта і разом з цим не звужують у порівнянні із попередньою редакцією Конституційного кодексу України зміст та/або обсяг правового статусу відповідних соціосуб'єктів.

Невиконання чи неналежне виконання або виконання не в повному обсязі вказаних вимог не поширює на українських соціосуб'єктів дію ратифікованих парламентом відповідних положень Міжнародного правового акта.

3. Третій ступінь відносної неприпустимості при звичайних обставинах погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів, сутність реалізації якої полягає в тому, що при відсутності належним чином обґрунтованих виняткових обставин не допускається при прийнятті правових актів або внесення в них змін та/чи доповнень погіршення змісту та/або обсягу правового статусу фізичних та/чи юридичних осіб, держави та/або міждержавних утворень.

4. Четвертий ступінь допустимості лише виняткового і тільки тимчасового погіршення змісту та/або обсягу тих проявів правового статусу соціосуб'єктів, що не відносяться до категорії найвищих соціальних цінностей, сутність якої полягає в тому, що в разі обґрунтування парламентом наявності належних виняткових обставин допускається при прийнятті правових актів або внесення в них змін або доповнень, в т. ч. в Конституційний кодекс України, погіршення змісту та/або обсягу правового статусу фізичних та/чи юридичних осіб та/або держави та/чи міждержавного утворення із обов'язковим зазначенням на тимчасовість такого погіршення і на його обов'язкове послаблення або взагалі припинення дії в міру відповідного послаблення або припинення дії вказаних виняткових обставин.

У разі своєчасного невнесення змін до правового акту або в раніше внесених до нього змін та/або доповнень, в т. ч. в Конституційний кодекс України, що відповідним чином послаблюють або припиняють дію такого погіршення, всі соціосуб'єкти повинні застосовувати первинну редакцію правового регулювання відповідних правовідносин, а будь-який суддя Верховного суду України зобов'язаний невідкладно за своєю ініціативою та/або інших соціосуб'єктів обґрунтувати фактичну відсутність послаблення

чи припинення дії відповідних виняткових обставин або скасувати відповідне положення правового акту або змін та/чи доповнень до нього, в т. ч. в Конституційний кодекс України, що лише виключно і тільки тимчасово погіршувало за наявності певних виняткових обставин зміст та/або обсяг правового статусу тих чи інших соціосуб'єктів.

5. П'ятий ступінь абсолютної неприпустимості зворотної дії погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів, сутність реалізації якого полягає в тому, що навіть в разі обґрунтування наявності належних виняткових обставин і необхідності внаслідок цього тимчасового погіршення змісту та/або обсягу правового статусу фізичних та/чи юридичних осіб та/або держави та/чи міждержавного утворення при прийнятті правових актів або внесенні до них змін та/чи доповнень, в т. ч. в Конституційний кодекс України та/або Кодекс конституційного судочинства України, забороняється, т. ч. і за наявності цих чи будь-яких інших виняткових обставин, зворотна дія таких погіршуючих зміст та/або обсяг правового статусу певних соціосуб'єктів правових актів або внесених в них змін та/чи доповнень, в т. ч. і в Конституційний кодекс України та/або Кодекс конституційного судочинства України, тобто поширення їх дії на відповідні вже розпочаті і триваючі між цими соціосуб'єктами правовідносини.

Таке незаконне поширення дії цих норм правових актів не тягне за собою жодних юридичних наслідків і повинні бути застосовані норми правового акту або змін чи доповнень до нього, в т. ч. в Конституційний кодекс України та/або Кодекс конституційного судочинства України, що існували на момент початку відповідних правовідносин, а прокуратура ч. 2 ст. 8 [43], ініціативою або інших осіб повинна порушити відносно осіб, винних у такому незаконному поширенні, судочинство з притягнення їх до відповідного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності» [43].

Запропонована у низці останніх публікацій редакція статті V «Межі правомірності і механізм реалізації конкурентного правового статусу різних соціосуб'єктів» Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держав світу [55, с. 245-246; 56, с. 851; 58, с. 165] зараз авторами вбачається такою:

V. «Межі правомірності і трирівневий механізм реалізації конкурентного правового статусу різних соціосуб'єктів»:

«Межі правомірності реалізації правового статусу певного соціосуб'єкта закінчується там, де в той же час та місці починається порушення будь-базисної категорії правового статусу іншого соціосуб'єкта, коли правотворчі органи зобов'язані уникати і викорінювати конкуренцію правових статусів різних соціосуб'єктів (такого, що не може бути реалізований кожною зі сторін в один й той же час та в одному і тому ж місці), а там де це неможливо, допускати, як виняток, короткочасну конкуренцію їх правових статусів, застосовуючи у всіх інших випадках наступні **три рівні механізму реалізації конкурентних правових статусів різних соціосуб'єктів**:

а) **на першому з рівнів** треба спробувати реалізацію конкурентних правових статусів різних соціосуб'єктів розвести за часом або за місцем;

б) у разі неможливості досягти вказану мету переходять до **другого рівня реалізації конкурентного правового статусу різних соціосуб'єктів**, згідно якому право переважної реалізації такого статусу набуває той соціосуб'єкт, який має вищу мотивацію до цього, виходячи із загальнолюдських цінностей та принципу справедливості, а одночасна реалізація правового статусу другим соціосуб'єктом вже набуває у такій ситуації ознаки відповідного правопорушення;

в) **третій рівень реалізації конкурентного правового статусу різних соціосуб'єктів** застосовується у разі неможливості застосування першого з вказаних рівнів та наявності приблизно однакового рівня такої мотивації у кожного із соціосуб'єктів з конкурентним правовим статусом, коли право переважної реалізації правового статусу набуває той соціосуб'єкт, який першим заявив про намір реалізувати та/або вже приступив до реалізації свого правового статусу, а якщо дана ситуація з цими же соціосуб'єктами повториться знову, то переважне право реалізації, виходячи з принципу справедливості, набуває вже другий соціосуб'єкт, незалежно від того, хто з них у цей раз першим заявив вже приступив до реалізації свого правового статусу».

Запропонований варіант механізму реалізації конкурентного правового статусу дозволяє вирішувати будь-які спірні антиделіктні ситуації, найбільш актуальним з яких є спроби окремих фізичних осіб продемонструвати свою політичну чи іншу позицію на центральних вулицях та/чи в інших публічних місцях та/або поблизу адміністративних будівель органів вищої державної влади у відповідності із вимогами ст. 39 Конституції України, згідно яким, громадяни мають право **збиратися мирно**, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування, а обмеження щодо реалізації цього права може встановлюватися судом відповідно до закону і лише в інтересах національної безпеки та громадського порядку - з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення **або захисту прав і свобод інших людей**» [73],

О. А. Кириченко, пропонуючи механізм реалізації конкурентного правового статусу у даній антиделіктній ситуації, звертає увагу на наступні суттєві обставини:

1. Правовий статус фізичних чи юридичних осіб у частині їхньої нормальної життєдіяльності на центральних чи інших вулицях (проспектах, площах і т. п.) міста є постійно триваючим і тому у даній ситуації розвести реалізацію правового статусу цих осіб із правовим статусом фізичними особами у частині їхнього бажання власне у цьому місці провести демонстрацію своєї політичної чи іншої позиції, за часом не можливо, що й спонукає завдатися до єдиного у даній ситуації способу - розвести цих соціосуб'єктів за місцем

реалізації свого правового статусу, коли місце реалізації правового статусу першої групи соціосуб'єктів також не може бути іншим.

І тоді треба запропонувати другій групі соціосуб'єктів провести демонстрацію своєї політичної чи іншої позиції у будь-якому місці, де відсутня реалізація постійно триваючого звичайного правового статусу інших соціосуб'єктів, наприклад, будь-де за межами міста, що може бути трансльовано в онлайн чи у запису у різних засобах масової інформації із даної демонстрації доведенням до самих широких верст населення країни.

2. У силу викладеного реалізація другою групою соціосуб'єктів свого правового статусу у частині демонстрації своєї політичної чи іншої позиції на центральних вулицях чи в інших публічних місцях міста фактично означає в залежності від кількості учасників та деяких інших обставин вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 293 «Групове порушення громадського порядку», ст. 294 «Масові заворушення», ст. 295 «Заклики до вчинення дій, що загрожують громадському порядку» та/чи ст. 296 «Хуліганство» КК України [76], а у разі проведення такого роду заходів поблизу адміністративних будівель вищих, центральних чи інших органів влади – принаймні готування до вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 109 «Дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади» КК України [76].

Саме тому не може йти і мова про мирний характер цих заходів. І передбачений у цитованій ст. 39 Конституції України порядок обмеження цих заходів лише через суд та лише у вказаних у цій же статті випадках [73] принципово суперечить конституційній zasadі ч. 2 ст. 3 Конституції України у частині головного обов'язку держави у даному випадку у будь-якому випадку забезпечити правовий статус соціосуб'єктів з безперервного здійснення свого нормального режиму життєдіяльності у центральних та інших публічних місцях міста чи іншого населеного пункту [73].

З приводу викладеного можуть бути задані питання, а як бути із проведенням у цих місцях загальноукраїнських парадів, демонстрацій та інших подібних заходів на державні свята та в інших випадках?

Але такого роду порушення нормального режиму життєдіяльності певних соціосуб'єктів буде короткочасним і викликаним загальнодержавними інтересами, а не інтересами лише певної групи фізичних осіб, демонстрація політичної чи іншої позиції лише у цих місцях буде виглядати лише як необґрунтованою забаганкою, задоволення якої вже буде відверто і цинічно порушувати вказані вимоги ч. 2 ст. 3 Конституції України [73].

Найбільш повному розумінню сутності викладених інноваційних положень також слугує з'ясування ієрархії за юридичною силою правових актів, що стосуються здійснення різних сторін та видів фармацевтичної діяльності, і можуть бути представлені таким чином:

1. **Конституція України**, поміж норм якої, окрім аналізованих вище, побіжно чи прямо до здійснення тих чи інших аспектів і видів фармацевтичної діяльності мають відношення, перш за все вимоги:

- **ст. 1** [73], згідно яких українська держава проголошена, окрім іншого, соціальною, а значить ліки за цінами мають бути доступними всім без винятку представникам населення української держави, та правовою, що вимагає здійснення фармацевтичної діяльності лише в межах вимог чинних правових актів;

- **ч. 1 ст. 3** [73], у відповідності з якими, окрім іншого, життя та здоров'я проголошені в нашій державі найвищою соціальною цінністю, а, значить, забезпеченість та якість ліків мають у першу чергу забезпечувати максимально повний рівень охорони та реалізації вказаних найвищих соціальних цінностей;

- **ч. 2 ст. 3** [73], згідно яких головним обов'язком держави є утвердження і забезпечення прав та свобод людини і громадянина, перш за все названих у ч. 1 ст. 3 Основного закону як найвищі соціальні цінності, але у рівній мірі всіх інших складових частин правового статусу всіх без винятку соціосуб'єктів держави, передбачених як Конституцією України, так й будь-яким іншим правовим актом нашої держави.⁸

- **ст. 49**, що створює базисні основи здійснення медичної та фармацевтичної діяльності таким чином:

1. Кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування.

⁸ Враховуючі особливу значимість даної норми Основного закону, автори запропонували виклад докорінно реформованої редакції головного обов'язку держави у вигляді наступної статті Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу:

VII. «Базисний конституційний обов'язок держави і державних органів»:

«Базисний обов'язок держави та основну спрямованість діяльності державних органів становить найбільш ефективне, раціональне та якісне:

1. Пізнання природного (заснованого на загальнолюдських цінностях і принципі справедливості) правового статусу (прав, свобод, обов'язків, інтересів) соціосуб'єктів (фізичних чи юридичних осіб або держави чи міждержавного утворення).

2. Правове визнання природного правового статусу соціосуб'єктів (перетворення природних прав, свобод, обов'язків та інтересів соціосуб'єктів в суб'єктивний правовий статус фізичних та юридичних осіб, держави та міждержавного утворення).

3. Забезпечення реалізації названого правового статусу всіх соціосуб'єктів, які постійно або тимчасово проживають на території України.

4. Попередження порушення правового статусу вказаних соціосуб'єктів.

5. Відновлення порушеного права, свободи, обов'язків та/чи інтересу певного соціосуб'єкта за допомогою:

5.1. Відшкодування збитків (шкоди та упущеної вигоди):

5.1.1. Фізичної та/чи матеріальної та/або первинної моральної шкоди та вторинної моральної шкоди.

5.1.2. Упущеної вигоди.

5.2. Іншого відновлення порушеного правового статусу соціосуб'єкта» [57, с. 852; 58, с. 166].

2. Охорона здоров'я забезпечується державним фінансуванням відповідних соціально-економічних, медико-санітарних і оздоровчо-профілактичних програм.

3. Держава створює умови для ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування.

У державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається безоплатно; існуюча мережа таких закладів не може бути скорочена.

Держава сприяє розвитку лікувальних закладів усіх форм власності.

4. Держава дбає про розвиток фізичної культури і спорту, забезпечує санітарно-епідемічне благополуччя [73].

Основний закон нашої держави містить й цілу низку інших норм, що створюють конституційну основу здійснення медичної та фармацевтичної діяльності.

2. Міжнародні правові акти,⁹ норми яких стають невід'ємною частиною українського законодавства лише за умови їх ратифікації парламентом із безумовним дотриманням цитованих вимог ч. 2 ст. 9 Конституції України [73].

3. Поточні закони, що між собою формально мають однакову юридичну силу.¹⁰

У разі наявності суперечності між нормами різних законів, що не погіршують існуючий зміст та обсяг правового статусу суб'єктів фармацевтичної діяльності, і відносяться до різних рівнів законів – конституційний чи органічний та поточний, має бути застосована норма конституційного закону.

⁹ З яких, до речі, до належного розуміння правомірності здійснення різних аспектів та видів фармацевтичної діяльності прямо чи побіжно має відношення чимало такого роду правових актів: Директива 2001/83/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 6 листопада 2001 р. про кодекс про лікарські препарати для медичного застосування Співтовариства [16]; Директива 2002/46/ЄС Європейського Парламенту та Ради щодо гармонізації правових норм держав-членів щодо біологічних добавок до їжі від 10 червня 2002 р. [17]; Директива Комісії 2005/28/ЄС від 8 квітня 2005 р., що встановлює принципи і детальні правила якісної клінічної практики при проведенні клінічних досліджень лікарських засобів для людини, а також вимоги до процедури видачі дозволу на виробництво або імпорту таких засобів [18]; Єдина конвенція про наркотичні засоби від 30 березня 1961 р. з поправками, внесеними відповідно до Протоколу 1972 р. [20]; Конвенція про психотропні речовини від 21 березня 1971 р. [66]; Конвенція про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовини від 20 грудня 1988 р. [67]; Угода про співробітництво між міністерствами внутрішніх справ в боротьбі з незаконним обігом наркотичних засобів і психотропних речовин від 21 жовтня 1992 р. [142]; та ін.

¹⁰ У контексті здійснення різних видів фармацевтичної діяльності діє чимала кількість законів, що прямо чи побіжно стосуються цієї діяльності: Основи законодавства України про охорону здоров'я [92]; Про внесення змін до деяких законів України щодо ліквідації штучних бюрократичних бар'єрів та корупційних чинників у сфері охорони здоров'я [107]; Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності [114]; Про захист населення від інфекційних хвороб [117]; Про лікарські засоби [119]; Про ліцензування видів господарської діяльності [120]; Про наркотичні засоби, психотропні речовини, їх аналоги і прекурсори [121]; Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності [122]; Про ціни і ціноутворення [130]; та ін.

За наявності у такій же ситуації законів одного рівня треба застосовувати норму закону, що прийнятий пізніше.

Такий же порядок усунення суперечності існує в застосуванні однакових за сферою правового регулювання та дещо різних за змістом норм двох і більше підзаконних правових актів одного рівня юридичної сили.

4. Укази президента держави, що безпосередньо дуже рідко стосуються порядку здійснення того чи іншого виду фармацевтичної діяльності¹¹ і частіше за все презентують лише правовий акт з призначення суб'єкта владних повноважень на певну посаду у фармацевтичній чи пов'язаній з нею діяльності.

5. Постанови та інші підзаконні правові акти уряду, що утворюють одну з найбільших категорій підзаконних правових актів, що прямо чи побіжно стосуються тих чи інших аспектів здійснення фармацевтичної діяльності.¹²

6. Накази та інші підзаконні правові акти центрального органу виконавчої влади з організації та керівництва здійсненням всіх без винятку сторін та видів фармацевтичної діяльності, яким на цей час є Міністерство охорони здоров'я України.

Дані підзаконні правові акти презентують собою їх найбільшу категорію у частині врегулювання всіх сторін та видів фармацевтичної діяльності. Зокрема, лише на веб-сайті «Все про ліки та їх якість» презентовано понад 1200 наказів МОЗ України, що прямо чи побіжно регулюють ті чи інші сторони і види фармацевтичної діяльності¹³ [13].

¹¹ Прикладом такого підзаконного правового акту може бути Положення про Державну службу України з лікарських засобів [97]; та ін.

¹² Підзаконними правовими актами уряду можуть бути: Перелік лікарських засобів та медичних виробів, що закуповуються на підставі угод щодо закупівлі із спеціалізованими організаціями, які здійснюють закупівлі за напрямками використання бюджетних коштів у 2020 році [94]; План діяльності Міністерства охорони здоров'я України з підготовки проєктів регуляторних актів на 2020 рік [95]; Положення про Державний реєстр лікарських засобів [96]; Порядок видачі атестаційно-експертного висновку, що підтверджує наявність в особі цілітельських здібностей [99]; Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для виконання програми «Громадське здоров'я та заходи боротьби з епідеміями» [100]; Порядок перевезення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів на території України та оформлення необхідних документів [101]; Про встановлення карантину та запровадження посилених протиепідемічних заходів на території із значним поширенням гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2 [111]; Про деякі питання придбання, перевезення, зберігання, відпуску, використання та знищення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів у закладах охорони здоров'я [113]; Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2 [115]; та ін.

¹³ Найбільш значимими для здійснення фармацевтичної діяльності є наступні підзаконні правові акти МОЗ України: Інструкція із санітарно-епідеміологічного режиму аптечних закладів [29]; Кваліфікаційні вимоги до фізичних осіб-підприємців, які займаються народною медициною (цілітельством) [30]; Концепція розвитку фармацевтичного сектору галузі охорони здоров'я України на 2011–2020 роки [74]; Критерії визначення категорій відпуску лікарських засобів [78];

7. Накази та інші підзаконні правові акти інших центральних органів виконавчої влади та установ загальнодержавного рівня, прикладами яких можуть бути: Положення Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань про організацію лікування, медичної реабілітації та забезпечення потерпілих внаслідок нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання лікарськими засобами та виробами медичного призначення [98]; Вимоги Міністерства внутрішніх справ України до об'єктів і приміщень, призначених для здійснення діяльності з обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, прекурсорів та зберігання вилучених з незаконного обігу таких засобів і речовин [6]; та ін.

У разі суперечностей в правовому регулюванні одних й тих же правовідносин у галузі здійснення певних аспектів та видів фармацевтичної діяльності інших центральних органів виконавчої влади та МОЗ України треба керуватися нормою підзаконного правового акту МОЗ України.

8. Накази та інші підзаконні правові управлінні, департаментів чи відділів охорони здоров'я місцевих державних адміністрацій, прикладом чого може бути Наказ про можливий перерозподіл лікарських засобів управління охорони здоров'я Миколаївської облдержадміністрації [87]; та ін.

За наявності суперечностей в правовому регулюванні одних й тих же правовідносин у галузі певних аспектів та видів фармацевтичної діяльності різних за рівнем державних адміністрацій перевагу мають норми правового акту управління, департаментів чи відділів охорони здоров'я місцевих державних адміністрацій вищого рівня.

9. Накази та інші підзаконні правові акти локального правового регулювання відповідних фармацевтичних виробничих чи інших господарських юридичних осіб.

Викладена величезна кількість правових актів, що регулює прямо чи побіжно різні аспекти фармацевтичної діяльності дає підстави авторам побачити

Надання медичної допомоги для лікування коронавірусної хвороби (COVID-19), протокол [86]; Перелік лікарських засобів, дозволених до застосування в Україні, які відпускаються без рецептів з аптек та їх структурних підрозділів [93]; План діяльності Міністерства охорони здоров'я України з підготовки проектів регуляторних актів на 2020 рік [95]; Порядок видачі атестаційно-експертного висновку, що підтверджує наявність в особи цілительських здібностей [99]; Порядок проведення підтвердження відповідності умов виробництва лікарських засобів вимогам належної виробничої практики [103]; Про деякі питання придбання, перевезення, зберігання, відпуску, використання та знищення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів у закладах охорони здоров'я [113]; Про затвердження зведених показників 100 % потреби лікарських засобів та медичних виробів, що закуповуються на підставі угод щодо закупівлі із спеціалізованими організаціями [116]; Про проведення клінічного випробування лікарського засобу, призначеного для здійснення заходів, спрямованих на запобігання виникненню та поширенню, локалізацію та ліквідацію коронавірусної хвороби (COVID-19) [124]; Про створення та впровадження медико-технологічних документів зі стандартизації медичної допомоги в системі Міністерства охорони здоров'я України [128]; Стандарти медичної допомоги «Коронавірусна хвороба (COVID-19) [143]; та ін.

нагальну необхідність кодифікації даного законодавства у вигляді **Фармацевтичного кодексу України**, а рівно будь-якої іншої країни світу, що може стати одним з достатньо дієвих факторів забезпечення найбільш ефективного, раціонального та якісного здійснення фармацевтичної діяльності.

Наступним рівнем належного з'ясування природи фармацевтичної галузі права як регулятивної юридичної науки і кодексу є інноваційне розуміння ступеневого сутнісного видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності як доктринального підґрунтя нової доктрини класифікації юридичних наук.

Питання 3. Значення інноваційного видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності для з'ясування природи фармацевтичної галузі права та кодексу

Розроблене О. А. Кириченком [51, с. 67-69; 53, с. 5-7 та ін.] та поступово удосконалене вказаним автором **інноваційне розуміння ступеневого сутнісного видового поділу юридичних фактів в залежності від характеру зв'язку із волею людини** [58, с. 150-153] більш правильно представити таким чином:

1. Вольові юридичні факти (життєві обставини, що зумовлюють виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин по волі людини), що, в свою чергу, поділяються відповідно за:

1.1. Кількісним складом соціосуб'єктів, які створюють та/чи змінюють та/або припиняють певні правовідносини, на:

1.1.1. Юридичні діяння, тобто дія або бездіяльність певного соціосуб'єкта чи декількох соціосуб'єктів (взаємопов'язані і скориговані дії чи бездіяльність невеликої групи соціосуб'єктів), що зумовлюють виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.

1.1.2. Юридичні події - взаємопов'язані і скориговані дії та/чи бездіяльність дуже великих груп соціосуб'єктів, що зумовлюють виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин, що суттєво вплинули на розвиток суспільства в цілому [58, с. 150].

1.1.3. Юридичні явища - дія або бездіяльність сил природи, в т. ч. діяння хижих тварин, які перебувають в нерегульованих певними людьми умовах, що зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин¹⁴ [58, с. 150-151].

1.2. Наявністю чи відсутністю вини фізичної особи на:

1.2.1. Винне діяння осудної чи обмежено осудної фізичної особи:

¹⁴ У попередній варіації [51, с. 67-68] юридичні явища за даною основою класифікаційного поділу були відсутні, що було неправильним. В такому випадку не вистачало ще одного можливого результату ділення за цією класифікаційною основою, в якій взагалі відсутні будь-які соціосуб'єкти [58, с. 151].

1.2.1.1. Малолітнього, тобто особи, яка може¹⁵ за певних обмежених можливостей передбачити заподіяння такого роду діям збитків (шкоди: фізичної та/чи матеріальної та/або первинної моральної і вторинної моральної шкоди; упущеної вигоди) правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта (фізичній та/чи юридичній особі та/або державі та/чи міждержавному утворенню)¹⁶ [58, с. 151].

1.2.1.2. Підлітка - особи, яка може передбачити заподіяння такого роду діям збитків правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта.

1.2.1.3. Повнолітнього - особи, яка може передбачити заподіяння такого роду діям збитків правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта [58, с. 150].

1.2.2. Невинне діяння осудної чи обмежено осудної особи:

1.2.2.1. Малолітнього - особи, яка не може навіть за певних обмежених можливостей передбачити заподіяння такого роду діям збитків правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта [58, с. 151-152].

1.2.2.2. Підлітка - особи, яка не може передбачити заподіяння такого роду діям збитків правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта.

1.2.2.3. Повнолітнього - особи, яка не може передбачити заподіяння такого роду діям збитків правовому статусу певного соціосуб'єкта.

2. Позавольові юридичні факти (життєві обставини, що зумовлюють виникнення та/чи зміну та/або припинення правовідносин без участі людини або при повній відсутності його вини):

2.1. Позавольові юридичні факти:

2.1.1. Явища природи, що зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.¹⁷

¹⁵ Даний підхід відрізняється від вимог ч. 3 ст. 25 «Необережність та її види» КК України, що визначають мінімальний рівень вини фізичної особи в формі злочинної небажальності в залежності від наявності нерозривної єдності складових елементів психічного відношення цієї особи до настання успішно небезпечних наслідків - міг і повинен був їх передбачити [76]. О. А. Кириченко дотримується точки зору про необхідність установлення конституційного антиделіктного обов'язку кожної людини попереджати і припиняти кримінальні та інші правопорушення, що і відображено в інноваційній редакції статті IV «Антиделіктний обов'язок кожного громадянина попереджати і припиняти правопорушення» перспективного Конституційного кодексу України, а так само будь-якої іншої держави світу [56, с. 850-851; 58, с. 151].

¹⁶ У попередній версії [51, с. 68] малолітні вказувалися поміж результату поділу позавольових юридичних фактів, що також було помилковим. Адже малолітні за своїм рівнем психічного розвитку і тоді прирівнювалися до обмежено осудних [51, с. 68]. А отже і в тому варіанті малолітні все ж також фактично визнавалися осудними і ступінь обмеженої їх осудності за цілком справедливими вимогами ч. 2 ст. 20 «Обмежена осудність» КК України [76] є тільки додатковим (до самого факту власне неповноліття особи) обставиною, що пом'якшує, а не виключає вину малолітнього [58, с. 151].

¹⁷ Наприклад, виверження вулкана, землетрус, повені, пожежі, посуха та ін., в результаті чого знищується майно чи настає смерть соціосуб'єкта або заподіюється їх здоров'ю та іншим об'єктам збитки і такого роду життєві обставини зумовлюють виникнення відповідних правовідносин: успадкування, відновлення порушеного правового статусу та ін. [58, с. 152].

2.1.2. Діяння хижих тварин, які знаходяться в нерегульованих людиною умовах,¹⁸ що зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.

2.1.3. Діяння неосудного повнолітнього, тобто повнолітньої особи, яка не усвідомлює характеру своїх діянь і не може керувати ними, що зумовило виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.

2.1.4. Діяння неосудного підлітка, тобто підлітка, який не усвідомлює характеру своїх діянь і не може керувати ними, що зумовило виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.

2.1.5. Діяння неосудного малолітнього, тобто малолітньої особи, яка не усвідомлює характеру своїх діянь і не може керувати ними, що зумовило виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [58, с. 152].

2.1.6. Діяння дошкільнят, які за рівнем розвитку психічної діяльності також повинні бути прирівняні до неосудної особи, і діяння яких зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [58, с. 153].

2.1.7. Діяння немовлят, які за рівнем розвитку психічної діяльності, безумовно, повинні бути прирівняні до неосудної особи, і діяння яких зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.

2.2. Позавольові юридичні поліфакти, коли паралельно і взаємопов'язано послідовно здійснюється два і більше перерахованих в п. 2.1 позавольових юридичних факта, що призводять до єдиного результату, що обумовлює виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.

3. Змішані юридичні факти, коли паралельно і взаємопов'язано послідовно здійснюється два і більше вольових і позавольових юридичних факта, що призводять до єдиного результату, що обумовлює виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [58, с. 153].

Розроблена [37, с. 40-42; 42, с. 70-75; 46, с. 46-50; 48, с. 88-98; 50, с. 5-9; 149; 150; 151 та ін.] та поступово удосконалена [53, с. 12-16; 58, с. 153-157] Є. В. Кириленком¹⁹ **перша концепція нової доктрини ступеневого сутнісного видового поділу правопорушень**²⁰ має такий вигляд:

¹⁸ За результати діянь домашніх тварин і діянь хижих тварин, птахів, риб, плазунів та ін., що знаходяться в межах зоопарків, заповідників та інших охоронюваних людиною зоооб'єктів, несуть відповідальність ті особи, на яких було покладено обов'язок забезпечити безпеку знаходження таких хижих тварин щодо як оточуючих людей і тварин, так й самих себе [58, с. 152].

¹⁹ З метою уникнення можливої некоректної реакції опонентів Є. В. Кириленко раніше дану і наступні варіації публікував під ім'ям представників наукової школи юриспруденції професора Аланкіра Т. О. Коросташової [42, с. 70-99 та ін.], С. А. Кириченка [48, с. 88-98 та ін.] та ін. [149; 150; 151 та ін.].

²⁰ Є. В. Кириленко розробив другу і третю концепції даного поділу. Друга концепція побудована на примусі того, що кримінальних правопорушень немає, а притаманний даному виду правопорушень видовий поділ застосований до адміністративних, дисциплінарних, де-факто майново-договірних та де-юре майново-договірних правопорушень, що загалом також мають поділ на макроправопорушення та мініправопорушення із наступним детальним їх поділом аналогічно першій концепції новітньої доктрини ступеневого сутнісного видового поділу

1. Макроправопорушення (кримінальні правопорушення), тобто суспільно небезпечні діяння, що порушили будь-які правовідносини і спричинили чи можуть спричинити суттєві і більші збитки (фізичну та/або майнову та/чи первинну моральну шкоду та вторинну моральну шкоду; упущену вигоду) правам, свободам, обов'язкам та/чи інтересам фізичних, юридичних осіб чи держави, міждержавного утворення, коли:

1.1. Залежно від складу діяння кримінальні правопорушення поділяються на:

1.1.1. Злочини (діяння, що мають всі ознаки та елементи складу, за скоєння яких має призначатися антикримінальне покарання), що **за ступенем тяжкості** поділяються на:

1.1.1.1. Мінімальні злочини (тобто мінімального ступеня тяжкості, за які передбачено покарання більш м'яке, ніж обмеження волі; у разі реальної необхідності саме такий додатковий різновид правопорушення треба було б передбачити у ст. 12 КК України [76] та у ст. 215 КПК України [77], а не термін «кримінальні проступки», що говорить лише про відсутність у авторів цього кодексу,²¹ належної юридичної освіти).

1.1.1.1.1. Мінімальні злочини (мінімального ступеня тяжкості, за які передбачено покарання більш м'яке, ніж обмеження волі).

1.1.1.1.2. Незначні злочини (незначного ступеня тяжкості, за які передбачено покарання від обмеження до позбавлення волі на строк не більше, ніж на два роки).

1.1.1.1.3. Середні злочини (середнього ступеня тяжкості, за які передбачено покарання від двох до п'яти років позбавлення волі).

1.1.1.1.4. Тяжкі злочини (за які передбачено покарання від шести до десяти років позбавлення волі).

1.1.1.1.5. Особливо тяжкі злочини (за які передбачено покарання від одинадцяти і вище років позбавлення волі або смертна кара).

1.1.2. Паразлочини - такого роду діяння, що мають всі ознаки і елементи складу, за винятком того, що дане діяння скоєно особою, яка не досягла віку призначення антикримінального покарання і йому призначається пара покарання у вигляді примусових заходів виховного характеру.

1.1.3. Квазізлочини - такого роду діяння, що мають всі ознаки і елементи складу, за винятком того, що дане діяння скоєно неосудною

правопорушень [42, с. 79-90; 46, с. 46; 48, с. 94; 53, с. 17-18; 150]. Третя ж концепція ступеневого сутнісного видового поділу правопорушень вже виходить з інноваційного розуміння ступеневого сутнісного видового поділу юридичних фактів на діяння, події та явища [42, с. 91-99; 46, с. 46-50; 48, с. 94-98; 53, с. 18-22; 42, с. 150-153; 151].

²¹ У т. ч. й у новій редакції КК України, у ст. 11 якого сформульовано поняття лише кримінальному правопорушенню без його поділу на різновиди, а у ст. 12 дається поділ вже кримінальних правопорушень на кримінальні проступки, що визначаються аналогічно попередній редакції злочинів невеликої тяжкості, та злочини, що мають поділ аналогічний колишнім трьом категоріям злочинів за ступенем тяжкості [76].

особою, якій призначається антикримінальне квазіпокарання у вигляді примусових заходів медичного характеру, а відновлювальна антикримінальна відповідальність покладається на опікуна чи піклувальника або на особу чи установу, які їх замінюють.

1.1.4. Квазіпаразлочини - коли в наявності всі ознаки і елементи складу діяння, що фактично заподіяло чи могло заподіяти правовому статусу певного соціосуб'єкта суттєві чи більші збитки, але Антикримінальний кодекс України не передбачає склад такого діяння, що повинно тягти антикримінальну відповідальність винної особи тільки у вигляді відновлення порушеного правового статусу потерпілого, тобто його прав, свобод, обов'язків та/чи інтересів. Якщо при розгляді антикримінальної справи буде встановлена наявність збитків менших, ніж істотні, тобто за наявності квазіпарапроступка, то відшкодування збитків та інше максимально повне відновлення правового статусу потерпілого має закінчитися в антикримінальному судочинстві.

1.1.5. Паранещасні випадки - кримінальні правопорушення, вчинені фізичною особою за відсутності його вини, тобто в ситуації, коли особа не передбачала суспільно небезпечний характер свого діяння і можливість заподіяння цим істотних і більше збитків, але мала місце одна з наступних ситуацій - особа:

- а) хоча фізично і могла, але не повинна була цього передбачити;
 - б) хоча й зобов'язана була, але фізично не могла цього передбачити;
 - в) не зобов'язана була і фізично не могла цього передбачити;
- і які, в залежності від причини відсутності вини, діляться на:**

1.1.5.1. Паранещасні випадки-суперечності (за наявності таких суперечностей в регулюванні певних правовідносин, що виключають наявність вини особи).

1.1.5.2. Паранещасні випадки-суб'єктивності (за наявності необґрунтованих за обсягом та/чи по суті обов'язків, що особа фізично не могла виконати та/або в силу наявності відповідного положення природної галузі права не зобов'язана була виконувати).

1.1.5.3. Паранещасні випадки-правомірності (коли діяння скоєно за наявності обставин, що виключають його антисоціальність: необхідна оборона, уявна оборона, крайня необхідність та ін.).

1.1.5.4. Паранещасні випадки-природності (коли певне діяння особи опосередковане природними явищами, в т. ч. діяннями хижих тварин, і особа об'єктивно не повинна була та/чи фізично не могла повністю або частково попередити настання цих явищ чи діянь або запобігти повністю заподіяння збитків чи зменшити їх розмір).

1.1.6. Нещасні випадки (суспільно небезпечні природні явища, в т. ч. діяння хижих тварин, що не опосередковані діяннями фізичної особи, що

обумовлюють настання антикримінальної відповідальності держави в цілому і тільки у вигляді відновлення порушеного правового статусу потерпілого).

2. Мініправопорушення, тобто суспільно шкідливе діяння, що заподіяло чи могло заподіяти менш ніж істотні, але більш ніж значні збитки (шкоду: фізичну, майнову та/чи первинну і вторинну моральну шкоду; упущену вигоду) правам, свободам, обов'язкам та/чи інтересам фізичних або юридичних осіб чи держави, міждержавної установи, що **в залежності від:**

2.1. Складу правопорушення поділяються на:

2.1.1. Проступки (має всі ознаки, елементи правопорушення).

2.1.2. Парапроступки (має всі ознаки, елементи правопорушення, вчиненого особою, яка не досягла віку призначення карально-виховного покарання відповідного виду юридичної відповідальності).

2.1.3. Квазіпроступки (має всі ознаки, елементи правопорушення, вчиненого неосудною або обмежено осудною особою).

2.1.4. Квазіпарапроступки (діяння, що заподіяло чи могло заподіяти менш ніж істотні, але більш ніж значні збитки, і склад такого проступку не передбачений в Адміністративному, Трудовому, Де-факто майново-договірному або в Де-юре майново-договірному кодексі України).

2.1.5. Параказуси (за наявності належного або неналежного суб'єкта, але за відсутності вини), що в залежності від причини відсутності вини мають аналогічний паранещасним випадкам видовий поділ на:

2.1.5.1. Параказуси-суперечності.

2.1.5.2. Параказуси-суб'єктивності.

2.1.5.3. Параказуси-правомірності.

2.1.5.4. Параказуси-природності.

2.1.6. Казуси (явища природи, в т.ч. діяння хижих тварин, що не опосередковані діяннями людини).

2.2. Характеру регульованих суспільних відносин (правовідносин) поділяються на:

2.2.1. Адміністративні правопорушення (при порушенні зовнішніх по відношенню до юридичної особи правовідносин, за включенням майново-договірних або особистих немайнових чи прирівняних до них правовідносин): *проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарапроступки, параказуси і казуси.*

2.2.2. Дисциплінарні правопорушення (при порушенні внутрішніх по відношенню до юридичної особи правовідносин, за включенням майново-договірних або особистих немайнових чи прирівняних до них правовідносин): *проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарапроступки, параказуси і казуси.*

2.2.3. Де-факто майново-договірні (цивільні) правопорушення (при порушенні майново-договірних або особистих немайнових чи прирівняних до них правовідносин між фізичними особами або поміж фізичною та юридичною

особою): *проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарাপроступки, параказуси і казуси.*

2.2.4. Де-юре майново-договірні (господарські, арбітражні) правопорушення (при порушенні майново-договірних або особистих немайнових чи прирівняних до них правовідносин між юридичними особами): *проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарাপроступки, параказуси і казуси.*

Розроблену [32 с. 52-55; 42, с. 101-109; 48, с. 100-106; 81] та поступово удосконалену С. А. Кириченком (який також раніше публікував свою позицію під іншими прізвищами²²) **першу концепцію новітньої доктрини ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності**²³ [53, с. 24-30; 58, с. 157-161] більш правильно представити у такій редакції:

1. Конституційна відповідальність, сутність якої повинна полягати у безумовному притягненні винного суб'єкта владних повноважень до:

1.1. Позитивної конституційної відповідальності у частині усунення причин та умов, що сприяють порушенню норм Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої держави світу.

1.2. Негативної конституційної відповідальності у частині:

1.2.1. Встановлення факту правомірності чи неправомірності в контексті певної норми Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої держави світу діяння та/чи рішення та/або правового акта суб'єкта владних повноважень.

1.2.2. Порушення в залежності як від сутності правовідносин, що врегульовані Конституційним кодексом України, а рівно будь-якої держави світу, та порушені нелегітимними діяннями та/чи рішеннями та/або правовими актами суб'єктів владних повноважень, так і ступеня завданих

²² Також з метою уникнення можливої некоректної реакції опонентів С. А. Кириченко раніше дану і наступні варіації ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності публікував під ім'ям представників наукової школи юриспруденції професора Аланкіра: Т. О. Коросташової [42, с. 101-109 та ін.], Є. В. Кириленка [32, с. 50-56; 48, с. 100-106, 106-113 та ін.] та ін. [81; 83 та ін.].

²³ С. А. Кириченко розробив й другу концепцію ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності [7, с. 56-60; 42, с. 109-118; 48, с. 106-113; 53, с. 30-36; 83 та ін.], що побудована на припущенні того, що кримінальних правопорушень і, як наслідок, й антикримінальної відповідальності немає, а притаманна їй структура вже застосована у запропонованій першій концепції. Зараз даний автор достатньо обґрунтовано вважає, що конституційна відповідальність також є зайвою. Початкове вона і була фактично введена з тим, щоб звільняти суб'єктів владних повноважень у разі порушення норм Основного закону від притягнення до будь-якої іншої юридичної відповідальності. Більш того, взаємозв'язок порушень будь-якого, навіть підзаконного, правового акту із порушенням відповідної норми Основного закону дає цьому автору підстави вважати, що запропонована у першій і другій варіації ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності конституційна відповідальність є, по суті, додатковою (для суб'єктів владних повноважень) формою відновлення порушеного правового статусу. А тому є всі підстави для того, щоб з'явився й третій варіант ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності без як антикримінальної, так й без конституційної юридичної відповідальності або лише без останньої.

цим збитків, антикримінального, адміністративного, трудового, де-факто майново-договірної чи де-юре майново-договірної судочинства з метою притягнення винної особи до відповідного виду:

1.2.2.1. Карально-виховної відповідальності.

1.2.2.2. Відновлювальної та/чи супутньої відповідальності, але лише тоді або тільки у тій частині, в якій ці ж види юридичної відповідальності не можуть бути реалізовані ефективно та/чи раціонально та/або якісно в рамках конституційного судочинства.

1.2.3. Відновлювальної конституційної відповідальності з:

1.2.3.1. Скасуванням правового акта та/чи рішення суб'єкта владних повноважень та/або із заборобою діянь цих та інших соціосуб'єктів, які порушують певну норму Конституційного кодексу України, а так само іншої держави світу.

1.2.3.2. Відшкодуванням потерпілому соціосуб'єкту збитків (фізичної та/чи матеріальної та/або первинної моральної і вторинної моральної шкоди; упущеної вигоди).

1.2.3.3. Іншим відновленням порушеного правового статусу потерпілого соціосуб'єкта.

1.2.4. Супутньої конституційної відповідальності, що представляє собою окремі розглянуті види позитивної конституційної відповідальності, що не були реалізовані взагалі або в повному обсязі до моменту встановлення факту неправомірності в контексті норм Конституційного кодексу України, а так само іншої держави світу діяння та/чи рішення та/або правового акта суб'єкта владних повноважень.

2. Антикримінальну відповідальність - при заподіянні істотних і більших збитків (фізичної та/чи майнової та/або первинної моральної і вторинної моральної шкоди; упущеної вигоди) правовідносинам будь-якого виду:

2.1. Позитивна антикримінальна відповідальність (окремі її види виступають як негативна юридична відповідальність інших, ніж антикримінальна, її видів, але концептуально доцільно прагнути до використання негативної адміністративної, дисциплінарної, де-факто майново-договірної і де-юре майново-договірної юридичної відповідальності в якості лише позитивної антикримінальної та інших видів юридичної відповідальності, що покликана не допустити скоєння кримінального та іншого правопорушення):

2.1.1. Лікування різних видів залежності, що обумовлені різного роду проявами порушень вольової складової психічної діяльності людини:

2.1.1.1. Обмінозалежності (алкоголізму, наркоманії, токсикоманії, поліфагії, анорексії і т. д.).

2.1.1.2. Ерпесексуалзалежності,²⁴ тобто ерпесексуальної переваги чи порушення (вуайерізмofilії, геронтофілії, гіперфілії, гіпофілії, гомофілії,

²⁴ Необхідність розмежування традиційних сексуальних правопорушень з іншими правопорушеннями, заснованими на статевих ознаках [152, с. 9, 11-13], викликана прийняттям

зоофілії, ексгібіціонізмofilії, лесбіянофілії, мазохізмofilії, нарцисізмofilії, некрофілії, педофілії, садізмofilії, ерпесексуалфетішізмofilії та ін.).

2.1.1.3. Інших проявів психозалежності (віртуальнофілії, азартноігрофілії, фанатоігрофілії, шоуфанатофілії, націоналфілії, шовіністофілії, теофілії, сектанктофілії та ін.).

2.1.2. Оплатне вилучення криміногенних об'єктів.

2.1.3. Усунення інших причин та умов, що сприяють вчиненню кримінальних та інших правопорушень (в т.ч. усунення прогалин, суперечностей, інших неякісностей в антикримінальному законодавстві).

2.2. Негативна антикримінальна відповідальність (яка настає після скоєння кримінального правопорушення):

2.2.1. Карально-виховна антикримінальна відповідальність:

2.2.1.1. Покарання:

2.2.1.1.1. Допенітенціарні:

2.2.1.1.1.1. Строкове переслідування (протягом строків давності притягнення до карально-виховної антикримінальної відповідальності).

2.2.1.1.1.2. Довічне переслідування (за кримінальні правопорушення проти миру і безпеки людства та/або за умисне позбавлення життя людини при обтяжуючих обставинах, в т.ч. в якості складової частини здійснення кримінальних правопорушень інших видів).

2.2.1.1.2. Пенітенціарні:

2.2.1.1.2.1. Базисні:

2.2.1.1.2.1.1. Строкові:

2.2.1.1.2.1.1.1. Основні: штраф, громадські роботи, виправні роботи, обмеження військовослужбовців, арешт, обмеження волі, тримання в дисциплінарному батальйоні, позбавлення волі.

2.2.1.1.2.1.1.2. Додаткові: позбавлення військового, спеціального звання, рангу, чину або кваліфікаційного класу; конфіскація майна; позбавлення права обіймати певні посади та займатися певною діяльністю.

2.2.1.1.2.2. Довічні:

2.2.1.1.2.2.1. Основні: смертна кара, хімічна чи інша кастрація або стерилізація та ін.

Комітетом міністрів Ради Європи в абз 1 Керівних принципів щодо запобігання та боротьби з сексизмом: заходів для реалізації Рекомендацій «Запобігання та боротьба з сексизмом» такого поняття сексизму, що змішало між собою всі правопорушення, побудовані на статевих ознаках - як ті, в основі яких лежить репродуктивний чи моделюючий його потяг; так і ті, що побудовані на прояві інших статевих ознак: будь-який акт, жести, візуальна репрезентація, сказані чи написані слова, практика чи поведінка, які базуються на ідеї, що особа чи група осіб є малозначимими через їхню стать; та ін. [23, с. 10]. З цією метою О. С. Тунтула і запропонувала вести поняття ерпесексуальних правопорушень, в основі яких лежить репродуктивний чи моделюючий його потяг [152, с. 11-13]; нан-ерпесексуальних правопорушень - інші статеві ознаки [152, с. 9]; і полісексуальних правопорушень - що реально чи ідеально поєднують в собі обидві групи вказаних ознак [152, с. 9].

2.2.1.1.2.1.2.2. Додаткові: позбавлення звання, рангу, чину, класу, права обіймати певні посади, займатися певною діяльністю.

2.2.1.1.3. Постпенітенціарні:

2.2.1.1.3.1. Нагляд.

2.2.1.1.3.2. Судимість (згадка про судимість після її зняття чи погашення – злочин: для суб'єкта владних повноважень: перевищення влади або службових повноважень; в той же час для фізичної особи не може бути і такого складу, як «наклеп», а повинен бути встановлений в Особливій частини Антикримінального кодексу України чи будь-якої іншої держави світу спеціальний склад кримінального правопорушення).

2.2.1.2. **Парапокарання** (щодо осіб, які не досягли віку призначення покарань):

2.2.1.2.1. Допенітенціарні:

2.2.1.2.1.1. Строкове переслідування (протягом строків давності).

2.2.1.2.1.2. Довічне переслідування (за кримінальні правопорушення проти миру і безпеки людства та/чи за умисне позбавлення життя людини при обтяжуючих обставинах, в т.ч. в якості складової частини здійснення кримінальних правопорушень інших видів).

2.2.1.2.2. Пенітенціарні:

2.2.1.2.2.1. Базисні:

2.2.1.2.2.1.1. Строкові:

2.2.1.2.2.1.1.1. Примусові заходи виховного характеру.

2.2.1.2.2.1.2. Довічні: не виключається хімічна, інша кастрація або стерилізація та ін.

2.2.1.2.3. Постпенітенціарні:

2.2.1.2.3.1. Нагляд.

2.2.1.2.3.2. Судимість.

2.2.1.3. **Квазіпокарання** (щодо неосудних осудних осіб):

2.2.1.3.1. Строкові: примусові заходи медичного характеру.

2.2.1.3.2. Довічні: не виключається примусові заходи медичного характеру; хімічна, інша кастрація або стерилізація.

2.2.1.4. **Квазіпарапокарання** (відновлення порушеного правового статусу соціосуб'єкта і направлення до парламенту клопотання про регламентацію в Особливій частини Антикримінального кодексу України чи іншої держави світу складу відповідного кримінального правопорушення).

2.2.2. Відновлювальна антикримінальна відповідальність:

2.2.2.1. Солідарна відновна антикримінальна відповідальність (при заподіянні збитків спільними діями великої кількості окремих фізичних осіб або учасників певної юридичної особи, коли неможливо конкретизувати діяння кожного з учасників на спричинення суммативних збитків, тобто за наявності події в інноваційному розумінні):

2.2.2.1.1. Контрибуція:

2.2.2.1.1.1. Тотальна контрибуція (щодо окремого чи декількох держав, спільними діями жителів яких заподіяні суммативні збитки).

2.2.2.1.1.2. Регіональна контрибуція (по окремим чи декільком регіонам країни, спільними діями жителів яких заподіяні суммативні збитки).

2.2.2.1.1.3. Локальна контрибуція (по діям окремих кримінальних організацій, наприклад, щодо членів дуже великої за складом банди, терористичної організації та ін.).

2.2.2.2. Індивідуальна відновувальна антикримінальна відповідальність:

2.2.2.2.1. Відшкодування збитків (фізичної та/чи матеріальної та/або первинної моральної шкоди та вторинної моральної шкоди; упущеної вигоди), що має здійснюватися в порядку тільки антикримінального, а не та де-факто майново-договірної (цивільної) судочинства, що має місце у вигляді так званого цивільного позову.

2.2.2.2.2. Інше відновлення прав, свобод, обов'язків та/або інтересів фізичних чи юридичних осіб або держави чи міждержавних утворень.

2.2.3. Супутня антикримінальна відповідальність:

2.2.3.1. Окремі види позитивної антикримінальної відповідальності, що не були реалізовані в межах позитивної антикримінальної відповідальності.

2.2.3.2. Підтримка антикримінального позитиву (заохочення сприяння в усуненні причин та/чи умов та/або в подоланні кримінальних правопорушень).

3. Адміністративна відповідальність (при заподіянні менш, ніж істотних, збитків зовнішнім по відношенню до юридичної особи державно-управлінським правовідносинам, за винятком майново-договірних чи особистих немайнових або прівірняних до них інших правовідносин).

4. Дисциплінарна відповідальність (при заподіянні менш, ніж істотних, збитків внутрішнім по відношенню до юридичної особи державно-управлінським правовідносинам, крім майново-договірних чи особистих немайнових або прівірняних до них інших правовідносин).

5. Де-факто майново-договірна відповідальність (при заподіянні менш, ніж істотних, збитків традиційним цивільним правовідносинам (майново-договірним, особистим немайновим чи прівірняним до них правовідносинам між фізичними особами, в т. ч. з юридичною особою).

6. Де-юре майново-договірна відповідальність (при заподіянні менш, ніж істотних, збитків традиційним арбітражним або господарським правовідносинам (майново-договірним, особистим немайновим або прівірняним до них іншим правовідносинам між юридичними особами).

Подальший ступеневий сутнісний видовий поділ адміністративної, дисциплінарної, де-факто майново-договірної та де-юре майново-договірної відповідальності може бути аналогічний антикримінальній відповідальності.

Викладене інноваційне розуміння ступеневого сутнісного видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності має значення як для розбудови нової класифікації юридичних наук на підставі

їхніх базисних основних гіперзавдань у частині поділу гіпергрупи антиделіктних юридичних наук на окремі групи та визначення безпосереднього складу базисноантиделіктних та процедурних юридичних наук, перелік яких якраз у повній мірі й відповідає кількості різновидів правопорушень та юридичної відповідальності (див. питання 4 розд. 1 дійсного монографічного дослідження), так й для з'ясування видового розмаїття правопорушень, що можуть бути вчинені у процесі здійснення фармацевтичної діяльності, та юридичної відповідальності, до якої може бути притягнений суб'єкт владних повноважень чи інший соціосуб'єкт.

Питання 4. Природа фармацевтичної галузі права за інноваційною класифікацією юридичних наук на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань

Незважаючи на те, що на сьогодні авторам відомо вже понад **100 класифікацій юридичних наук (права) у цілому** [145, с. 223-483], всі вони побудовані в традиційному і застарілому підході, принципово однаково успадковують загальні недоліки і можуть бути зведені до наступної схеми класифікаційного поділу: 1. Історичні юридичні науки. 2. Теоретичні юридичні науки. 3. Галузеві юридичні науки. 4. Міжгалузеві юридичні науки. 5. Спеціальні або/та прикладні юридичні науки. 6. Міжнародні юридичні науки²⁵ [145, с. 223-483].

²⁵ *Основними недоліками традиційних класифікацій юридичних наук (права) в цілому, розповсюджених в існуючих підручниках та в іншій навчальній та інформаційно-довідковій, у т. ч. й енциклопедичній, літературі з теорії держави і права* [145, с. 223-483], є, згідно результатів спеціального дослідження даної проблеми [44, с. 63; 145, с. 8-9, 223-483 та ін.], наступні: 1. Побудова цих класифікацій на: 1.1. Застарілій і принципово помилковій та необґрунтованій концепції держави і права як основних об'єктів теорії держави і права і, як наслідок, й юридичних наук у цілому [44, с. 63; 145, с. 8]. 1.2. Одночасно декількох класифікаційних основах (що неприпустимо при класифікації будь-яких об'єктів, відношень чи категорій), коли, як бачимо, підставою для виділу першої і другої з вказаних груп юридичних наук є предмет і метод вивчення тих чи інших суспільних відносин, третьої і четвертої груп – предмет, метод і галузева будова правового регулювання, п'ятої і шостої груп – додатково й сфера спеціального призначення «наукового продукту» цих наук та ін. [44, с. 63; 145, с. 8]. 1.3. Помилковому змішуванні понять «право» і «юридична наука» і зведення останнього з них лише до першого з понять, що було традиційним для першій класифікаційних поділів, але, нажаль, що досить часто представлено у навчальній літературі останніх років видання. 2. Неповнота класифікаційного поділу, який в жодному із традиційних варіантів вирішення даної проблеми не містив у собі перелік всіх без винятку існуючих юридичних наук і, як правило, супроводжується лише орієнтовним перерахуванням тих з юридичних наук, що можуть входити до тієї чи іншої групи. 3. Вказані класифікації не можуть: 3.1. Показати необхідний розвиток існуючих і практичну потребу негайної появи низки нових юридичних наук чи їх основного «наукового продукту». 3.2. Чітко визначити завдання, об'єкти, поняття, систему та інші теоретичні категорії юридичних наук у цілому (*базисні завдання* та ін.), їх окремих груп (*групові завдання* та ін.) та кожної окремої юридичної науки (*часткові завдання* та ін.). 4. Традиційні класифікації юридичних наук побудовані на отождолюванні термінів «теоретичні основи» і «методологія», коли семантичне значення останнього з них має полягати у позначенні вчення лише про методи,

Саме тому привертають до себе увагу чисельні публікації, перш за все, таких представників наукової школи юриспруденції професора Аланкіра, як О. А. Кириченка та Ю. О. Кириченко (Ланцедової) [145, с. 223-483], в яких вже з 2000 р. ставилося питання щодо подолання вказаних недоліків у контексті удосконалення системи власне юридичних наук (юриспруденції) у цілому на принципово новому переосмисленні завдань та об'єктів даного виду суспільних наук, врахування єдиної, а не декількох основ для цієї класифікації, надання їй всеохоплюючого і перспективного вигляду, коли б такий класифікаційний поділ подібно таблиці хімічних елементів Д. І. Менделєєва міг би розкрити дійсні теоретичні основи кожної з окремих юридичних наук, показати, які саме новітні юридичні науки, в якій групі, з якими теоретичними основами і «науковим продуктом» мають з'явитися у перспективі тощо. [145, с. 10].

Одна з останніх варіацій розробленої О. А. Кириченком, Ю. О. Ланцедовою та О. С. Тунтулою **інноваційної класифікації юридичних наук на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань** (першого і другого базисного основного гіперзавдання юриспруденції) з урахуванням уточненого найменування, поняття, системи, інших основ існуючих і перспективних юридичних наук) [45, с. 68-70; 52, с. 9-13; 82 та ін.] доцільно подати у такій редакції:

1. Теорологічні юридичні науки, тобто науки, які покликані розробити філософські, соціологічні, політологічні, філологічні, психологічні, педагогічні, теорологічні, історичні та інші теоретичні основи щодо раціонального, ефективного та якісного виконання кожного із базисних гіперзавдань юриспруденції та проведення кожного із базисних напрямків юридичної діяльності, а також для становлення та розвитку в контексті виконання даного гіперзавдання інших юридичних наук:

1.1. Мононауки: Філософія юриспруденції (філософія права²⁶), Політологія юриспруденції (теорія держави в межах такої традиційної теоретичної юридичної науки, як «Теорія держави і права»), Соціологія юриспруденції (соціологія права), Психологія юриспруденції (юридична психологія), Юридекономіка (на основі політекономії), Теорологія юриспруденції (теорія права в межах тієї ж традиційної теоретичної юридичної науки «Теорія держави і права»), Історія вітчизняної політології і теорології юриспруденції (історія держави і права України), Історія зарубіжної політології і теорології юриспруденції (історія держави і права зарубіжних країн), Історія правових вчень (історія правових і політичних вчень) та ін.

що складають тільки частину теоретичних основ юридичних наук у цілому, їх окремих груп чи конкретних юридичних наук [44, с. 63; 145, с. 9].

²⁶ Тут і надалі вказане існує найменування науки, коли відсутність такого пояснення свідчить про те, що у першому випадку запропоноване найменування перспективної юридичної науки або залишене найменування існуючої науки.

1.2. Полінауки: Енциклопедія юриспруденції, Журналістика юриспруденції, Педагогіка юриспруденції, Філологія юриспруденції та ін.

2. Регулятивні юридичні науки, які мають розробити правове регулювання «безделітних» (позитивних, неконфліктних) сторін суспільного життя:

2.1. Теорологія державно-правового управління (державне управління, яке як систему наук необхідно повернути в «лоно» юриспруденції).

2.2. Галузеві регулятивні юридичні науки:

2.2.1. Внутрішні: Авіаційнобудівна, Автобудівна, Аграрна, Антиделіктна (правоохоронне право), Атмосферна, Атомноенергетична, Банківська, Бібліотечна, Будівельна, Бюджетна, Ветеринарна, Видавнича, Військова, Вогнеборна, Водна, Дозвільна, Житлова, Залізничнобудівна, Земельна, Конституційна,²⁷ Кораблебудівна, Культурологічна, Лізингова, Лісова, Ліцензійна, Машинобудівна, Медична, Метрологосертифікатна, Мистецька, Митна, Муніципальна, Надрорхеологічна (кодекс про надра та ін.), Наукова, Нотаріальна, Освітнянська, Пенсійна або Соціальна, Податкова, Працеохоронна, Прикордонна, Природоохоронна, Промислова, Реєстраційна, Санітарна, Сімейна, Споживчоохоронна, Спортивна, Страхова, Теологічна, Торгівельна, Транспортна, Фармацевтична, Фінансова, Шоубізнесова та ін. галузь права України.

2.2.2. Міжнародні: Атмосферна, Атомноенергетична, Будівельна, Видавнича, Дипломатична або Консульська, Екологічна, Кораблебудівна, Космічна, Мистецька, Морська, Освітнянська, Спортивна, Теологічна, Фармацевтична, Шоубізнесова та ін. галузь права.

3. Антиделіктні юридичні науки:

3.1. Базисноантиделіктні юридичні науки, які мають розробити правову основу (базис) раціонального, ефективного та якісного подолання кожної з груп та видів правопорушень:

3.1.1. Внутрішні:

3.1.1.1. Моноантиделіктні базисноантиделіктні юридичні науки: Антикримінальна (кримінальне) і Адміністративна галузь права України.

²⁷ Основуючись на викладеному обґрунтуванні С. А. Кириченком видового поділу юридичної відповідальності за відсутності конституційної юридичної відповідальності (див. питання 3 розд. 1 дійсного монографічного дослідження), Ю. О. Ланцедова вважає за доцільне даний підхід застосувати й у класифікації юридичних наук. У такому разі Конституційна галузь права України має перейти із групи супутньої базисноантиделіктної юридичної науки, де вона була по всіх попередніх класифікаціях юридичних наук за даною підставою [45, с. 69; 52, с. 10; 82 та ін.], до регулятивних юридичних наук, а функції попередньої супутньої процедурної юридичної науки «Конституційне судочинство України» [45, с. 70; 52, с. 11; 82 та ін.], мають виконувати антикримінальне, адміністративне, трудове, де-факто-майново-договірне чи де-юре майново-договірне судочинство, в залежності від того, які власне суттєві і вище чи менш ніж суттєві збитки були завдані порушенням певної норми Основного чи поточного закону або іншого правового акту нелегітимним діянням, рішенням та/чи правовим актом суб'єкта владних повноважень, а також, які саме за характером правовідносини при цьому були порушені.

3.1.1.3. Регулятивно-антиделіктні базисноантиделіктні юридичні науки: Трудове (трудове), Де-факто майново-договірна (цивільне) і Де-юре майново-договірна (арбітражне, господарське) галузь права України.

3.1.2. Міжнародні: Антикримінальна, Де-факто майново-договірна і Де-юре майново-договірна галузь права.

3.2. Процедурні юридичні науки, на які покладається завдання з розробки правової форми (процедури, порядку) раціонального, ефективного та якісного подолання кожної з груп та видів правопорушень:

3.2.1. Внутрішні:

3.2.1.1. Полінауковий напрям: Теорологія антиделіктних відомостей (теорія доказів).

3.2.1.2. Моноантиделіктні процедурні юридичні науки: Антикримінальне (кримінальне процесуальне) та Адміністративне (адміністративний процес) судочинство України.

3.2.1.3. Регулятивно-антиделіктні процедурні юридичні науки: Трудове (частково – процедурна частина Кодексу законів про працю, в основному – низка інших дисциплінарних правових актів), Де-факто майново-договірне (цивільне процесуальне) і Де-юре майново-договірне (арбітражне процесуальне, господарське процесуальне) судочинство України.

3.2.1.4. Додаткові процедурні юридичні науки: Ордиристичне (процедурна частина теорії ОРД), Виправно-трудова (кримінально-виконавче) і Виконавче (низка виконавчих правових актів за іншим судочинством, ніж антикримінальне) судочинство України.

3.2.2. Міжнародні: Антикримінальне, Ордиристичне, Де-факто майново-договірне і Де-юре майново-договірне судочинство.

3.3. Методичні юридичні науки, завдання яких полягає в розробці складових частин гласної (криміналістичної) і негласної (ордиристичної) методики (технічних засобів, загальних правил поведінки з ними; тактичних прийомів проведення практичних дій; методичних рекомендацій з проведення кожної зі стадій такого подолання) подолання правопорушень:

3.3.1. Мононауки: Криміналістика, Ордиристика (методична частина теорії ОРД).

3.3.2. Полінауки: Деліктологія (кримінологія), Юридична медицина (судова медицина), Юридична психіатрія (судова психіатрія), Юридична бухгалтерія (судова бухгалтерія), Юридична статистика (судова статистика), Юридична кібернетика (судова кібернетика) та ін.

3.3.3. Полінаукові напрями: Юридична експертологія (судова експертологія), Юридична одорологія (криміналістична одорологія), Юридична мікрооб'єктологія (криміналістична, судова мікрооб'єктологія) та ін.

Наведена базова класифікація юридичних наук на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань може бути також представлена у частині, з одного боку, виконання лише першого базисного основного гіперзавдання юриспруденції,

тобто правознавства - розробити і застосувати ефективне, раціональне та якісне правове регулювання необхідних сторін суспільного життя (права), що фактично означає здійснення правотворчості та правозастосування і реалізується в межах позитивних чи безделіктних правовідносин, в т. ч. фармацевтичних правовідносин.

З іншого боку, дану базову класифікацію юридичних наук можна представити і в контексті виконання другого базисного основного гіперзавдання юриспруденції, тобто антиделіктології - розробити і застосувати ефективні, раціональні та якісні засоби подолання правопорушень, що здійснюється вже в межах негативних або деліктних правовідносин, в т. ч. й у разі порушення фармацевтами та будь-якими іншими соціосуб'єктами норм Фармацевтичної галузі права у вигляді, перш за все, Фармацевтичного кодексу або порушення будь-яких інших норм права фармацевтами.²⁸

Підсумовуючи викладене, треба дійти однозначного висновку, що **Фармацевтична галузь права України чи будь-якої іншої держави світу є безделіктною правовою регулятивною юридичною наукою, яка покликана розробити найбільш ефективне, раціональне та якісне правове регулювання різних сторін та видів фармацевтичної діяльності, перш за все, у вигляді Фармацевтичного кодексу.**

²⁸ Тому варто звернутися й до однієї з останніх варіацій запропонованої цими же авторами інноваційної класифікації юридичних наук у контексті першого базисного основного гіперзавдання юриспруденції, фактично - правотворчої і правозастосовчої діяльності чи правознавства [45, с. 71; 52, с. 13; 82 та ін.], що у лаконічній формі доцільно представити таким чином: 1. **Правові юридичні науки** (базисноантиделіктні юридичні науки, процедурні юридичні науки, регулятивні юридичні науки; у відомому аспекті – теорологічні юридичні науки) [основним «науковим продуктом» яких має стати розробка відповідного кодифікованого правового акта (кодексу)]. 2. **Неправові юридичні науки** (методичні юридичні науки; у відомому аспекті – теорологічні юридичні науки), завдання яких вже знаходяться у контексті антиделіктних завдань юридичної діяльності.

Інноваційну класифікацію юридичних наук у контексті другого базисного основного гіперзавдання юриспруденції (антиделіктної діяльності чи антиделіктології), ці ж автори бачать такою: 1. **Антиделіктні юридичні науки** (базисноантиделіктні юридичні науки, процедурні юридичні науки, методичні юридичні науки; у відомому аспекті – теорологічні юридичні науки). 2. **Безделіктні юридичні науки** (регулятивні юридичні науки; у відомому аспекті – теорологічні юридичні науки) [45, с. 71; 52, с. 13; 82 та ін.].

Розділ 2
ІННОВАЦІЇ В ОТРИМАННІ ФАРМАЦЕВТАМИ ОСВІТИ ТА
ПОДОЛАННІ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ
І ПРАВОПОРУШЕНЬ У ФАРМАЦЕВТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Питання 1. Інноваційний порядок отримання фармацевтами базисної фармацевтичної та супутньої юридичної освіти

Розвиваючи майже двадцятирічний висновок О. А. Кириченка [37, с. 4; 41, с. 8], що у наступному послідовно підтримувався та розвивався [42, с. 42-43; 43, с. 10, 11; 47, с. 82; 48, с. 11; 49, с. 10, 69; 55, с. 5-6, 9-10, 86-88; 58, с. 181-194 та ін.], доцільно наголосити на тому, що в контексті вимог ст. 1, ч. 2 ст. 3 і ч. 1 ст. 8 Конституції України у частині визнання нашої держави правовою та дії принципу верховенства права, а також вже згаданого головного обов'язку держави та її органів утвердити та забезпечити права і свободи громадян [73] наукова та освітянська спеціальності «державне управління» мають бути перейменовані у «державно-правове управління» та безпечіально повернуті в лоно юриспруденції, а державні службовці, особливо обласного та вищого рівня, зобов'язані мати базову, принаймні другу вищу юридичну освіту за наявності в останньому з випадків базової освіти за профілем юридичної установи, яку така особа очолює, а інші суб'єкти владних повноважень - в базових галузях виробництва матеріальних благ та надання послуг.

Будь-який суб'єкт, а тим більше посадова особа або репортер мас-медіа або, що значно гірше, - політик, поза межами правового регулювання - потенційний правопорушник і найчастіше, в силу звичайного ступеня заподіяної шкоди, - **потенційний особливо небезпечний злочинець** [42, с. 43; 43, с. 10; 47, с. 82; 48, с. 11].

Необхідно, щоб всі керівники вищої ланки, але перш за все, депутати парламенту,²⁹ Президент України, Прем'єр-міністр, інші члени Кабінету Міністрів та ін., мали базову вищу освіту рівня магістра (прирівнюваного до нього рівня спеціаліста) по одному із напрямків суспільної діяльності із виробництва суспільно корисних споживчих вартостей (товарів, послуг), а міністри та прирівняні до них керівники – за відповідним напрямком такої суспільної діяльності, і другу базову (а не супутню) вищу юридичну освіту рівня магістра (спеціаліста), а також не менше, ніж десятирічну позитивну практичну діяльність випускника-магістра за відповідним напрямком суспільної діяльності.

Якщо говорити про керівників різними напрямками, перш за все, практичної фармацевтичної діяльності, то вони зобов'язані мати належну базову фармацевтичну освіту кваліфікацій магістра, а також з урахуванням

²⁹ Народними парламентарів треба іменувати не на основі закону [127], а лише після того, коли стане зрозуміло, хто з них є власне народним, а хто антинародним депутатом.

додаткових ризиків здійсненню фармацевтичної діяльності – обов'язково й належну супутню юридичну освіту, а у разі наявності амбіцій й зайняти у цьому напрямку суспільної діяльності й посаду керівника уседержавного рівня, у т. ч. міністра охорони здоров'я, парламентаря та ін. – й юридичну освіту як другу вищу освіту кваліфікації магістра.

З урахуванням викладеного набуває особливої актуальності докорінне реформування порядку отримання базисної фармацевтичної освіти, в основу чого може покладена розроблена О. А. Кириченком та Ю. О. Ланцедовою новітня доктрина безкоштовної і доступної одинадцяти рівневої юридичної та іншої освіти [49; с. 71-79; 141 та ін.], що може бути трансформована у вигляді наступного **інноваційного порядку безкоштовного і доступного отримання одинадцятирівневої фармацевтичної освіти:**

1. **Дошкільний ОКР**, який повинен бути загальнообов'язковим і спрямованим на отримання дитиною з 2 до 6 років включно таких компетентностей, що необхідні для того, щоб найбільш ефективно, раціонально та якісно розпочати навчання за шкільним (некваліфікованим робітничим) ОКР, тобто за допомогою одного із можливих порядків отримання шкільної (некваліфікованої робітничої) освіти, тобто в межах: звичайного, полегшеного, особливого або, не виключається, й пенітенціарного порядку отримання шкільної освіти.

2. **Шкільний (некваліфікований робітничий) ОКР**, що також повинен:

2.1. Бути загальнообов'язковим і спрямованим на отримання дитиною з 7 до 17 років включно такої сукупності базисних компетентностей, як:

2.1.1. некваліфікована робітнича компетентність, що складається з базисної і детальної доктринальної, прикладної та аналітичної компетенції і має забезпечити найбільш ефективно, раціональне та якісне виконання будь-якої некваліфікованої робітничої діяльності із виробництва матеріальних благ і надання послуг;

2.1.2. загальнолюдська освітня компетентність, завдяки якій особа повинна володіти такою сукупністю базисних і детальних доктринальних, прикладних та аналітичних компетенцій, що на мінімальному рівні визначають освіченість населення як певної держави, так, в кінці кінців, і світу у цілому;

2.1.3. потенційна освітня компетентність, що має аналогічний перелік компетенцій і покликана дозволити кожному, хто має відповідні здібності і бажання, продовжити освіту за наступними ОКР.

2.2. Мати такі порядки отримання:

2.2.1. **Звичайний шкільний ОКР**, призначений для дітей, які мають нормативну поведінку і здібності.

2.2.2. **Полегшений шкільний ОКР**, що повинен бути обов'язковим для осіб, які мають психічні та розумові обмеження, і передбачати отримання такими дітьми також з 7 до 17 років такої компетентності, що складається із

мінімально можливої сукупності доктринальних, прикладних та аналітичних компетенцій, що дозволяють особі включитися в художньо-культурний, по можливості, й освітній, простір держави і виконувати доступні некваліфіковані робітничі функції із виробництва матеріальних благ і надання послуг.

2.2.3. Особливий шкільний ОКР, що повинен бути обов'язковим для дітей, які мають такі фізичні обмеження (глухонімі, сліпі, інваліди кінцівок, пересування і т.п.), що обумовлюють необхідність створення особливих умов для отримання шкільного та інших рівнів освіти і подальшої їх практичної діяльності і передбачати досягнення цими особами повноцінної шкільної, а в разі продовження освіти і відповідної компетентності.

2.2.4. Пенітенціарний шкільний ОКР, що забезпечує повноцінне продовження шкільного, полегшеного або особливого шкільного ОКР в умовах відбування покарання в місцях позбавлення чи в іншій мірі обмеження волі.

3. Позанормативний ОКР, що здійснюється паралельно іншим ОКР, але не за рахунок їх часу, і має на меті протягом, перш за все, шкільного ОКР забезпечити як вибір напрямку суспільної діяльності і рівня освіти по ньому, так і задоволення внутрішніх художніх, культурних, естрадних, спортивних та інших потреб саморозвитку, що в подальшому може супроводжувати й інші ОКР і частково або повністю може бути витіснене самоосвітнім ОКР, в якому вже переважає самоініціатива по досягненню аналогічної мети.

4. Кваліфікований робітничий ОКР, що повинен здійснюватися вже на конкурсній основі (тут і надалі - з урахуванням наявності у абітурієнта відповідних здібностей і виходячи з прогнозу кількісної потреби в кадрах відповідного напрямку суспільної діяльності чи його спеціальності і спеціалізації або субспеціалізації на момент завершення навчання за цим ОКР) самостійно на протязі 1,5-2 років або паралельно завершального етапу шкільного (некваліфікованого робітничого) ОКР протягом 3-х років і мати на меті отримання такої компетентності, що достатньо для найбільш ефективного, раціонального і якісного виконання певної кваліфікованої робітничої діяльності із виробництва матеріальних благ і надання послуг з прогресуючою розрядністю (кваліфікації) цієї діяльності.

Передбачений по даним та наступним ОКР конкурсний відбір при вступі повинен передбачати і можливість участі в такому конкурсі осіб за результатами відповідних випробувань у цій же ОКР і за попередні роки, з тим, щоб за кожної вступної компанії прохідний бал долали найсильніші за всі попередні роки випробувань абітурієнти, а не тільки за поточний.

Проте, згідно недостатньо виважених вимог ч. 4 ст. 53 Конституції України, конкурс передбачається при отриманні лише вищої освіти [73]. Більш того сутність конкурсу полягає у тому, щоб відібрати кращих абітурієнтів за умов наявності більшої кількості на існуючі місця бажаючих абітурієнтів. Звідси напрошується висновок, що вступні випробування за

відсутності конкурсу, коли наявних місць більше, ніж бажаючих абітурієнтів, суперечать викладеним положенням Основного закону і є протиправними.

Продовжуючи ж виклад основних положень новітньої освітянської доктрини, доцільно підкреслити, що існує найменування даного ОКР професійним або професійно-технічним некоректно. Професійною є будь-яка суспільна діяльність після завершення шкільного (некваліфікованого робітничого) і будь-якого іншого основного ОКР, а така діяльність може бути не тільки технічної і, зокрема, з культурно-мистецького середовища та ін.

5. Шкільний спеціалізований ОКР, що також повинен здійснюватися на конкурсній основі самостійно на протязі 2 років або паралельно завершального етапу шкільного (некваліфікованого робітничого) ОКР на протязі 3-х років і мати на меті отримання такої компетентності, що повинно бути достатньо для найбільш ефективного, раціонального і якісного виконання допоміжних інтелектуальних функцій: помічника держслужбовця, педагога, юриста, лікаря, інженера, артиста та ін. Багато посад зі здійснення певних сторін та видів фармацевтичної діяльності також вимагає наявності лише даного рівня освіти.

6. Університетський ОКР, проходження якого має два етапи:

6.1. Університетський базовий (бакалаврський) ОКР, що має бути спрямований на отримання протягом 3-х років стаціонарного університетського навчання базових компетенцій за певним напрямом суспільної діяльності і повинен надавати можливість не працювати по цьому напрямку, а тільки здійснити один з наступних кроків:

6.1.1. обрати по закінченню даного ОКР спеціальність і спеціалізацію або, при необхідності, субспеціалізацію за цим же напрямом суспільної діяльності і вступити по ній на університетський спеціалізований (спеціалістський) ОКР;

6.1.2. переконатися в тому, що необхідно змінити обраний напрям суспільної діяльності на інший, за яким вже заново вступити на університетський базовий ОКР, в процесі чого не повинно бути обмежень в кількості спроб застосувати такий вибір і в безкоштовності такого навчання;

6.1.3. розпочати або продовжити працювати до досягнення пенсійного віку за дипломом раніше закінченого основного ОКР, в будь-якому випадку, шкільного ОКР, а за наявності відповідної освіти та бажання - і кваліфікованого робітничого або спеціалізованого шкільного ОКР.

6.2. Університетський спеціалізований (спеціалістський) ОКР, на який особа вступає на основі диплома про закінчення університетського базового ОКР на конкурсній основі, і який повинен бути спрямований на отримання протягом 2-х років стаціонарного навчання в університетах таких компетенцій, що б разом із базовими компетенціями, отриманими за університетським базовим ОКР, дозволили б випускникові найбільш ефективно, раціонально та якісно працювати до досягнення пенсійного віку

за певною спеціальністю, спеціалізацією або субспеціалізацією того напрямку суспільної діяльності, за яким ця особа вже навчалася за університетським базовим ОКР.

У такому порядку набувається освіта за фармацевтичними спеціальностями, спеціалізаціями та субспеціалізаціями за різними видами практичної діяльності.

7. Академічний (магістерський) ОКР, що спрямований на отримання протягом 2-х років керівних чи педагогічних або наукових компетенцій і на який особа повинна вступати на основі конкурсу і при наявності таких додаткових умов:

7.1. стажу позитивної практичної роботи не менше 3-5-ти років по тій спеціальності та спеціалізації або субспеціалізації певного напрямку суспільної діяльності, по якій особа навчалася за університетським спеціалізованим ОКР;

7.2. бажання по цій же спеціалізації або субспеціалізації певної спеціальності та напрямку суспільної діяльності здійснювати до досягнення пенсійного віку:

7.2.1. керівництво відповідною юридичною особою;

7.2.2. освітню діяльність - готувати фармацевтів за відповідним напрямком практичної фармацевтичної діяльності;

2.3. наукову діяльність.

8. Науковий ОКР, який є ситуативним (тільки за наявності бажання випробувати сили зробити наукове відкриття за обраною раніше спеціальністю і спеціалізацією або субспеціалізацією напрямку суспільної діяльності), і для отримання якого лише без відриву від виробництва³⁰ досить такої сукупності умов:

8.1. диплома про закінчення академічного (магістерського) або університетського спеціалізованого (спеціалістського) ОКР (коли за останнім із ОКР повинна бути ще й 3-5-річна позитивна практична робота за відповідною спеціальністю і спеціалізацією або субспеціалізацією напрямку суспільної діяльності) та при необхідності свідоцтва про перездачу всіх задовільних оцінок за університетським або академічним дипломом;

8.2. наукового результату лише рівня відкриття (обґрунтування нової науки, теорії, доктрини, іншого інноваційного результату об'єктивно рівня наукового відкриття), що може бути у вигляді дисертації, монографії або наукової доповіді і повинен публічно захищатися на засіданні спеціалізованої вченої ради при ВАК держави (члени якого обираються за конкурсом, працюють на постійній основі і не можуть працювати за сумісництвом в ВНЗ і науково-дослідних установах) із присвоєнням єдиного освітнього наукового

³⁰ Коли прикріплення до певної кафедри і науковий керівник не є обов'язковими, а стаціонарна чи заочна докторантура або інша плановість чи вузівська (ліцензійна, акредитаційна та ін.), зацікавленість у випускниках даного ОКР – неприпустимі [49, с. 77].

ступеня - професора певного напрямку наукових знань: професора фармацевтики, професора медицини, професора педагогіки, професора юриспруденції, професора технічних наук, професора економіки та ін.

9. Післядипломний ОКР, що не має самостійного призначення і покликаний забезпечити будь-який основний ОКР тими новітніми досягненнями науки і освіти в галузі теоретичних знань, практичних навичок і рівня аналітичного мислення, що з'явилися за певний час, допустимо, за кожні 5 років, що минули після завершення навчання за відповідним ОКР конкретним випуском практичних працівників-фармацевтів.

Післядипломна освіта повинна здійснюватися із короточасним відривом від виробництва:

9.1. У навчальних закладах післядипломної освіти.

9.2. За місцем роботи більш підготовленими співробітниками або працівниками спеціально створених для цього структур даної юридичної особи фармацевтичної системи.

10. Самоосвітній ОКР, що може супроводжувати все життя людини і повинен мати на меті самостійне оволодіння певними компетенціями спеціальності і спеціалізації чи субспеціалізації конкретного напрямку або напрямків суспільної діяльності, в т. ч. фармацевтичної, чи підвищити рівень цих компетенцій або задовольнити власні внутрішні потреби художнього, культурного, естрадного, спортивного або іншого напрямку саморозвитку і самореалізації.

11. Освіта соціооточенням, що супроводжує людину все життя у вигляді «освіти» вулицею, фармацевтичним чи іншим виробництвом, засобами масової інформації, сім'єю та іншими проявами соціооточення, що не є складовими частинами процесу отримання освіти за будь-яким з перерахованих ОКР, але може позитивно або негативно впливати на зміст і якість освіти за цими ОКР і держава покликана забезпечити мінімізацію негативного впливу даного освітнього рівня.

Питання 2. Базисні властивості девіантної поведінки фармацевтів та інших фізичних осіб і повноважень антиделіктологів з її подолання

Інноваційне розуміння девіантної поведінки особи та способів її подолання Ю. О. Ланцедова розробила [56, с. 866-874; 58, с. 114-119; 84, с. 35-39; 85, с. 4-40] на основі запропонованого О. А. Кириченком, Є. В. Кириленком і С. А. Кириченком інноваційного розуміння сутності і видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності [56, с. 866-874; 58, с. 150-161; та ін.], що більш правильно представити у контексті здійснення фармацевтичної діяльності таким чином:

1. Під девіантною поведінкою фізичної особи пропонується розуміти її поведінку, яка систематично (три і більше разів) проявляється в певних відхиленнях від загальноприйнятих норм і:

1.1. Яка, залежно від наслідків поділяється на:

1.1.1. Безделітну девіантну поведінку фізичної особи, тобто таку, яка не завдає і не може заподіяти збитки (фізичну та/чи матеріальну та/або первинну і вторинну моральну шкоду та/або упущену вигоду) ні самому девіанту, ні оточуючим його фізичним особам та/або не перешкоджає і не може перешкоджати нормальному здійсненню тієї діяльності, в яку девіант залучений або з якої будь-яким іншим способом пов'язаний [58, с. 114; 84, с. 38].

Фото 1. О. А. Кириченко в процесі виступу зі спільною доповіддю
«Презумпція правоти поліцейського або презумпція професійності, достатності та
збалансованості повноважень поліцейського?».

1.1.2. Антисоціальну девіантну поведінку фізичної особи, тобто таку, яка завдає чи може заподіяти збитки (фізичну та/чи матеріальну та/або первинну і вторинну моральну шкоду та/або упущену вигоду) самому девіанту чи оточуючим його фізичним особам та/або перешкоджає чи може перешкоджати нормальному здійсненню тієї діяльності, в яку девіант залучений або з якої будь-яким іншим способом пов'язаний і **яка, в свою чергу:**

1.1.2.1. Залежно від розміру збитків, що заподіяні або можуть бути завдані тим чи іншим соціосуб'єктам, має ступеневий сутнісний видовий поділ на:

1.1.2.1.1. Залежно від розміру збитків, що заподіяні або можуть бути завдані тим чи іншим соціосуб'єктам, має ступеневий сутнісний видовий поділ на:

1.1.2.1.1.1. Кримінальну антисоціальну поведінку - кримінальні правопорушення або макроправопорушення, що заподіюють або можуть

заподіяти суттєві і більші збитки, і додатково в залежності від складу діяння мають видовий поділ на: злочини, параззлочини, квазізлочини, квазіпараззлочини, паранешасні випадки і нещасні випадки [58, с. 114-115; 84, с. 36].

Фото 2. Спостерігачі ОБСЄ - Мікеле Ріккі (Італія) і Едвін Данлі (США).

1.1.2.1.2. Іншу антисоціальну поведінку - мініправопорушення, що заподіюють або можуть заподіяти менш, ніж істотні, збитки, що додатково в залежності від сутності порушуваних правовідносин поділяються на адміністративні, дисциплінарні, де-факто майново-договірні та де-юре майново-договірні правопорушення, і кожен з яких в залежності від складу діяння також має видовий поділ на: проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарапроступки, параказуси і казуси [58, с. 115-116; 84, с. 36].

1.2. Має такі базисні причини окремо або в будь-якому їх поєднанні:

1.2.1. Генетична схильність.

1.2.2. Недоліки виховання.

1.2.3. Психічні та/чи інші захворювання [58, с. 116; 84, с. 36].

1.3. Залежно від причини антисоціальної форми прояву потребує в цілях негайного припинення та/чи в будь-якому випадку виключення подальшого заподіяння збитків оточуючим соціосуб'єктам та/або створення перешкод до нормального здійснення відповідної діяльності в ізоляції антисоцдевіанта (виступаючого в такому аспекті вже в якості правопорушника) та подальшого повного або в будь-якому випадку з метою максимально можливого подолання проявів його антисоціальної поведінки застосуванням до антисоцдевіанта спеціалізованого прямого державного примусу, пов'язаного або не пов'язаного із лікуванням [58, с. 116-117; 84, с. 36].

Наприклад, в силу того, що відповідно до вимог ч. 2 ст. 53 Конституції України так звана загальна середня освіта, що правильніше називати шкільною або некваліфікованою робітничою освітою [40, с. 78], є для всіх співвітчизників обов'язковим [73].

І тому відповідно до вимог ч. 2 ст. 3 Конституції України [43] керівництво і викладацький склад відповідної школи чи іншого привірного до нього навчального закладу, а згідно з вимогами ч. 2 ст. 102 Конституції України [73] - в кінцевому рахунку Президент України, просто таки зобов'язані забезпечити отримання кожним без винятку співвітчизником (в т.ч. й девіантом) належних шкільних компетентностей - некваліфікованої робочої, загальнолюдської та потенційної, кожна з яких підсумовується із базисної та детальної доктринальної, прикладної та аналітичної компетенції [49, с. 72].

На підставі викладеного з того моменту, як тільки буде діагностовано наявність стійкої антисоціальної поведінки певного учня (а для цього достатньо встановити за аналогією із трудовими правовідносинами протягом місяця систему - три і більше разів, наявності антисоціальних проявів, пов'язаних у т.ч. із нелегітимним вживанням наркотиків та інших сильнодіючих лікарських засобів), цей учень як уже правопорушник повинен бути на підставі вимог ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 53 Конституції України [73] негайно виключений зі школи з метою створення умов для безумовного виконання керівництвом і викладацьким складом школи (іншого навчального закладу) конституційного обов'язку із забезпечення отримання всіма іншими учнями вказаних належних шкільних компетентностей [58, с. 117].

Після цього треба встановити причину сталої антисоціальної поведінки учня і направити його до відповідного спеціалізованого навчального закладу (з лікуванням або без такого, у т.ч. за наявності підстав - й від алкоголізму, вживання наркотиків або інших сильнодіючих лікарських засобів чи від іншої залежності) або при наявності підстав - у спеціально відведені місця позбавлення волі для неповнолітніх, а за відсутності і такої можливості - організувати (тільки не силами звичайної школи або привірного до нього навчального закладу, оскільки із таким девіантом повинні працювати вже професіонали вищого рівня та підготовки) індивідуальне отримання антисоцдевіантом належних шкільних компетентностей [58, с. 117; 84, с. 37-38], що залежно від причини девіантної поведінки та наявності відповідної необхідності - й від алкоголізму, вживання наркотиків або інших сильнодіючих лікарських засобів.

За відсутності й такої можливості, треба виходити з того, що з двох зол вибирають менше - неможливість отримання належних шкільних компетентностей тільки антисоцдевіантом, а не багатьма іншими учнями школи (іншого навчального закладу) в разі продовження їх навчання з антисоцдевіантом [58, с. 117-118; 84, с. 38], що не виключає необхідність обов'язкового здійснення й вказаного лікування.

Звичайно ж завданням Президента України є забезпечення в кінцевому підсумку кожного антисоцдевіанта спеціальними умовами для гарантованого отримання ним за рахунок держави належних шкільних компетентностей і компетенцій [58, с. 118; 84, с. 38].

Антисоціальна поведінка девіанта-фармацевта як в освітянській, так й в іншій сфері будь-якої, зрозуміло й фармацевтичної,³¹ діяльності обумовлює необхідність безумовного та оперативного застосування до нього (правопорушника) державного примусу (сукупності несприятливих наслідків) у вигляді **позитивної або негативної (супутньої, карально-виховної, відновлювальної) юридичної відповідальності, що:**

1. Залежно від суб'єктів, порядку і меж застосування є:

1.1. Прямим державним примусом, що застосовуються суб'єктами владних повноважень відповідних антиделіктних органів, тобто держорганів, покликаних найбільш ефективно, раціонально та якісно здійснювати в своїй компетенції ті чи інші стадії подолання правопорушень і контроль за безумовним знаходженням в межах норми рівня необхідності, достатності та гуманності реалізації відповідними соціосуб'єктами делегованого державного примусу [58, с. 118; 84, с. 36-37].

1.2. Делегованим державним примусом, тобто делегованим державою із безперервним здійсненням вказаного контролю:

1.2.1. Родині.

1.2.2. Колективу: навчальному, трудовому, військовому та ін.

1.2.3. Соціооточенню для застосування в умовах необхідної оборони, крайньої необхідності, інших обставин, що виключають антисоціальність або винність діяння [58, с. 118; 84, с. 37].

2. Як і повноваження осіб, які застосовують прямий або делегований державний примус, має володіти базисними властивостями, тобто бути:

2.1. Необхідним, тобто застосовуватися в ситуації наявності тільки антисоціальної поведінки девіанта.

2.2. Достатнім, тобто таким за ступенем і характером, чого достатньо для подолання антисоціальної поведінки девіанта, але в будь-якому випадку - для негайного припинення такої поведінки [58, с. 118; 84, с. 37].

2.3. Гуманним, тобто таким за ступенем і характером, чого на мінімально можливому рівні буде досить для досягнення вказаних у п. 2.2 цілей, а також покарання антисоцдевіанта в межах загальновизначаних норм та попередження вчинення ним та іншими антисоцдевіантами правопорушень [58, с. 118-119].

2.4. Професійним, тобто застосовуватися тільки особами, котрі оволоділи за допомогою академічного вищої освіти накопиченими

³¹ Про різновиди сторін та видів фармацевтичної діяльності мова вже йшла окремо (див. вступ до дійсного монографічного дослідження).

століттями попередніми поколіннями досягненнями у вигляді належної антиделіктної компетентності, що складається із такої сукупності антиделіктних компетенцій, як:

2.4.1. Доктринальна (базисні і детальні теоретичні антиделіктні та інші знання, коли перші антиделіктолог зобов'язаний застосовувати для вирішення певної практичної задачі у будь-якій ситуації, а другі - при наявності можливості відшукати джерело таких знань, вивчити їх і застосувати для вирішення практичного завдання).

2.4.2. Прикладна (практичні антиделіктні навички та вміння).

2.4.3. Аналітична (рівень загального і антиделіктного аналітичного мислення) [49, с. 92-93].

Якість професійності застосування делегованого державного примусу оцінюється антиделіктологами на основі рівня дотримання відповідним соціосуб'єктом критеріїв необхідності, достатності та гуманності делегованого державного примусу [58, с. 119].

Недотримання таких критеріїв при застосуванні до девіанта-фармацевта як делегованого, так і прямого державного примусу перетворює такий примус в насильство, а суб'єктів, які його допустили, у відповідних правопорушників [58, с. 119; 84, с. 37].

2.5. **Збалансованим**, тобто таким, що здійснюється при наявності балансу прав і обов'язків антиделіктолога, девіанта та інших учасників судочинства, що виключає зловживання з будь-якого боку, але забезпечує тлумачення всіх сумнівів при прийнятті проміжного рішення у невизначеній антиделіктній ситуації [51, с. 52-53; 48, с. 119; 84, с. 37], на користь антиделіктолога.

Обвинувальне або виправдувальне рішення має бути постановлене на основі лише достатньої та узгодженої сукупності відповідних значущих, достовірних і доброякісних доказів [51, с. 31-32; 84, с. 37], що означає наявність визначеної антиделіктної ситуації.

За відсутності такої сукупності доказів, що вже характеризує наявність невизначеної антиделіктної ситуації має бути винесене й відповідне невизначене остаточне рішення - нейтральне рішення із визнанням антисоцдевіанта лише причетною особою [51, с. 52-53; 58, с. 119; 84, с. 37].

Питання 3. Інноваційне розуміння достовірних відомостей та їх джерел як основи забезпечення компетентної правомірності діянь фармацевтів

В основу супутньої юридичної компетентності фармацевтів з фахової оцінки правомірності власних діянь та діянь інших соціосуб'єктів має бути покладене придатне для судочинства будь-якого виду інноваційне розуміння розроблене С. А. Кириченком [62, с. 169-170] та О. С. Тунтулою [148, с. 169-

173] і докорінне розвинуте Ю. О. Ланцедовою [51, с. 30-34; 58, с. 142-144; 80, с. 190-191 та ін.] визначення сутності доказів та їхніх базисних основних та додаткових юридичних властивостей, а також розробленого С. А. Кириченком [62, с. 179-185] і докорінне розвинутого О. С. Тунтулою [51, с. 46-52, 56-60, 61-62; 58, с. 121-136 та ін.] ступеневого сутнісного видового поділу суб'єктивних, об'єктивних та змішаних джерел антиделіктних відомостей, в т. ч. й вікового видового поділу особистісних джерел антиделіктних відомостей.

Інноваційне визначення сутності доказів та їхніх базисних основних та додаткових юридичних властивостей доказів Ю. О. Ланцедова пропонує представити у вигляді першої та другої частини статті «Докази, їх властивості, джерела, суб'єкти, порядок і дії з отримання та форми оперування ними» Кодексу антикримінального судочинства України, а рівно будь-якої іншої держави світу, що має стати орієнтиром для розробки відповідного розуміння цих базисних категорій доказування й в адміністративному, трудовому, де-факто майново-договірному, де-юре майново-договірному, ординатичному, виправно-трудовому та виконавчому судочинстві, один з останніх варіантів якого [58, с. 142-144] може бути представлений у такій редакції:

1. **Доказом** є будь-які відомості про факт (зовнішній чи внутрішній прояв ознак або властивостей трасосубстанцій і документів або людини чи її діянь або події як суммативних взаємопов'язаних діянь великої кількості людей чи явищ природи, в т. ч. діянь хижих тварин, які знаходяться в нерегульованих людиною умовах) в цілому або про його окрему сторону, що отримані від об'єктивних, суб'єктивних і змішаних джерел такого роду відомостей, за умови встановлення наявності в процесі їх оцінки, в т. ч. і шляхом перевірки, нерозривної єдності таких базисних основних юридичних властивостей, як їхня значимість, достовірність і доброякісність, на підставі тільки чого ці відомості і зможуть бути допущені до процесу доказування в якості доказів, а також бути використані в доведенні в разі набуття цими доказами ще й таких базисних додаткових юридичних властивостей, як узгодженість і достатність їх сукупності для прийняття головним суб'єктом антикримінального судочинства (слідчим, суддею) певного проміжного або остаточного процесуального рішення.

2. **Сутність базисних основних і додаткових юридичних властивостей доказів** проявляється в тому, що такого роду відомості повинні бути:

2.1. **Значимими**, якими є відомості, за допомогою яких можна підтвердити або спростувати певний юридичний факт (обставину) базисного, спеціального чи часткового предмету доказування або доказовий факт як проміжну тезу цього предмета доказування.

2.2. **Достовірними**, якими визнаються будь-які відомості, що є адекватними в контексті встановлення обставин базисного, спеціального або часткового предмету антикримінального доказування, і:

2.2.1. Які адекватно відображають обставини як приготування та/чи вчинення діяння (події, явища) кримінального правопорушення та/або приховування його антиделіктних слідів (слідів та/чи параслідів та/або квазіслідів діяння, події чи явища кримінального правопорушення), так і будь-яких інших значимих діянь (подій, явищ) або ознак чи властивостей трасосубстанцій та/або документів та/чи людини.

2.2.2. Неадекватно відображають обставини вказаних юридичних фактів через наявність дистанційних, метеорологічних, освітніх (в т. ч. і в силу наявного у особистісного джерела недостатнього рівня загальної та/або спеціальної, в т. ч. базисної чи супутньої юридичної, компетентності), психологічних, фізіологічних та інших особливостей їх сприйняття особистісним джерелом і запам'ятовування, зберігання, відтворення і передачі відомостей про такого роду юридичні факти головному суб'єкту антикримінального судочинства.

2.2.3. Адекватно пояснюють причини описаного неадекватного відображення юридичних фактів.

2.2.4. Є адекватними або неадекватними, але свідомо недостовірними і в силу цього набувають відповідну достовірність в контексті антикримінальної справи про дачу таких завідомо неправдивих показань або такого завідомо неправдивого висновку експерта чи про постановлення такого завідомо неправосудного процесуального рішення.

2.3. Доброякісними, якими є відомості, які не містять непереборних суперечностей, що не дають можливості зробити однозначний висновок про наявність чи відсутність в цих відомостей необхідного рівня якості як їх достовірності та/або недостовірності, так і можливо значимості та/або незначимості.

2.4. Узгодженою сукупністю доказів, що є така їх сукупність, в якій один доказ не суперечить іншому, а існуючі суперечності можуть бути усунені наведенням аргументів достовірності одного і відповідної недостовірності іншого доказу.

2.5. Достатньою сукупністю доказів, що є така їх сукупність, що може сформулювати шляхом узагальнюючої їх оцінки, в т. ч. і шляхом перевірки, у головного суб'єкта антикримінального судочинства однозначне внутрішнє (без зовнішніх факторів впливу) переконання в можливості прийняття на даний момент певного проміжного або остаточного процесуального рішення по антикримінальній справі.

2.6. Поряд із доказами в доказуванні можуть бути використані положення певного правового акта із дотриманням при необхідності правил вирішення їх конкуренції або колізії, а також загальновідомі відомості та/або преюдиціальні факти та/чи презумпції, якщо у головного суб'єкта антикримінального судочинства не виникатимуть сумніви в значимості та/або достовірності та/чи доброякісності такого роду відомостей.

2.7. **Допустимість доказів** є результатом їх узагальнюючої оцінки, в т. ч. й перевірки, коли саме по собі порушення порядку отримання доказів, передбаченого Кодексом антикримінального судочинства України, має за відсутності обставин, що виключають вину особи чи антисоціальність діяння, тягти лише відповідного виду та ступеня суворості юридичну відповідальність винної особи і не є підставою для визнання відповідних доказів недопустимими, якщо допущені порушення не призвели до втрати цими відомостями їх значимості та/чи достовірності та/або доброякісності.

2.8. **Процес доказування в антикримінальному судочинстві** полягає у:

2.8.1. Вивченні сутності, послідовності та інших закономірностей роботи з суб'єктивними та/чи об'єктивними та/або змішаними джерелами антикримінальних відомостей.

2.8.2. Плануванні, організації і версіюванні роботи з цими джерелами.

2.8.3. Встановленні джерел такого роду відомостей шляхом збирання трас та/чи субстанцій та/або об'єктивних, суб'єктивних чи змішаних документів та/або залучення особистісних джерел такого роду відомостей.

2.8.4. Отриманні антикримінальних відомостей шляхом дослідження трасосубстанцій та/чи вивчення документів та/або за допомогою прямого чи опосередкованого спілкування із особистісними джерелами.

2.8.5. Оцінці в т. ч. й перевірці, антикримінальних відомостей з метою вирішення питання про їх допустимість в якості доказів, якщо буде встановлено наявність у такого роду відомостей нерозривної єдності їх таких базисних основних юридичних властивостей, як їх значимості, достовірності і доброякісності, а також їх узгодженості і достатності в сукупності з іншими доказами для прийняття певного рішення у контексті подолання конкретного кримінального правопорушення.

2.8.6. Використанні доказів з метою прийняття певного проміжного чи остаточного процесуального рішення або іншого подолання конкретного кримінального правопорушення.

2.8.7. Документуванні процедури та обставин збирання трасосубстанцій і документів та залучення особистісних джерел і отримання такого роду відомостей, їх оцінки, в т. ч. перевірки, і використання в якості доказів при прийнятті певного проміжного чи остаточного процесуального рішення або іншого подолання конкретного кримінального правопорушення.

Один з останніх запропонованих О.С. Тунтулою надто детальних варіантів **інноваційного розуміння ступеневого сутнісного видового поділу джерел доказів та інших антиделіктних відомостей** [58, с.121-136] в контексті супутньої юридичної освіти фармацевтів більш правильно представити у наступному стислому вигляді:

1. **Суб'єктивні джерела антиделіктних відомостей**, які діляться на:

1.1. **Особистісні джерела** (заявник; свідок: очевидець, параочевидець, парасвідок. полісвідок; потерпілий: де-факто і де-юре потерпілий і

парапотерпілій; переслідуваний: підозрюваний, обвинувачений, підсудний, засуджений, виправданий, причетний, парাপереслідуваний, квазіпереслідуваний, квазіпарাপереслідуваний;³² та ін.), **віковий видовий поділ** яких може бути представлений таким чином:

1.1.1. Неповнолітні, які, в свою чергу, в силу вікових особливостей сприйняття, запам'ятовування, зберігання, відтворення і передачі відомостей діляться на наступні групи:

1.1.1.1. Немовлята (до 3-х років включно, які ще не вміють повноцінно спілкуватися і за рівнем психічного розвитку повинні порівнюватися до неосудних осіб).

1.1.1.2. Дошкільнята (від 4 до 6 років включно, сприйняття навколишнього світу якими в значній мірі по-дитячому спотворено і в силу цього за рівнем психічного розвитку вони також повинні порівнюватися до неосудних осіб).

1.1.1.3. Малолітні (від 7 до 12 років включно, які вже більш-менш адекватно сприймають навколишній світ, але за рівнем психічного розвитку, все ще досі перебувають в розвитку, не досягли рівня повноцінної психічної діяльності і тому їх правильніше порівнювати до обмежено осудних осіб).

1.1.1.4. Підлітки (від 13 до 17 років включно, які вже в повній мірі сприймають навколишній світ, але все ще можуть піддаватися певному впливу з боку дорослих, але за рівнем розвитку психічної діяльності вже в повній мірі є осудними особами).

1.1.2. Дорослі (від 18 до 79 років включно, психічне сприйняття якими навколишньої дійсності не обмежена жодними віковими особливостями).

1.1.3. Перестарілі (від 80 років, коли може спостерігатися вікове спотворення психічного сприйняття навколишнього світу, що на рівні неосудності або обмеженої осудності оцінюється вже тільки згідно з висновком стаціонарної судово-психіатричної експертизи).

1.2. **Суб'єктивні документи**, тобто такі суб'єктивні візуальні і звукові образи, які відобразилися на матеріальних об'єктах у вигляді букв та/чи чисел та/або інших формалізованих знаків письмової та звукової мови та/чи у вигляді відображень будь-яких інших перероблених мисленням людини результатів її чуттєвого сприйняття навколишнього світу (ознак зовнішньої будови об'єктів чи ознак зовнішності людини, ознак загального характеру зовнішнього та/або внутрішнього впливу, ознак механізму чи ситуації взаємодії об'єктів, ознак характеристики якісно-кількісного складу об'єктів), коли особливості створення, зміни, зберігання і знищення такого роду відображень визначають наявність таких їх різновидів, як: письмо-, образо-, фото-, аудіо-, кіно-, відео-, голограмо-,

³² Раніше О. С. Тунгула пропонувала парাপереслідуваного та наступних різновидів переслідуваної особи іменувати парапичетним та іншими відповідними словосполученнями [58, с. 125-126], що було недостатньо точним. Названі різновиди переслідуваної особи є власне переслідуваними, а не причетними.

електрографо-, електронно-, пластико-, компютер- та полідокументів, інших документів, що можуть з'явитися у міру розвитку інформаційних технологій.

2. Об'єктивні джерела антиделіктних відомостей, в якості яких вже розглядаються:

2.1. Об'єктивні документи, сутність і видовий поділ яких аналогічний суб'єктивним документам з тією лише різницею, що відображення в об'єктивних документах не пройшли через мислення людини і не були ним перероблені.

2.2. Трасосубстанції - матеріальні об'єкти, особливості особистого або експертного дослідження яких з метою отримання відомостей, що мають значення для ефективного та/чи раціонального та/або якісного подолання певного правопорушення, визначають їх видовий поділ на:

2.2.1. Траси - матеріальний об'єкт твердого та, не виключається, іншого агрегатного стану, за допомогою особистого або експертного дослідження якого виявляються його трасологічні зв'язки із діянням (подією, явищем) правопорушення, тобто просторове матеріально фіксоване відображення ознак об'єкта, що взаємодіяв з ним в процесі приготування та/чи вчинення діяння (події, явища) правопорушення та/або при приховуванні такого роду його відображень, що визначає появу таких різновидів трас:

2.2.1.1. Відбитки - матеріально фіксоване відображення ознак зовнішньої будови одного твердого тіла (трасоутворюючого об'єкта) на поверхні і не виключено в структурі іншого твердого тіла або у свідомості людини (трасосприймаючих об'єктів) або аналогічне відображення ознак зовнішності людини (трасоутворюючого об'єкта) в свідомості іншої людини (трасосприймаючого об'єкта). При цьому особистим або експертним дослідженням такого відображення можна здійснити значущу для ефективного та/чи раціонального та/або якісного подолання конкретного правопорушення індивідуальну чи групову ідентифікацію (встановлення тотожності) трасоутворюючого об'єкта.

2.2.1.2. Діагностичне відображення - матеріально фіксоване відображення ознак загального характеру зовнішнього впливу (трасоутворюючого об'єкта) на поверхні або в структурі твердого тіла і, не виключено, речовин іншого агрегатного стану або у свідомості людини (трасосприймаючих об'єктів). В цьому випадку шляхом особистого чи експертного дослідження такого відображення можна діагностувати факт наявності і характер зовнішнього впливу і цим самим отримати аналогічні антиделіктні відомості.

2.2.1.3. Ситуативна відображення - матеріально фіксоване відображення механізму (ситуації) взаємодії двох і більше твердих тіл або речовин іншого агрегатного стану (трасоутворюючих об'єктів) на поверхні чи в структурі тих чи інших твердих тіл і, не виключено, речовин іншого агрегатного стану або у свідомості людини (трасосприймаючих об'єктів). Дослідженням такого відображення отримують антиделіктні відомості вже про механізм та/чи ситуації взаємодії цих об'єктів.

2.2.2. Субстанції - матеріальний об'єкт будь-якого агрегатного стану, що набуває антиделіктного значення за допомогою особистого або експертного дослідження його субстанціональних властивостей (ознак зовнішньої та внутрішньої будови, якісно-кількісного складу, фізико-хімічних констант та ін.), і що можуть бути представлені:

2.2.2.1. Предметами - монолітними твердими об'єктами або твердими об'єктами, що складаються з декількох частин, що мають власну стійку форму, але не здійснюють у відношенні один до одного чи в інших напрямках механічний рух.

2.2.2.2. Пристроями - об'єктами, що складаються з декількох частин, що мають власну стійку форму і здійснюють прості механічні рухи у відношенні один до одного чи в інших напрямках.

2.2.2.3. Механізмами - єдиним об'єктом, представленим сукупностями аналогічних об'єктів, що здійснюють складні механічні рухи у відношенні один до одного чи в інших напрямках.

2.2.2.4. Приладами - єдиним об'єктом у вигляді сукупностей аналогічних об'єктів, що здійснюють складні механічні та інші форми руху матерії.

2.2.2.5. Тілами - живими тваринами і рослинними організмами, в т. ч. їх органами (частинами тіла, що призначені для виконання особливих функцій організму), і трупами тварин чи рослин, в якості яких виступають тіла неживих тварин чи тварин або їхні частини, що зберегли обумовлені лише природними процесами їх вмирання та розкладу організаційну форму і зовнішній вид.

2.2.2.6. Речовинами - об'єктами у в'язкому, сипучому, рідкому або газоподібному агрегатному стані.

3. Змішані джерела антиделіктних відомостей, тобто такі матеріальні носії, що одночасно відображають як суб'єктивні, так й об'єктивні візуальні та/чи звукові образи та/або є носіями сторонніх субстанцій чи трас.

Питання 4. Можливості удосконалення сутності, системи та функцій антиделіктних органів у контексті підвищення ефективності подолання правопорушень у фармацевтичній діяльності

У даному розділі дійсного монографічного дослідження доцільно представити інноваційний порядок найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення, дотримання і максимально повного відновлення правового статусу фармацевтів та будь-яких інших соціосуб'єктів, що більш правильно представити шляхом розкриття сутності, функцій, системи та можливостей докорінного реформування антиделіктних органів і деяких інших державних органів, перш за все, інституту Президента держави та його Правової руки – органів прокуратури, а також тісно пов'язаної з цим системи фактично нових за суттю та функціями антиделіктних органів: публічної, адвокатури, слідчої, експертної та виконавчої.

Основою на запропонованих Ю. Д. Ткачем взаємопов'язаних восьми стадіях подолання кримінальних правопорушень [146, с. 59; 147, с. 43 та ін.] Ю. О. Ланцедова пропонує наступне **інноваційне бачення функцій антиделіктних органів в контексті подолання вже всіх різновидів правопорушень:**

1. Виявлення латентних правопорушень.
 2. Припинення триваючих правопорушень [47, с. 260; 48, с. 60].
 3. Розкриття правопорушень [47, с. 260; 48, с. 61].
 4. Досудове розслідування чи інше досудове з'ясування обставин правопорушення.
 5. Судове чи остаточне позасудове вирішення справи про відповідне правопорушення.
 6. Виконання остаточного судового чи позасудового рішення і, перш за все, найповніше відновлення порушеного правого статусу соціосуб'єктів.
 7. Проведення роботи із засудженим до зняття чи погашення судимості.
 8. Проведення в координації з усіма іншими державними органами, посадовими особами та іншими соціосуб'єктами інших заходів з профілактики правопорушень, перш за все, з усунення причин та умов, що сприяли вчиненню правопорушень (що має бути зроблене ще до вчинення правопорушення з метою його недопущення, а вже після цього має досліджуватися наявність чи відсутність підстав для притягнення винної особи до відповідного виду юридичної відповідальності), з готування належних пропозицій із удосконалення відповідного законодавчого та базисного підзаконного регулювання.
 9. Здійснення узагальнень відповідної антиделіктної практики і виявлення її досягнень і недоліків.
 10. Проведення корпоративної (тобто, відомчої, в межах діяльності відповідного антиделіктного відомства) та (тобто, в рамках діяльності певного антиделіктного органу як юридичної особи) підзаконотворчої діяльності із організації роботи даного антиделіктного органу та протидії правопорушенням [47, с. 260; 48, с. 61; 54, с. 65].
 11. Здійснення наукових досліджень у напрямку підвищення ефективності, раціональності та якості антиделіктної діяльності відповідного виду [47 с. 261; 48, с. 61; 54, с. 65-66].
 12. Проведення за допомогою вищих навчальних закладів міністерства освіти та науки підготовки та підвищення кваліфікації кадрів антиделіктної діяльності відповідної спеціалізації та субспеціалізації.
 13. Здійснення поточного підвищення кваліфікації антиделіктологів відповідної спеціалізації і субспеціалізації [47, с. 261].
- Профілактична функція антиделіктних органів, на думку даної авторки, є обов'язком як для такого роду спеціальних органів держави, так й для будь-яких інших державних органів і посадових осіб та й для будь-яких

інших соціосуб'єктів, які мають сприяти антиделіктним органам у найбільш ефективному, раціональному та якісному виконанні й всіх інших вказаних функцій антиделіктної діяльності [47, с. 261; 48, с. 61-62; 54, с. 65].

Викладене інноваційне розуміння функцій антиделіктних органів, що покладає на ці державні органи завдання із подолання як кримінальних, так й адміністративних, дисциплінарних, де-факто майново-договірних (цивільних) та де-юре майново-договірних (господарських, економічних, арбітражних) правопорушень, що кожний з цих органів зобов'язаний здійснювати здійснює у своїй компетенції на певній стадії чи стадіях або щодо певних категорій правопорушень, дуже яскраво свідчить про юридичну некомпетентність існуючого законодавчого іменування такого роду державних органів правоохоронними [112].

Виходить, що ці державні органи зобов'язані лише, охороняючи право від порушень, попередити вчинення правопорушень, що фактично знаходиться в межах восьмої та з певним ступенем умовності й наступних із вказаних інноваційних функцій, а якщо правопорушення все ж таки було вчинене, то інші інноваційні функції, перш за все, з першої по сьому функцію, є нібито завдання вже яких-то інших державних органів.

З таким підходом, зрозуміло, неможна погодитися і запропоноване інноваційне найменування такого роду державних органів власне антиделіктними вже у повній мірі узгоджує всі запропоновані інноваційні функції із новітньою назвою цих державних органів і є **першою надто потужною доктринальною, законодавчою та іншою прикладною основою** для реалізації розробленого авторами і презентованого далі за текстом дійсного монографічного дослідження інноваційного порядку найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення, дотримання і максимально повного відновлення правового статусу фармацевтів та будь-яких інших соціосуб'єктів.

Другою доктринальною, законодавчою та іншою прикладною основою для належної реалізації цього завдання є інноваційний підхід до системи антиделіктних органів, що О. А. Кириченко пояснює таким чином, що такого роду державних органів є або має бути кілька десятків і, якщо вказувати новітні найменування антиделіктного органу, антиделіктної діяльності та антиделіктолога відповідної їх спеціалізації та субспеціалізації [39; 42, с. 63-65; 47, с. 262-263; 48, с. 65-66; 54, с. 24-25], то можна представити їх перелік у розвитку таким чином:

1. Суд, судова діяльність, суддя.
2. Прокуратура, прокурорська діяльність, прокурор.
3. Публічнотура, переслідувальна діяльність, переслідувач.
4. Адвокатура, адвокатська діяльність, адвокат.
5. Слідчотура, слідча діяльність, слідчий.
6. Експертнотура, експертна діяльність, експерт.

7. Держбезпекутура, держбезпекутурна діяльність, співробітник держбезпеки.

8. Ордиштатура, ордиштична діяльність, ордишт.

9. Фіскальнотура чи податкотура (податкова міліція), фіскальна чи податкова діяльність, фіскальщик чи податківець.

10. Митнотура, митна діяльність, митник.

11. Прикордоннотура, прикордонна діяльність, прикордонник.

12. Емчаестатура (МНС), емчаесна діяльність, емчаесник.

13. Пожежнотура, пожежна діяльність, пожежник.

14. Природозахиснотура (створення єдиного антиделіктного органу з охорони живої природи), природозахисна діяльність, природозахисник.

15. Виконавчотура, виконавча діяльність, виконавець.

16. Держохороннотура (охорона держслужбовців), держохоронна діяльність, держохоронець.

17. Локальноохороннотура (держслужба охорони), локальноохоронна діяльність, локальноохоронець.

18. Патрульнотура, патрульна діяльність, патрульний.

19. Транспортнотура, безпекотранспортна діяльність, безпекотранспортник (зі створенням єдиного антиделіктного органу з нагляду за безпекою руху та іншої експлуатації всіх видів транспорту).

20. Конвойнотура, конвойна діяльність, конвоїр.

21. Ревізійнотура (контрольне ревізійне управління), ревізійна діяльність, ревізор.

22. Працезахиснотура, працезахисна діяльність, працезахисник.

23. Споживчозахиснотура (охорона прав споживачів), споживчозахисна діяльність, споживчозахисник.

24. Цінозахиснотура, цінозахисна діяльність, цінозахисник.

25. Надрозахиснотура, надрозахисна діяльність, надрозахисник та ін.

Представлена інноваційна система антиделіктних органів передбачає докорінне реформування всіх існуючих і появу деяких нових антиделіктних органів, нагальна необхідність реалізації чого авторами обґрунтовується таким чином.

Фактично у силу вимог ч. 2 ст. 3, ч. 6 ст. 55 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [73] українська держава є власне президентською республікою. Адже тільки Президент української держави і ніякий інший суб'єкт владних повноважень в кінцевому підсумку відповідає за неухильне дотримання Основного закону та інших правових актів і правового статусу всіх співвітчизників.

Для цього ч. 6 ст. 55 Конституції України і надає Президенту України в розпорядження будь-які заходи прямо незаборонені законом [73], що в свою чергу у силу вимог ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Основного закону [73] виключає Президента української держави із переліку державних органів, які

зобов'язані на підставі вимог ч. 2 ст. 19 Конституції України діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [73], прямо таки обов'язок негайно припиняти незаконні діяння та/чи скасовувати нелегітимні рішення та/або правові акти суб'єктів владних повноважень, і навіть остаточні, але незаконні, судові рішення.

При цьому слід мати на увазі, що відсутні строки давності для застосування Президентом української держави на виконання названих вимог ч. 2 ст. 3, ч. 6 ст. 55 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [73] власне вказаних засобів забезпечення неухильного дотримання на території нашої країни будь-яких правових актів та правового статусу всіх співвітчизників. Строки давності існують із певними винятками лише для застосування заходів карально-виховної юридичної відповідальності [56, с. 125-127].

Вказані цілі також ніяк не можна досягти без реального корінного перетворення повноважень органів прокуратури в Праву руку Президента держави із поверненням та оновленням власне у Конституційному кодексі України (а рівно поновити чи передбачити в Основному законі будь-якої іншої держави світу) природної функції прокуратури по здійсненню нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку будь-яких соціосуб'єктів, а як наслідок, й за найбільш ефективним, раціональним та якісним виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави з пізнання, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх співвітчизників, попередження порушення даного правового статусу і в разі порушення - за максимально повним його відновленням.

У такому разі **інститут президентства держави та органи прокуратури** мають набути статус **наглядової гіпергілки державної влади** за здійсненням вказаного нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку представників всіх інших гілок державної влади (правотворчої, антиделіктної, правозастосовчої) та всіх інших суб'єктів владних повноважень та всіх інших соціосуб'єктів, а як наслідок, й за найбільш ефективним, раціональним та якісним виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх співвітчизників, оперативного попередження порушення їх правового статусу і за максимально повним його відновленням.

Вказаний, з однієї сторони, інноваційний, а, з іншої сторони, природний, державний статус інституту президента держави та органів прокуратури у повній мірі узгоджується із вимогами п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської Комісії «Верховенство права» згідно із якими, «понад те, має існувати установа чи організація - як певний обвинувач, яка до певної міри має бути теж незалежною від виконавчої влади і яка забезпечує, щоб порушник закону - навіть коли потерпілі не заявляють про це - постав перед судом» [5].

Власне тому не лише ніяк не узгоджується з даним висновком, а й виглядає принаймні відверто юридично некомпетентною та/чи відкрито цинічною і політично шахрайською позиція українських міжнародних «партнерів», аналіз чисельних висновків і позицій яких Я. Берназюком³³ дало підстави останньому цинічно і надто схвально стверджувати, що «позиція профільних інституцій Ради Європи полягає у тому, що участь прокурора у судовому провадженні поза межами кримінального процесу є винятком» [3].

А наскільки обґрунтовані та юридично виважені щодо викладеної фактично природної функції органів прокуратури чисельні висновки та позиції міжнародних «партнерів» [3; 8; 9; 132; 133 та ін.] можна судити хоча б за положеннями п. 6 резолюції Парламентської Асамблеї Ради Європи «Функціонування демократичних інституцій в Україні»: «Тісна співпраця з Європейською комісією за демократію через право (Венеціанською Комісією) має вирішальне значення для гарантування того, що пакети реформ, який наразі розробляються, повністю відповідають європейським стандартам та цінностям. Тому Асамблея закликає органи влади та керівництво Верховної Ради України забезпечити те, щоб остаточні варіанти проектів законів подавалися для отримання висновків Венеціанської Комісії перед їх ухваленням в останньому читанні» [133].

А власне із вже цитованими вимогами п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської Комісії «Верховенство права» [5] з метою гарантування саме **принципу верховенства права** і вимагається наявність державного органу із повноваженнями, аналогічними тим, що пропонується за інноваційним розумінням авторів природних функцій інституту президента держави та його Правої руки – органів прокуратури, як своєрідної наглядової гіпергілки державної влади з тим, щоб забезпечити виконання у повній мірі вимог не лише ч. 1 ст. 8 Конституції України у частині реального визнання та дії в нашій державі принципу верховенства права [73], а також все аналізованих вимог ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України у частині головного конституційного обов'язку держави та гарантування його виконання лише інститутом президентства держави [73], що реально реалізувати без запропонованого інноваційного докорінного реформування функцій даного інституту та його правої руки – органів прокуратури, неможливо і вказані дуже важливі базисні положення Основного будуть виглядати лише як відверта цинічна декларація цих положень.

У цьому відношенні неможна не звернути увагу й на положення п. 7.2.5 все цих же рекомендацій міжнародних «партнерів» у частини пропозиції «замінити ліквідацію загального нагляду прокуратури зміцненням ролі омбудсмена та запровадженням системи безоплатної правової

³³ Я. Берназюк, до речі, отримав протягом псевдоконкурсу у касаційні суди за виконання практичного завдання незадовільну оцінку, але все ж таки був злочинно призначений суддею Касаційного адміністративного суду [56, с. 452].

допомоги» [133], що також виглядає відверто юридично некомпетентним та/чи цинічним політичним шахрайством.

Як може «зміцнення» ролі непрофесійної структури омбудсмена замінити відбудовану десятиліттями **високопрофесійну розгалужену структуру прокурорського загального нагляду!!!!???**

А наскільки ефективно у контексті здійснення нагляду за точним, одноманітним та неухильним дотриманням правових актів та правового статусу всіх соціосуб'єктів держави запровадження системи безоплатної правової допомоги й взагалі не приходить до розуму. Про шахрайську рекомендацію у цій частині свідчить й сама по собі вже десятирічна практика функціонування відповідного закону [104].

Відверто юридично некомпетентними та/чи цинічним політичним шахрайством виглядають й вимоги п. 7.2.1 все цих же рекомендацій, в яких наші міжнародні «партнери» нагадують, що Україна при вступі до Ради Європи взяла на себе таке зобов'язання: «роль та функції прокуратури будуть змінені (зокрема, щодо здійснення загального нагляду за законністю), що трансформує цю інституцію на орган, який відповідає стандартам Ради Європи»; та висловлює свій жаль з приводу того, що це зобов'язання так і не було виконано» [133].

А чи спромоглися українські міжнародні «партнери», перед тим як звертатися з вказаним нагадуванням, прочитати хоча б вимоги ст. 1 Конституції України, згідно яким наша держава вже є незалежною та правовою [73], і чи вистачило цим міжнародним «партнерам» юридичної компетентності при цьому збагнути, що вступ української держави у будь-які міжнародні союзи із взяттям на себе зобов'язань з докорінним реформуванням принаймні прокуратури та інших антиделіктних органів [3; 8; 9; 132; 133 та ін.] відверто суперечить викладеним вимогам українського Основного закону, а також вимогам ч. 1 ст. 156 Конституції України у частині внесення змін у розділ перший Основного закону³⁴ лише після затвердження цих змін на референдумі [73], проведення якого автори не пам'ятають.

І на безумовному дотриманні вимог власне українського Основного закону у процесі реформування органів прокуратури наголошувалося в інших рекомендаціях Парламентської Асамблеї Ради Європи «Виконання обов'язків та зобов'язань Україною», у п. 15 яких підкреслювалося, що «асамблея наголошує, що в процесі внесення змін до Конституції України мають бути сумлінно дотримані всі положення діючої Конституції, особливо щодо процедури внесення змін до Конституції (254к/96-ВР). Вона закликає органи влади України повною мірою співпрацювати в цьому аспекті з органами Ради Європи та, зокрема, враховувати висновки Венеціанської Комісії в процесі внесення змін до Конституції [132].

³⁴ Цитована ст. 1 Конституції України розташовані як раз власне у першому розділі Основного закону української держави [73].

А у п. 6 цих же рекомендацій асамблея настійливо спонукала «органи державної влади України:

ii. повністю здійснити реформування Генеральної прокуратури відповідно до принципів і стандартів Ради Європи та у тісній взаємодії з відповідними органами Ради Європи реалізовувати Спільний план дій у частині реформування української прокуратури;

iii. забезпечити повне дотримання верховенства права органами державної влади, зміцнити незалежність суддів від органів державної виконавчої влади та відновити довіру громадян до судової системи в цілому» [132].

І тому ще більш відверто юридичними некомпетентними та/чи цинічним політичним шахрайством виглядають також й положення п. 7.2.2 вже аналізованих рекомендацій у частині підтвердження, що функція прокуратури України щодо загального нагляду суперечить європейським стандартам, і що, зокрема через наявність цієї функції, вона має повноваження, які значно перевищують ті, що необхідні в демократичній державі [133].

Після ознайомлення з цими положеннями рекомендацій вже взагалі стає незрозумілим, про які саме «європейські стандарти» в даному випадку йде мова? І як органи прокуратури можуть порушити принципи власне демократичної держави із колишніми фактично природними функціями загального нагляду, що доктринальне і законодавче розвивають вказані інноваційні пропозиції авторів у частині докорінного реформування функцій інституту президентства держави та його правої руки - органів прокуратури, без чого стає очевидною неможливість та цинічною декларацією виконання достатньо виваженого у контексті саме демократичних принципів державоіснування цитований головний конституційний обов'язок держави та гарантування його виконання власне інститутом президента держави у відповідності із вимогами ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України!!!! [43], а також вже цитованих вимог п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської комісії «Верховенство права» [5].

Тим більше, що вказані інноваційні пропозиції авторів із конституційного перетворення інституту президентства держави та органів прокуратури, у певну наглядову гіпергілку державної влади, що, підкреслимо в котрий раз, має забезпечити найбільше ефективне, раціональне та якісне забезпечення точного, одноманітного та неухильного виконання власне всіма без винятку представниками правотворчої, антиделіктної та правозастосовчої гілки державної влади,³⁵ у повній мірі узгоджуються із вимогами п. 2 цих же рекомендацій, згідно яким «асамблея ще раз наголошує, що єдиний шлях,

³⁵ Дані інновації авторів як раз й представлені у вигляді редакцій низки статей Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу, найбільш значимі з яких і будуть викладені наприкінці даного розділу дійсного монографічного дослідження на завершення розгляду авторських пропозицій із докорінного реформування функцій найбільш важливих у даному аспекті антиделіктних органів.

яким можна забезпечити довготривалу політичну стабільність, є конституційні зміни, які встановлять чіткий розподіл влад, а також запровадять належну систему стримувань і противаг між та всередині виконавчої, законодавчої та судової гілок влади» [133].

Виходить таким чином, що на початку вказаних рекомендацій була викладена найбільш правильна позиція, але вже потім – протилежне цим положенням обґрунтування, що, скоріше за все, було розраховано на те, при прийнятті цієї рекомендації, з її текстом у цілому мало хто ознайомлюється, а, прочитавши лише початок, приймають їх. Мабуть у такому підході також полягають «європейські стандарти», щоб у гарній обгортці придали неякісний «продукт».

У такому аспекті ще більше дивують положення висновку Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанська комісія) щодо проекту закону України «Про прокуратуру», у п. 28 яких стверджується, що нинішній законопроект, який не підтримується ані міністром юстиції, ані Президентом країни, не має за мету реформування існуючої системи прокуратури, котру Україна успадкувала з радянських часів. Цей законопроект радше є спробою зберегти status quo і покласти край реформаторським діям, вчиненим на основі Конституції України 1996 року [9].

Виходить, що реалізація вже цитованого іншого більш ґрунтовного висновку цієї ж комісії з п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської Комісії «Верховенство права» [5], а також створення належної доктринальної, законодавчої та іншої прикладної основи для найбільш ефективного, раціонального та якісного виконання прийнятих вже власне за часів незалежності, а не радянських часів, неодноразово згадуваних вимог ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [73], чому слугують й розроблене авторами та іншими представниками наукової школи юриспруденції професора Аланкіра інноваційне розуміння, перш за все, функцій інституту президента та органів прокуратури та інші новітні доктрини і концепції юриспруденції, є повернення до радянських часів!!!!?? Які ж відверто цинічні суперечності присутні в позиції як Венеціанської комісії «Верховенство права», так й інших українських міжнародних «партнерів»!!!!??

Так, дійсно ч. 1 ст. 121 розд. VII «Прокуратура» Конституції України була прийнята вже без положень загального нагляду [73], що є базисними у контексті найбільш ефективного, раціонального та якісного виконання передбаченого іншими, але вже засадними положеннями ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України головного обов'язку держави із утвердження та забезпечення прав і свобод людини [73], тим більше, що на той час і аж до 12 липня 2001 р. згідно вимог п. 1 ч. 1 ст. 5 «Основні функції прокуратури» закону України «Про прокуратуру» існував власне загальний нагляд [109; 125].

Кожен, хто має власне базисну вищу юридичну освіту, а не лише диплом про таку, розуміє, що вказані положення ч. 1 ст. 121 розд. VII

«Прокуратура» Конституції України [73] є **неконституційними у контексті викладених первинних положень** як п. 1 ч. 1 ст. 5 «Основні функції прокуратури» закону України «Про прокуратуру» [125], так й **саме засадних вимог** ч. 2 ст. 3 Конституції України [73], а також ч. 3 ст. 22 Конституції України у частині того, що прийняті правові акти та внесені в них зміни не повинні звужувати зміст та обсяг існуючих прав і свобод [73], які у сукупності лише конкретизують вимоги ч. 2 ст. 102 Конституції України [73],

Тому виглядає надто алогічним і вкрай юридично некомпетентним та/чи корупційним поєднання достатньо обґрунтованих розглянутих положень п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської Комісії «Верховенство права» [5] і всіх інших положень цієї доповіді, що є базисними для всієї діяльності комісії, і також вже аналізованих положень п. 29 висновку Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанська комісія) щодо проекту закону України «Про прокуратуру», особливо у частині суто радянської природи функцій органів прокуратури зі здійснення загального нагляду [9], який із початковим прийняттям також неодноразово цитованих вимог ч. 3 ст. 22 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [73], навпаки, у контексті цих положень, навіть, за відсутності в Основному законі, був і залишався у п. 1 ч. 1 ст. 5 «Основні функції прокуратури» закону України «Про прокуратуру» [125] легітимним, а його ліквідація законом 12 липня 2001 р. [109] і навіть відсутність й у первинній редакції ч. 1 ст. 121 розд. VII «Прокуратура» Конституції України [73] – **відверто неконституційними**.

Кожен власне юрист знає базисне положення юриспруденції з приводу усунення суперечностей між нормами одного й того ж правового акту шляхом застосування не поточної норми, а базисних норм чи принципів цього правового акту.

Засадними нормами Основного закону є вимоги ч. 2 ст. 3 Конституції України [73], що й розташовані власне у розд. I «Загальні засади» Конституції України [73], і ч. 3 ст. 22 Конституції України [73], що вже за суттю є засадними, а поточною нормою - вже положення ч. 1 ст. 121 розд. VII «Прокуратура» Конституції України [73], відсутність поміж яких загального нагляду прокуратури у порівнянні із чинними на час прийняття Основного закону вимогами п. 1 ч. 1 ст. 5 «Основні функції прокуратури» закону України «Про прокуратуру» [125] цинічно звужувало зміст та обсяг прав і свобод людини у частині відсутності конституційного загального нагляду прокуратури як базисного важеля у реальному захисті цих прав і свобод від порушень.

Не можуть у такому аспекті бути сприйнятті й традиційні заперечення проти загального нагляду прокуратури, який нібито є поширеним засобом впливу на законну діяльність господарників. Проти можливості існування й такого роду фактів заперечувати важко. Але ж такі випадки все ж таки були виключенням, яке треба долати значним посиленням юридичної відповідальності винних прокурорів.

Призначення ж загального нагляду прокуратури, особливо в розглянутому авторському інноваційному розумінні функцій інституту президента країни та його правої руки - органів прокуратури, як певної наглядової гіпергілки державної влади, й полягає у тому, щоб гарантувати законність діяльності та діянь будь-яких соціосуб'єктів, в т. ч. суб'єктів владних повноважень та господарників, а також в оперативному лише обґрунтованому реагуванні на повідомлення з приводу фактів незаконності у такого роду діяльності та діяннях.

При цьому профілактична перевірка цієї діяльності за власною ініціативою прокуратури має бути лише випадковою, але із таким чітким та належним чином обґрунтованим дозуванням за певними періодами, що не повинна заважати поточній законній діяльності господарників та суб'єктів владних повноважень.

Інакше розглянуті базисні у контексті правового статусу громадян вимоги ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [73] і самі по собі розмови про необхідність точного, одноманітного і неухильного забезпечення найбільш ефективного, раціонального та якісного виконання цих вимог так й залишаться суто декларативними, що, можливо, і є сутністю базисних положень європейських стандартів – головне дуже гарно та впевнено говорити, а не належним чином діяти.

З урахуванням викладеного найвищим рівнем відвертої юридичної некомпетентності та/чи явної цинічної корупційності виглядають неконституційні зміни згідно закону «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 р., яким був зруйнований навіть формальний статус прокуратури як атрибуту державності у вигляді окремого сьомого розділу «Прокуратура» Основного закону та перетворення прокуратури вже у частковий додаток суто правосуддя у вигляді лише однієї статті 131⁻¹ восьмого розділу «Правосуддя» [110].

Такого рівня цинічного конституційного приниження органи прокуратури, а разом з ними зовсім логічно й принципова можливість найбільш ефективного, раціонального та якісного виконання суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх громадян та інших соціосуб'єктів держави, оперативного попередження порушення даного правового статусу і в разі порушення - за максимально повного його відновлення, ще не зазнавали за всю довгу історію української державності!!!

Продовжуючи виклад авторського інноваційного розуміння сутності, системи та функцій антиделіктних органів, доцільно звернути особливу увагу на те, що ще у 2010 р. автори запропонували [91, с. 42-43] і до цього часу послідовно відстоювали [56, с. 71; 58, с. 171 та ін.] **новітню доктрину докорінного реформування традиційної судової влади в єдиний**

антиделіктний орган в особі Верховного суду України із вичерпним набором судових палат (антикримінальної, адміністративної, трудової, де-факто майново-договірної чи цивільної та де-юре майново-договірної чи господарської, що мають дублюватися на рівні обласних судів і реалізовуватися за допомогою відповідної спеціалізації суддів місцевих судів), що на цей час також підтримується за виключенням конституційної судової палати та відповідної спеціалізації суддів місцевих судів, чого не повинно бути з урахуванням вже вкладеної достатньо обґрунтованої позиції С. А. Кириченка про третю концепцію ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності без конституційної юридичної відповідальності (див. питання 3 розд. 1 дійсного монографічного дослідження).

У такому аспекті надто важливими виглядають положення п. 7.3.1 однієї вже неодноразово згаданої резолюції ПАРЕ, згідно яким «асамблея вважає, що реформа судової влади та системи правосуддя є украй важливими для консолідації верховенства права в Україні, та підтверджує свою позицію, що ця реформа повинна бути спрямована, серед іншого, на усунення всіх форм корупції в судовій владі при забезпеченні незалежності судів» [133].

А наскільки українські партнери сприяли і змогли забезпечити виконання своїх же вказаних та інших чисельних подібного роду висновків і рекомендацій [3; 8; 9; 132; 133 та ін.] у повній мірі можна збагнути за результатами першого і другого етапів псевдоконкурсу в касаційні та антикорупційні суди від 7.11.2016 р. та від 2.08.2018 р., а також псевдодобору прокурорів Офісу Генерального прокурора, в яких прийняли участь О. А. Кириченко та О.С. Тунтула і за результатами проведеного О. А. Кириченком спеціального дослідження протягом цих псевдоконкурсу та псевдодобору було допущено в кожному з них більш як **50 істотних порушень порядку проведення та встановлення їх результатів, що, безумовно, представляли собою лише «вершину айсберга» взаємозалежної системи корупціогенних чинників і власне діянь цинічної корупції, а також проявів юридичної, психологічної, педагогічної та іншої професійної некомпетентності** [56, с. 11-96; 58, с. 196-218, 219-271].

Наприклад за результатами першого етапу псевдоконкурсу в касаційні суди від 7.11.2016 р. було призначено суддями КАС 10 двієчників за результатами виконання практичного завдання³⁶ 29 таких суддів; КГС - 10 з 29; і т. д., а за результатами другого етапу псевдоконкурсу від 2.08.2018 р. у касаційні та антикорупційні суди ці результати виявилися ще більш цинічними. Наприклад, суддями Вищого антикорупційного суду України було призначено **20 з 27 кандидатів-двієчників за результатами**

³⁶ Відповідно до вимог ч. 14 ст. 79 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» [129] і ч. 6 ст. 8 Закону України «Про Вищий антикорупційний суд» [106] **практичне завдання є основним поміж інших етапів (тестування на знання законодавства та співбесіди) засобом кваліфікаційного оцінювання суддів.**

практичного завдання, в т. ч. і голова цього суду – О. В. Танасевич, яка працювала з 2002 р. помічником судді, а з 2012 р. - суддею Печенізького районного суду Харківської області !!!; ККС - 9 з 13, АП ВАС - 5 з 11; КАС - 7 з 25; і т. д. [56, с. 102; 58, с. 197].

У цьому відновленні доцільно привести відверто юридично і педагогічно некомпетентний та/чи цинічно корупційний виступ голови Громадської ради міжнародних експертів, представника Великобританії Ентоні Хупера, який, з одного боку, категорично заявив, що важливо переконатися в тому, що судді, які не відповідають критеріям доброчесності або практичних навичок, не працюють суддями і нехай загине світ, але восторжествує правосуддя [13; тут і надалі див. з 5,47 хвилини виступу], а, з іншого боку, разом з усією своєю командою міжнародних експертів виявився некомпетентним розпізнати призначення на посади суддів антикорупційних судів великої кількості власне двічників за результатами практичного завдання, в т. ч.. як вже підкреслювалося, й голови антикорупційного суду - О. В. Танасевич!!!, яка за результатами іспиту займала **аж 48 позицію!!!** з 27 прохідних [56, с. 14-15; 134].

Достатньо висока цинічна корупційність членів даної ради проглядається хоча б в тому, що члени ради, зокрема, й Ентоні Хупер, приїжджали із членами своїх родин (Ентоні Хупер із дружиною), яких співробітники ВККС України по існуючій корупційної української традиції, мабуть «віддячувала» по повній програмі [13; див. з 2,35 хвилини], що навіть дружина Ентоні Хупера, в результаті власне такої корупційної «уваги», просто закохалася в Київ [56, с. 101-102].

І як викладена відверто непрофесійна компетентність та/чи цинічна корупційність, скоріше за все, найкращих міжнародних спостерігачів узгоджується із цитованими вимогами п. 7.3.1 та ін. однієї із вже цитованих резолюцій ПАРЕ [133] та багатьох інших також вже цитованих резолюцій даного та інших українських міжнародних «партнерів»!!!!??? [3; 8; 9; 132; та ін.].

Найбільш потужним корупційним фактором та відверто юридично і педагогічно некомпетентним порушенням порядку проведення псевдободору прокурорів Офісу Генерального прокурора виявилось передбачене п.п. 2 п. 5, 37-39 Порядку проведення добору на зайняття вакантної посади прокурора (далі – Порядку) [102] в порушення вже неодноразово згаданих вимог ч. 3 ст. 22 Конституції України [73] в якості власне окремого етапу тестування на так звані «загальні здібності і навички із використанням комп'ютера», що особи, які фактично мають достатньо низький рівень власне інтелекту і педагогічної компетентності, назвали тестуванням на «коефіцієнт інтелекту – «IQ» [1; 79], і що фактично є коефіцієнтом визначення рівня лише вирішення спеціальних задач і власне такий висновок у низці публікацій [58, с. 203-210; 61] обгрунтований наступним чином.

Коефіцієнт інтелекту – це така якість, що складає дуже багато показників інтелектуальної та психічної діяльності людини, Непрямим його показником може бути, наприклад, усталене найбільш ефективне, раціональне та якісне здійснення конкретною людиною певного виду суспільно корисної діяльності, систематичне здійснення нею суспільно корисних наукових відкриттів. Адже в стабільному досягненні власне таких результатів задіяні різні і численні можливості людського мозку (інтелекту), що практично відсутній при вирішенні будь-якої із вказаних різновидів спеціальних завдань [58, с. 203; 61]. Причому доведена відсутність прямого взаємозв'язку високого рівня так званого «ІQ» з успішністю практичної роботи даної особи чи із вказаної можливістю усталеного найбільш ефективного, раціонального та якісного здійснення нею певного виду суспільно корисної діяльності, систематичного здійснення суспільно корисних наукових відкриттів та ін. [1, с. 13; 79 та ін.]. Тим більше, що спеціальними дослідженнями з пацієнтами психіатричних лікарень встановлено, що просторово-логічне тестування з достатньо високим результатом можуть проходити й debilі [1, с. 12; 58, с. 203; 61].

Аналогічним чином не мають прямої залежності із такого роду високими результатами позитивної суспільної діяльності й різного іншої досягнення у вирішенні спеціальних задач.

У О. А. Кириченка відсутні достовірні факти про те, щоб хто-небудь, хто має дуже високий коефіцієнт рівня і якості рішення такого роду спеціальних завдань, робив якісь наукові відкриття або досягав інших подібного роду результатів, що безперечно свідчать про високий коефіцієнт рівня і якості власне його інтелекту. [58, с. 208; 61]. Взяти, наприклад, видатних багаторазових чемпіонів світу з шахів Анатолія Карпова і Гаррі Каспарова, які за межами шахів свій фантастичний потенціал вирішення завдань спеціального типу так і не проявили, обидва намагалися чогось вагомого досягти в політиці, а й там нічим особливим відомі не стали [2; 11; 58, с. 208; 61].

Найбільш же показовий та аргументований викладений висновок на прикладі власне О. А. Кириченка, який раніше нічим подібним в контексті так званого «ІQ» та ін. не займався,³⁷ а усталено на найвищому рівні здійснював свою спеціальну і професійну діяльність: а) закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Шевченка не тільки із дипломом з відзнакою, а й із найкращим з випуску результатом; б) вже через півроку після початку роботи слідчим виступив з повідомленням на куштовий нараді Генерального прокурора СРСР як найкращий молодий спеціаліст; в) ще через рік – вже став найкращим слідчим прокуратури Ворошиловградської (нині -

³⁷ І не тому, що не «вистачало здібностей» ними опанувати, а в силу того, що не вважав це цікавим і, головне, необхідним для підвищення рівня та якості здійснення спеціальної або професійної діяльності, власне чому й була віддана вся увага і на різного роду інші «інтелектуальні» заняття вже не вистачало ні сил, ні власне часу [58, с. 210; 61].

Луганської області; г) перейшовши на роботу в прокуратуру міста Дніпропетровська³⁸ (нині - Дніпра), ще через рік - кращим слідчим прокуратури Дніпропетровської області, у зв'язку з чим фотографія О. А. Кириченка була занесена на Дошку пошани цій прокуратури [58, с. 209-210; 61].

Ще більш яскравим прикладом показника власне інтелекту самого високого рівня і якості є наукові результати О. А. Кириченка як власне засновника і керівника наукової школи юриспруденції професора Аланкіра, якою на цей час розроблено понад 250 новітніх доктрин і концепцій юриспруденції та інших інноваційних підходів [28; 88; 89 та ін.³⁹], що у сукупності поза всіляких сумнівів:

1) складають надійну доктринальну, законодавчу та іншу прикладну основу для реального докорінного реформування української і будь-якої іншої держави світу у власне правову державу;

2) значно перевищують результати розвитку юриспруденції стародавньої римської держави [28; 58, с. 218, 322-667; 88; 89], що найбільшого розвитку досягли у першому-другому столітті до нашої ери [15; 139] і були фактично кодифіковані у 533 році нашої ери у вигляді Дігестів Юстиніана [15], але до цього часу по суті складають основу традиційної юриспруденції більшості країн світу⁴⁰ [58, с. 218].

³⁸ На запрошення прокурора цього міста і майбутнього Генерального прокурора України Г. Т. Ворсинова, який, будучи раніше прокурором міста Ворошиловграду, був добре знайомий із високими результатами роботи О. А. Кириченка як слідчого [58, с. 210; 61].

³⁹ Типовими прикладами такого роду інноваційних наукових досягнень О. А. Кириченка та інших співавторів-представників даної наукової школи юриспруденції також є викладені на одному з веб-сайтів [89] та у дійсному монографічного дослідженні авторські інноваційні положення юриспруденції.

⁴⁰ У силу викладеного О. А. Кириченко вважає достатньо обґрунтованим по аналогії з відповідним найвищим військовими званням [12] мати найвище наукове звання генералісимуса юриспруденції з перейменуванням його наукової школи відповідно у **наукову школу юриспруденції генералісимуса юриспруденції Аланкіра**. Якщо хтось вважає це недостатньо обґрунтованим, то нехай представить аналогічний, але більший за кількістю та якістю науковий результат. Можуть виникнути й заперечення, що таке наукове звання О. А. Кириченко сам собі присвоїв. Але для присвоєння такого звання йому іншими вченими чи інституцією, треба щоб вони мали аналогічні чи вищі наукові досягнення і могли оцінити без будь-якої упередженості дійсну наукову цінність наукових результатів О. А. Кириченка. Міг би таке звання присвоїти своїм указом й Президент держави, на забезпечення найбільшого рівня ефективності, раціональності та якості діяльності якого у першу чергу й спрямовані інноваційні доктринальні, законодавчі та інші прикладні розробки О. А. Кириченка та його учнів. Більш того, треба не українське законодавство та юридичну практику пристосовувати під «стандарти» європейської юриспруденції, **а, навпаки, українське законодавство і «стандарти» європейської (і звичайно ж - світової) юриспруденції - під інноваційні положення наукової школи юриспруденції генералісимуса юриспруденції Аланкіра!!!** А це більш правильно робити як раз в рамках спеціально створеної з метою максимально широкої наукової апробації, впровадження та подальшого розвитку власне інноваційних результатів даної наукової школи юриспруденції установи «**Всесвітньої альтернативи доктринально-прикладної юридичної стратегії - ВАДПНОС**» (**World's alternative doctrinal-applied jurisprudence's strategy - WADAJS**) [58, с. 218]

Окрім викладеного тестування у псевдодоборі (а рівно в інших псевдоконкурсах антиделіктологів) на так звані «загальні здібності та навики» має і наступні суттєві вади:

1. Не входить до програми будь-якої навчальної дисципліни будь-якого вітчизняного вищого юридичного навчального закладу [58, с. 225]. А тому перевірка такого роду компетентностей при проведенні конкурсів та інших процедур прийняття на будь-яку посаду юридичного профілю, в т.ч. в антиделіктних органах, фактично утворює дуже потужний корупційний фактор і звідси й склад кримінального правопорушення, передбаченого, принаймні, ст. 364 «Зловживання владою або службовим становищем» КК України [76].

2. Не передбачений ні ч. 1 ст. 28 «Добір кандидатів на посаду прокурора», ні ст. 29 «Порядок добору кандидатів та їх призначення на посаду прокурора окружної прокуратури», ні ч. 1 ст. 31 «Кваліфікаційний іспит», ні будь-якими іншими нормами закону України «Про прокуратуру» [126].

3. Прямо не передбачений п. 20 розд. II «Прикінцеві та перехідні положення» закону про реформування прокуратури [108].

4. Відверто цинічно та суто корупційне самотійно без результатів попереднього **етапу тестування на знання законодавства !!!** формував у відповідності із вимогами п. п. 31-38 Порядку рейтинг кандидатів із допуску до виконання практичного завдання та співбесіди [58, с. 232-233].

5. Фактично проводився в суто корупційному «ручному режимі», про що, на думку О. А. Кириченка, надто яскраво свідчать наступні обставини:

5.1. Вказаний автор двічі проходив дане тестування – у доборі прокурорів Офісу Генерального прокурора і, практично без попередньої підготовки, отримав непрохідні 88 балів [25], а також у доборі – 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора і вже із достатньо ґрунтовною підготовкою за двохденним вебінаром [14], що дозволила йому не лише впевнено вирішувати тестові завдання першої другого рівня складності, а й виявляти непоодинокі помилки складачів тестів та ведучого вебінару [58, с. 204-208; 61], отримав практично такий же непрохідний результат у 90 балів [27].

При чому О. А. Кириченко при проходженні даного тестування в перший раз відчував, що йому завдання комп'ютерна програма видавала, як правило, третього найвищого рівня складності, тоді як вже при проходженні даного тестування вдруге чітко відчувалося, що комп'ютерна програма видавала вже текстові завдання спочатку першого, потім другого рівня складності, і вони всі були впевнено вирішені, а потім й найвищий третій рівень складності, що вже пропускалися і це знову повертало О. А. Кириченка на перший чи другий рівень складності.

Проте обидва результати виявилися чомусь майже однакові, що і розвіяло у О. А. Кириченка будь-які сумніви відносно того, що кожен раз відносно нього була застосована альтернативна програма проходження тестування, що, незалежно від того, які власне варіанти він обирав як правильні, видавала

практично один і той же завідомо непрохідний результат з тим, щоб як можна більше принизити його перед третіми особами і не допустити до співбесіди, де членам комісії «завалити» О. А. Кириченка чисельними питаннями не вдалося б.

Адже ж О. А. Кириченко планував на співбесіді не відповідати на питання, що не пов'язані із виконанням ним практичного завдання чи з обговоренням рівня його відповідності необхідним критеріям доброчесності чи професійної етики, і у разі наявності й таких питань звернути увагу членів комісії на наступні обставини, що обумовлюють злочинність власне такого характеру і порядку проведення співбесіди:

1) у відповідності із вимогами п. 50 Порядку співбесіда кандидата складається з таких етапів:

а) дослідження членами кадрової комісії матеріалів щодо кандидата;

б) послідовне обговорення з кандидатом відповідних матеріалів, у тому числі у формі запитань і відповідей, обговорення результатів виконання ним практичного завдання [102].

Згідно ж вимог п. 51 Порядку, члени кадрової комісії мають право ставити запитання кандидату, з яким проводять співбесіду, **щодо його професійної компетентності, доброчесності і з приводу іншої інформації, яка міститься у матеріалах щодо кандидата** [102].

Тому питання до кандидата, що не спрямовані на з'ясування рівня виконання ним практичного завдання, рівня відповідності його критеріям доброчесності і професійної етики, в т. ч. й у контексті отриманих самою комісією чи направлених їй відповідних матеріалів, порушують вимоги вказаних вимог п. п. 50 і 51 Порядку і утворюють склад правопорушення, передбаченого ст. 364 «Зловживання владою або службовим становищем» КК України [76];

2) питання, спрямовані на з'ясування теоретичної підготовки кандидата, на співбесіді, по-перше, свідчать про надто низький рівень педагогічної компетентності, які двічі припускаються до перевірки даної компетентності – протягом відповідного тестування та на співбесіді, причому за самих різних умов: при тестування з попереднім публікуванням вичерпного переліку питань та відповідей на них та із можливістю достатньо великої кількості незадовільних відповідей для допуску до наступного етапу добору, наприклад, у доборі – на 24 питання [24], а у доборі – 2 – **аж на 30!!!** [26]; тоді як на співбесіді відсутній не лише вичерпний, а й будь-який перелік такого роду питань, які члени комісії добору задають на свій розсуд, як за кількістю, так й якістю (як правило дуже вузьких і заздалегідь «завальних» для тих кандидатів, які, скоріше за все, заздалегідь внесені у список непрохідних) і однієї неправильної відповіді вже достатньо для негативного рішення комісії, що й утворює найпотужніший та базисний корупціогенний фактор, що діяв як протягом обох вказаних псевдоконкурсів у касаційні та антикорупційні суди та обох псевдодоборів прокурорів Офісу Генерального прокурора, особливо протягом співбесіди на доборі – 2.

І протягом співбесіди на доборі – 2 такого роду питань задавалися «завальним» кандидатам до тих пір, доки не була отримана неправильна чи не зовсім правильна відповідь.

5.2. Не може не звернути на себе увагу й така обставина, що за результатами тестування на знання законодавства при проведенні добору прокурорів Офісу Генерального прокурора прохідним виявилось 76 балів, за яким пройшло 305 кандидатів [24], а добору - 2 – всього 70 балів!!! [26], оскільки пропускати із меншою кількістю балів заважали вимоги п. п. 26 і 27 Порядку [102], і таких кандидатів виявилось всього 281 із 300 необхідних [26], причому вказана кількість - 281 кандидат, була разом із 108 кандидатами, що не проходили тестування вдруге і були включені в цей рейтинг на підставі рішення кадрових комісій добору від 31.08.2020 р. із балами тестування у попередньому доборі [19].

Тобто фактично лише 173 кандидата власне добору - 2 змогли подолати бар'єр 70 балів, а значить результати тестування на знання законодавства на цей раз виявилися просто таки ганебними.

При чому прохідним при тестуванні на загальні здібності і навички із використанням комп'ютерної техніки у доборі прокурорів Офісу Генерального прокурора виявилось 99 балів із 205 кандидатами [25] і у доборі – 2 – все ті ж 99 балів із 204 кандидатами [27].

То як так може бути, що незрівнянно значно гірші за підготовкою на знання законодавства кандидати виявилися однаковими за рівнем проходження другого етапу в обох псевдодоборах!!!!?? Логічна відповідь у такій ситуації лише одна – застосування щодо всіх кандидатів, за виключенням О. А. Кириченка та можливо ще когось, для проведення тестування на так звані «загальні здібності та навички із використанням комп'ютерної техніки» у доборі - 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора альтернативної програми, що й забезпечила в обох псевдодоборах один і той же прохідний бал, для чого було достатньо лише підвищити на вирахований рівень критерії оцінки тестових завдань першого і другого рівня складності, а третій рівень складності взагалі й так був захмарним для власне цих кандидатів.

Можна було б назвати й інші обставини, що свідчать на користь проведення тестування на так звані «загальні здібності та навички із використанням комп'ютерної техніки» у доборі - 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора в «ручному» режимі, а також обґрунтувати наявність й інших найсуттєвіших злочинних порушень порядку проведення обох псевдодоборів прокурорів Офісу Генерального прокурора, зокрема, й того, що у силу цих порушень був навмисно викинутий на стадії других етапів з обох псевдодоборів **власне генералісімус юриспруденції О. А. Кириченко!!!** та злочинно не пропущена після співбесіди одна з найбільш результативних представниць наукової школи юриспруденції О. С. Тунтула [58, с. 513-595; 88; 89], яка за результатами першого і другого етапів псевдодобору мала фактично

відповідно 43 і 19 позицію [24; 25], а псевдодобору – 2 – фактично відповідно 17 та 39 позицію [26; 27], і на співбесіді обох псевдодоборів не мала ніяких зауважень з приводу виконання практичного завдання та щодо відповідності критеріям доброчесності та професійної етики,⁴¹ але межі дійсного дослідження не дозволяють цього зробити.

І достатньо підкреслити лише наступне. Процедурі проведення псевдодобору – 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора були притаманні все ті ж понад 50 найсуттєвіших порушень, наявність яких вже була обґрунтована у низці публікацій ще до проведення даного добору [56, с. 219-271; 59, с. 47-68; 60, с. 69-92; та ін.] і що мали б повернути процедуру даного добору в суто законне русло.

Але, навпаки, процедура проведення псевдодобору – 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора виявилася на порядок вищою за рівнем явної професійної некомпетентності та/чи відвертої цинічної корупційності, про що можуть свідчити хоча б наступні обставини.

В обох псевдодоборах прокурорів Офісу Генерального прокурора було виставлено по 100 вакантних посад, на які у псевдодоборі після співбесіди претендувало вже лише 71 кандидат, а у псевдодоборі - 2 – тільки 52 кандидата [138], причому в обох псевдодоборах співбесіди проводилися двома кадровими комісіями, перша з яких у кожному із псевдодоборів була незрівнянно значно юридично та педагогічно та іншим чином непрофесійною та жорстокою, до речі, протягом обох псевдодоборів і з О. С. Тунтулою. Власне перша комісія протягом співбесід у псевдодоборі - 2 досягла рівня просто таки юридичного, педагогічного та іншого професійного маразму, пропустивши у першу співбесіду з **15 всього 2 кандидата!!!** [136], а в останню з співбесід з **12 - 1 кандидата!!!** [137].

Можна сказати, що ганебні результати першого тестування на знання законодавства у псевдодоборі – 2 й виявили надто низький рівень підготовки кандидатів, з урахуванням чого нібито найбільш принципова перша кадрова комісія й не могла більше позитивно рекомендувати кандидатів. Але це ніяк не ув'язується з тим, навіщо тоді було «різати» відверто злочинним другим тестуванням на так звані загальні здібності та навички з використанням комп'ютерної техніки багатьох кандидатів, які, ще раз підкреслимо в т. ч. й генералісимум юриспруденції О. А. Кириченко, мали достатньо високі результати за результатом першого тестування власне знання, а у процесі

⁴¹ До речі на час співбесіди під час проведення псевдоконкурсу у Кримінальний касаційний суд О. С. Тунтула фактично мала 10 позицію [56, с. 53; 135] за наявності 13 вакантних посад у даний суд. І також на співбесіді вона не мала ніяких зауважень з приводу виконання практичного завдання та щодо відповідності критеріям доброчесності та професійної етики, але також була злочинно викинута із прохідного рейтингу. Тому співбесіда як в обох етапах псевдоконкурсу в касаційні і антикорупційні суди, так й в обох псевдодоборах прокурорів Офісу Генерального прокурора була завершальним найбільш потужним корупційним фактором, що забезпечував остаточне попадання в суди і прокуратуру лише корупційне «контрольованих» кандидатів.

співбесіди – чисельними завальними питаннями «різати» тих кандидатів, які, також підкреслимо ще раз в т. ч. й О. С. Тунтула - найбільш результативний представник наукової школи юриспруденції професора Аланкіра [58, с. 513-595], мали достатньо високі результати по тестуванню як на знання законодавства, так на загальні здібності та навички!!! Наприклад, О. А. Кириченко, який, ще раз повторимося, навіть із отриманим за альтернативною програмою тестування на загальні здібності завальний результат в 90 балів мав у псевдодоборі – 2 разом із результатом тестування на знання законодавства у 83 бали рівний або більший загальний результат, ніж ті кандидати, які після співбесіди були включені до остаточного прохідного рейтингу [138].

Продовжуючи ж виклад авторського інноваційного підходу із докорінним реформуванням органів прокуратури у контексті відповідного докорінного реформування чи створення заново й інших антиделіктних органів, доцільно підкреслити, що існуючу функцію прокуратури із процесуального керівництва слідством треба передати керівникам слідчих підрозділів **слідчотури** (об'єднаної на основі принципу єдиноначальності по всьому спектру підслідності) [56, с. 127; 58, с. 320].

Функцію ж обвинувачення та іншого захисту правового статусу потерпілого треба передати заново створеному антиделіктному органу - **публічнотурі**, що теж має діяти на принципі єдиноначальності, отримувати заробітну плату та інше матеріально-технічне забезпечення лише від держави та мати два підрозділи:

а) обвинувачення та іншого захисту правового статусу потерпілого у всіх видах судочинства;

б) іншої юридичної допомоги.

У такому разі докорінному реформуванню має бути піддана й **адвокатура**, яка теж має діяти на принципі єдиноначальності, отримувати заробітну плату й інше матеріально-технічне забезпечення лише від держави, а отримання будь-якої матеріальної та іншої вигоди від клієнта чи в його інтересах від будь-якого іншого соціосуб'єкта має розцінюватися не інакше як хабар (отримання неправомірної вигоди) чи побори із посиленою (аж до смертної кари) антикримінальною відповідальністю, а в структурі даного принципово реформованого антиделіктного органу також мають бути лише два підрозділи:

а) захисту правового статусу правопорушників у всіх видах судочинства;

б) іншої юридичної допомоги.

Доречним буде й підкреслити, що існуюча століттями сутність традиційної адвокатської діяльності, основаної на отриманні заробітної плати та будь-якої іншої вигоди лише від клієнта чи в його інтересах від інших осіб, що фактично є найпотужнішим корупційним фактором, сформувало багатьох адвокатів протягом їх багаторічної практичної діяльності у відверто цинічних корупціонерів. А на підставі прямої вказівки у п. 3 ч. 1 ст. 38 «Суддя Верховного Суду» закону України «Про судоустрій і статус суддів» [129] та у п. 1 ч. 4 ст. 7

«Спеціальні вимоги до судді Вищого антикорупційного суду» закону України «Про Вищий антикорупційний суд»⁴² [106], відсутності заборони у ч. 3 ст. 27 «Вимоги до кандидатів на посаду прокурора» закону України «Про прокуратуру» [126] і прямого заклику керівництвом Офісу Генеральної прокуратури [22] посади суддів касаційних і антикорупційних судів та прокурорів Офісу Генерального прокурора зайняло чимало адвокатів.⁴³

У контексті найбільш ефективного, раціонального і якісного пізнання, визнання, забезпечення і дотримання та в разі порушення максимально повного відновлення правового статусу соціосуб'єктів, які постійно або тимчасово перебувають на території України, попередження правопорушень і неухильного притягнення винних у скоєнні цих правопорушень до відповідного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності має бути докорінно реформована сутність і функції й всіх інших антиделіктних органів, особливо, **експертнотури, ординотури і виконавчотури** [56, с. 853-854; 58, с. 170-171, 320], які мають бути у вигляді єдиного антиделіктного органу, побудовані на принципі єдиноначальності із поєднанням за принципом спеціалізації відповідно всіх існуючих видів:

1. Експертних досліджень у всіх видах судочинства.⁴⁴

⁴² Хоча у п. 1 ч. 4 даної статті міститься пряма заборона зайняття посади судді Вищого антикорупційного суду прокурорами [106], що ще раз остаточно переконує у тому, що розробники даного закону, що здійснювалося як раз й під пильним керівництвом українських міжнародних «партнерів», ставили за мету попадання до кісток промочених корупцією адвокатів, а не природних та інших ворогів корупції – співробітників прокуратури та ін.!!!

⁴³ І дані обставини створили додаткову надто потужну умову для процвітання власне кримінального провадження, коли вже неважко було при остаточному вирішенні певної кримінальної справи добитися того, щоб через корупційний вплив на склад суду⁴³ в її розгляді приймали судді і прокурор як колишні адвокати та власне адвокати!!! **Може в досягненні і такої мети також полягає сутність європейських стандартів правосуддя!!!!?**

⁴⁴ Що має поєднати всі види досліджень на основі запропонованої О. А. Кириченко та Ю. О. Ланцедовою інноваційної класифікації антиделіктних та інших експертних досліджень за базисною основою дослідження на класи криміналістичних (роди: вогнепальної зброї, боєприпасів і слідів протиправного поводження з ними; механічної зброї, боєприпасів і слідів протиправного поводження з ними; вибухової зброї, вибухових пристроїв і речовин, засобів підриву і слідів протиправного поводження з ними; речовин, матеріалів і виробів з них; відновлення знищених текстів і маркувальних позначень; трасологічної; фоноскопичної; комісійної одорологічної; почеркознавчої; авторознавчої; портретної; технічної; технологічної, товарознавчої; бухгалтерської; фінансово-економічної, біологічної, інженерно-екологічної, мистецтвознавчої, військової та ін.), медичних (роди: геноскопічної; імунологічної; біологічної; цитологічної; трасологічної; токсикологічної; трасосубстанцій, механізм появи і зміни яких пов'язаний із механізмом утворення пошкоджень на тілі людини; трупу людини та ін.), досліджень психіки людини (роди: психологічної, що досліджує різні особливості психіки людини; психіатричної, що досліджує різні відхилення і захворювання психіки людини, в т. ч. що встановлює факт наявності та/чи визнання необхідності лікування різних проявів залежності психіки людини, що може бути підставою для виділення відповідних видів даного роду експертизи) і наркологічних експертиз, що встановлює факти наявності і необхідності лікування різних проявів психічної та/чи обмінної залежності: алкоголізму, наркоманії, токсикоманії та ін., згідно чого також можуть визначатися відповідні види даного класу досліджень [57, с. 420-422].

2. Ординічної діяльності - в межах спеціалізації такої діяльності за антиделіктними органами, які її проводять.

3. Виконавчої діяльності – виконання остаточних судових рішень по всім видам судочинства з існуванням двох департаментів:

3.1. Виправно-трудоного чи пенітенціарного (виконання судових рішень із засудження підсудного до смертної кари чи іншої вищої міри покарання та позбавлення чи іншого обмеження його волі).

3.2. Виконання інших судових рішень та виконавчих проваджень.

ПІСЛЯМОВА

У низці останніх публікацій спільними зусиллями авторів була запропонована **редакція статті VIII «Базисні оперативні та бюрократичні порядки найбільш ефективного, раціонального і якісного попередження порушення і відновлення порушеного правового статусу різних видів соціосуб'єктів» Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу** [55, с. 257-267; 56, с. 852-859; 58, с. 167-175], що з урахуванням викладених у дійсному монографічному дослідженні інноваційних положень і, перш за все, удосконаленого варіанту розвитку сутності, системи та функцій антиделіктних органів, в т. ч. й у контексті подолання правопорушень у процесі здійснення різних сторін і видів фармацевтичної діяльності (див. питання 4 розд. 2 дійсного монографічного дослідження), з тим, щоб народ не був змушений завдатися до можливостей з протидії адміністративному та іншому свавіллю, передбачених в абз. 3 Преамбули Загальної декларації прав людини в якості останнього засобу [21], більш правильно подати у розвитку таким чином:

1. Забезпечення належної реалізації базисного конституційного обов'язку держави та основної спрямованості діяльності державних органів покладається на прокурорів і всіх інших державних службовців та на всіх інших соціосуб'єктів, яким держава делегувала дозволила здійснення певних напрямків суспільної діяльності та/або виробництва матеріальних благ та/чи надання послуг.

Названі соціосуб'єкти зобов'язані на вимогу клієнта (особи, яка має намір здійснити певне діяння в межах цієї чи іншої пов'язаної з нею діяльності) безкоштовно надати вичерпну письмову юридичну консультацію з приводу відповідного порядку та/чи особливостей правової регламентації тієї державної чи з дозволу держави іншої діяльності, що вони здійснюють, і меж правомірності при цьому здійснення клієнтом свого діяння.

Якщо в результаті відмови надати таку консультацію чи її неякісності клієнт порушив правовий статус інших соціосуб'єктів, консультант несе відповідного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичну відповідальність, в т. ч. відшкодовує в повному обсязі завдані збитки.

2. Найбільш ефективне, раціональне та якісне попередження порушення, а в разі порушення - відновлення правового статусу всіх соціосуб'єктів держави здійснюється наступними органами чи суб'єктами владних повноважень і шляхом реалізації таких порядків:

2.1. В оперативному порядку:

2.1.1. **Самим правопорушником**, який з моменту усвідомлення того, що його діяння, рішення чи правовий акт може порушити або вже порушив чи порушує правовий статус іншого соціосуб'єкта, зобов'язаний негайно припинити це діяння та/чи дію цього рішення або правового акта і скасувати

дане рішення чи правовий акт, усунути причини і умови, що сприяли вчиненню цього правопорушення, і максимально повно відновити правовий статус потерпілого.

2.1.2. Безпосереднім або вищим керівником правопорушника, який зобов'язаний за викладених в п. 2.1.1 цієї статті обставин невідкладно прийняти вказані заходи, якщо вони не були здійснені або були здійснені неналежним чином чи не в повному обсязі самим правопорушником чи іншими особами.

У разі невиконання вказаних дій керівники несуть солідарну з правопорушником юридичну відповідальність.

2.1.3. Прокуратурою, яка діє за принципом єдиначальності, та:

2.1.3.1. За власною ініціативою шляхом здійснення нагляду за точним, одноманітним та неухильним дотримання правових актів будь-якими особами та органами, які знаходяться на території держави, в т.ч. Президентом держави, парламентом, урядом, ординаторською, слідчою, судами, публічною, адвокатською, виконавчою та іншими антиделіктними органами і представлення приписів правопорушнику або його безпосередньому чи вищому керівникові невідкладно усунути всі причини та умови, що сприяли вчиненню правопорушення, припинити незаконне діяння та/або дію протиправного рішення чи правового акту та максимально повно відновити порушений правовий статус потерпілого.

2.1.3.2. За звернення потерпілого або інших осіб надати правопорушнику або його безпосередньому чи вищому керівникові припису з вимогами, вказаними у п. 2.1.3.1 даної статті.

2.2. У бюрократично порядку:

2.2.1. Шляхом усного або письмового звернення потерпілого до:

2.2.1.1. Правопорушника або до його безпосереднього чи вищого керівника із вимогою виконати невідкладно чи в будь-якому випадку в межах розумного строку діяння, вказані у п. 2.1 цієї статті.

2.2.1.2. Прокуратури, що здійснюється з ініціативи даного органу в разі невиконання або неналежного виконання вимог припису прокурора в порядку, передбаченому п. 2.1.3 цієї статті, порушенням в інтересах потерпілого відповідного виду судочинства і направленням матеріалів до публічної та адвокатури для подальшого супроводу в цій справі інтересів відповідно потерпілого і переслідуваної особи до максимально повного відновлення правового статусу потерпілого та притягнення переслідуваної особи до належного виду, характеру та ступеню тяжкості юридичної відповідальності, а також усунення причин та умов, що сприяли вчиненню даного правопорушення.

2.2.1.3. Публічної, яка діє за принципом єдиначальності та отримання заробітної плати лише від держави, і реалізує вказане звернення потерпілого та/чи інших осіб шляхом здійснення функцій переслідування

правопорушника та іншого захисту правового статусу потерпілого у судочинстві відповідного виду в напрямку встановлення об'єктивної істини і рішення тільки на цій основі відповідної антиделіктної справи або з метою попередження правопорушень за допомогою іншої письмової юридичної допомоги з повною юридичною відповідальністю за результати такої допомоги.

2.2.1.4. Адвокатури, яка діє за принципом єдиноначальності та отримання заробітної плати лише від держави, і реалізує звернення переслідуваної особи шляхом здійснення функцій захисту його правового статусу в судочинстві відповідного виду в напрямку встановлення об'єктивної істини і рішення тільки на цій основі відповідної антиделіктної справи або з метою попередження правопорушень за допомогою іншої письмової юридичної допомоги з повною юридичною відповідальністю за результати такої допомоги.

2.2.1.5. Суду як єдиного антиделіктного органу в особі Верховного суду України, в складі якого діють Антикримінальна, Адміністративна, Трудова, Де-факто майново-договірна і Де-юре майново-договірна судові палати,⁴⁵ які дублюються на рівні обласних і прирівняних до них міських судів, а також шляхом відповідної спеціалізації суддів місцевих судів, і діє на основі принципів територіальності, спеціалізації та інстанційності наступним чином:

2.2.1.5.1. Місцеві суди, які забезпечують по першій інстанції антикримінальне, адміністративне, трудове, де-факто майново-договірне і де-юре майново-договірне судочинство щодо переслідуваних осіб районного рівня.

2.2.1.5.2. Антикримінальна, Адміністративна, Трудова, Де-факто майново-договірна і Де-юре майново-договірна судові палати обласних і прирівняних до них міських судів - колегії суддів яких з п'яти суддів є першою інстанцією щодо переслідуваних осіб обласного рівня або у справах суспільного резонансу обласного рівня, а також переглядають в порядку апеляції рішення суддів відповідних спеціалізацій місцевих судів.

2.2.1.5.3. Антикримінальна, Адміністративна, Трудова, Де-факто майново-договірна і Де-юре майново-договірна судові палати Верховного суду України - колегії суддів яких із п'яти суддів є першою інстанцією щодо переслідуваних осіб всеукраїнського та вищого рівня або у справах суспільного резонансу всеукраїнського і вищого рівня, а також переглядають в порядку апеляції рішення в якості першої інстанції відповідних колегій суддів судових палат обласного суду і касаційної інстанції щодо рішень суддів відповідних спеціалізацій місцевих судів, а об'єднані колегії суддів у складі дев'яти суддів відповідної судової палати - в якості апеляційної інстанції на рішення колегій суддів цієї ж судової палати, винесених по першій інстанції.

⁴⁵ У попередніх публікаціях тут і надалі вказувалася й Конституційна судова палата [55, с. 115; 56, с. 854-855; 58, с. 171 та ін.], що зараз відсутня у відповідності із викладеною достатньо обґрунтованою інноваційною позицією С. А. Кириченка про фактичну відсутність підстав для існування конституційної юридичної відповідальності (див. питання 3 розд. 1 дійсного монографічного дослідження).

2.2.1.5.4. Велика палата Верховного суду України, в яку обирається на постійній основі по п'ять суддів від кожної судової палати, яка є касаційною інстанцією щодо апеляційних рішень об'єднаних колегій судових палат даного суду, а також:

- формулює керівні роз'яснення по всіх категоріях справ судової практики для всіх вітчизняних судів;

- здійснює тлумачення окремих положень Конституційного кодексу України⁴⁶ за власною ініціативою і за запитами Президента України, парламенту, уряду, Генерального прокурора України та Міністра юстиції України;

- направляє в парламент пропозиції щодо вдосконалення Основного і поточних законів, що має право робити і будь-який суддя Верховного суду України самостійно або в складі колегій чи об'єднаних колегій суддів відповідних судових палат.

Остаточними є лише легітимні рішення колегій суддів та інших касаційних інстанцій Верховного суду України, тобто такі, що засновані на встановленні такого рівня об'єктивної істини у справі, що достатньо для її правильного вирішення. При цьому порушення вимог певних норм процедурних кодексів, що не стали на заваді і не могли перешкодити встановленню у справі вказаного рівня об'єктивної істини, незалежно від тяжкості цих порушень є підставою не для скасування відповідного остаточного рішення суду, а для притягнення винного суб'єкта владних повноважень до належного вигляду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності.

3. Будь-яка особа, яка застосовує Основний та/або поточні закони та/чи інші правові акти, в разі встановлення нелегітимності певних положень змін або доповнень до Основного закону, порушення певним положенням поточного закону відповідного положення Основного закону чи певним положенням підзаконного правового акта відповідних положень підзаконного акту вищої юридичної сили та/чи поточного закону та/або положень Основного закону, має відмовитися від застосування нелегітимного положення правового акту і безпосередньо застосувати відповідне положення правового акту вищої юридичної сили, а суддя місцевого чи обласного суду повинен скасувати нелегітимні положення будь-якого підзаконного правового акта відповідного рівня інстанційності, суддя Верховного суду України - певне положення будь-якого підзаконного правового акта всеукраїнського рівня або поточного закону, а Велика палата Верховного суду України - певне положення змін або доповнень до Основного закону.

⁴⁶ У даному випадку раніше також був вказаний й Кодекс конституційного судочинства України [55, с. 116; 56, с. 856; 58, с. 172 та ін.], що зараз вбачається зайвим у відповідності із все тією ж викладеною достатньо обґрунтованою інноваційною позицією С. А. Кириченка про фактичну відсутність підстав для існування конституційної юридичної відповідальності (див. питання 3 розд. І дійсного монографічного дослідження).

4. **Потерпілий**, який не отримав в розумні строки максимально повного відновлення його правового статусу та/чи притягнення особи, винної у порушенні його правового статусу, до належного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності, має право на застосування із дотриманням правил пропорційності при необхідній обороні будь-яких інших, що прямо не заборонені законом, засобів впливу на правопорушника та/або суб'єктів владних повноважень, які за його зверненням чи інших в його інтересах осіб чи з власної ініціативи не прийняли належних заходів, а якщо таке порушення стосується групи (трьох і більше) осіб або невизначеного кола осіб, то застосування такого роду засобів не має ніяких правових наслідків для потерпілого незалежно від характеру і ступеня тяжкості шкоди, що була заподіяна правопорушникові та/чи вказаним суб'єктам владних повноважень застосуванням таких засобів впливу до них.

5. Не тягне за собою ніяких правових наслідків для потерпілого чи для інших осіб, які діяли в його інтересах, заподіяння шкоди, незалежно від його характеру і розміру, також особі або особам:

5.1. Яка (які) винні в незастосування смертної кари до осудної особи, яка вчинила умисне вбивство в стані осудності при обтяжуючих обставинах окремо чи в складі інших кримінальних правопорушень.

5.2. В процесі їх групового та/чи збройного нападу навіть однієї людини на потерпілого за обставин, що давали йому підстави вважати, що метою нападу є заподіяння йому тілесних ушкоджень та/або його вбивство.

5.3. При її (їх) насильницькому (без згоди потерпілого) проникненні до житла чи до іншого приміщення, що належить потерпілому та/або його родичам чи близьким на праві власності або правомірного володіння.

6. Гарантом дотримання Основного і поточних законів та інших правових актів, а також найбільш ефективного, раціонального і якісного пізнання, визнання, забезпечення і дотримання та в разі порушення максимально повного відновлення правового статусу всіх соціосуб'єктів, які постійно або тимчасово перебувають на території України, оперативного попередження правопорушень і неухильного притягнення осіб, винних у скоєнні цих правопорушень, до відповідного виду, характеру і належного ступеня тяжкості юридичної відповідальності виступає Президент України, який, виступаючи в якості наглядової гіпергліки державної влади, забезпечує в контексті неухильного дотримання принципу верховенства права виконання вказаного завдання за допомогою, насамперед, прокуратури як його Правої руки, та інших антиделіктних органів, а також із використанням будь-яких інших засобів, прямо не заборонені законом, в т. ч. скасуванням нелегітимних рішень та/чи правових актів:

- своїх або попередніх Президентів країни, в т. ч. їх підписів під нелегітимними законами, в т. ч. про внесення змін і доповнень до Конституційного кодексу України, з накладенням на них вето, наданням

вказівок щодо усунення порушень і поверненням до парламенту на повторний розгляд (що може бути подолано не менше ніж двома третинами голосів від конституційного складу парламенту), а щодо змін і доповнень до Конституційного кодексу України - направленням на розгляд Великої палати Верховного суду України, яка скасовує такий закон повністю чи в частині або дає висновок щодо конституційності цих змін або доповнень повністю чи в частині;

- касаційних суддів, що реалізується прокуратурою (в силу явної невідповідності факту існування нелегітимних остаточних судових рішень принципу верховенства права) направленням справи із зауваженнями на розгляд Розширеного складу Великої палати Верховного суду України, який формується автоматизованою судовою системою для кожного розгляду в кількості семи суддів від кожної судової палати, або його розгляду в порядку судочинства у зв'язку із нововиявленими обставинами (що на час винесення рішення ще не існували чи не були відомі суду з об'єктивних причин) або в силу виняткових обставин (щодо яких в силу корупції та/або непрофесіоналізму тих чи інших суб'єктів владних повноважень не були отримані і належним чином оцінені такі докази, без яких неможливо було встановити такий рівень об'єктивної істини, що був би достатнім для того, щоб прийняти на основі цієї істини правильне остаточне судове рішення);

- будь-яких інших вітчизняних суб'єктів владних повноважень повністю чи в частині, що тягне автоматичне застосування відповідних положень попереднього такого ж правового акта, в разі його відсутності - відповідних положень того правового акта, який раніше регулював ці або аналогічні правовідносини, а при відсутності і такого правового акту - за аналогією положень іншого закону або базисних принципів права.

Виконанням не можуть бути виконані нелегітимні рішення або акти правозастосування, на що, як і на діючі нелегітимні діяння будь-яких осіб, а також на нелегітимні діяння, рішення і правові акти суб'єктів владних повноважень, в т.ч. і на нелегітимні остаточні судові рішення, не поширюються строки загальної або позовної давності в частині невідворотної необхідності припинення їх дії та скасування повністю або у відповідній частині, зміни та/чи доповнення».

У вказаних публікаціях була запропонована й низка інших інноваційних редакцій статей Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу: III «Зовнішня і внутрішня збалансованість правового статусу соціосуб'єктів» [55, с. 240-241; 56, с. 850; 58, с. 164 та ін.]; IV «Антиделіктний обов'язок кожного громадянина попереджати і припиняти правопорушення» [55, с. 242-243; 56, с. 850-851; 58, с. 164-165 та ін.]; VI «Алогічність використання прав, свобод, обов'язків та/чи інтересів одного соціосуб'єкта за рахунок відповідного порушення певної базисної категорії правового статусу іншого соціосуб'єкта» [55, с. 246; 56, с. 851-852; 58, с. 165-166 та ін.];

IX «Сутність погіршення правового статусу соціосуб'єктів» [55, с. 267-268; 56, с. 859; 58, с. 175-176 та ін.]; X «Найвищі соціальні цінності і межі їх порушення за наявності тільки певних виняткових обставин» [55, с. 268-269; 56, с. 859-860; 58, с. 176-177 та ін.]; XII та XIII «Сутність і вичерпний перелік загальноправових обставин, що виключають як антисоціальність діяння, так і винність особи, а також обтяжуючих і пом'якшуючих його вину обставин» [55, с. 281-282; 56, с. 864-865; 58, с. 180-181 та ін.]; яких у цілому було тринадцять.

Вони всі були викладені за текстом дійсного монографічного дослідження із збереженням первинної нумерації статей та у повному обсязі, за винятком останніх, презентація змісту яких⁴⁷ не дозволяють межі дійсного монографічного дослідження, але всі вони разом із розробленими авторами іншими викладеними інноваційними положеннями юриспруденції створюють належну доктринальну, законодавчу та іншу прикладну основу для найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення і дотримання правового статусу будь-яких соціосуб'єктів, в т. ч. й фармацевтів, оперативного попередження порушення їх правового статусу, а у разі порушення – максимально повного його відновлення.

З урахуванням викладеного розглянуті та інші розроблені авторами інноваційні положення юриспруденції⁴⁸ [28; 88; 89 та ін.] складають надійну доктринальну, законодавчу та іншу прикладну основу також й для гарантованого точного, одноманітного та неухильного виконання Основного і поточних законів та будь-яких підзаконних правових актів при здійсненні будь-якого напрямку суспільної діяльності, в т. ч. й різних аспектів та видів фармацевтичної діяльності.

⁴⁷ Деякі з цих статей мали у різних публікаціях й дещо різний у розвитку зміст, найбільш обґрунтований – в одній з останніх авторських публікацій, де, зокрема, були вже окремі редакції двох останніх статей Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу: XII «Сутність і вичерпний перелік загальноправових обставин, що виключають антисоціальність діяння» [58, с. 180-181] та XIII «Сутність і перелік загальноправових обставин, що виключають або пом'якшують чи обтяжують вину особи, яка вчинила антисоціальне діяння» [58, с. 181].

⁴⁸ На думку О. А. Кириченка, існує принципова можливість суттєво реформувати процес подолання правопорушень у будь-якій сфері суспільного життя, в. ч. й при здійсненні фармацевтичній діяльності або фармацевтами за межами даної діяльності, шляхом суцільного такого вживлювального в тіло людини чіпування, що має забезпечити цілодобовий запис місцезнаходження та діянь кожної без винятку людини. Вказані відомості мають використовуватися лише з метою подолання лише кримінальних правопорушень, а розголошення цих відомостей з іншої метою у формі: а) недбалості має тягти засудження винної особи на 10 років позбавлення волі; б) самовпевненості чи непрямого умислу – 15 років, в) прямого умислу – лише до смертної кари. Аналогічна відповідальність має чекати й кожного, хто будь-яким чином буде протидіяти такого роду чіпуванню або записам на ньому.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Айзенк Г. Дж. Узнай свой собственный коэффициент интеллекта: монография / пер. с англ. Н. А. Журавлева; ред. пер. И. Б. Котляр. Москва: Ай Кью, 1996. 160 с.
2. Анатолий Карпов. 24smi: *Веб-сайт*. URL: <https://24smi.org/celebrity/4835-anatolii-karpov.html>
3. Берназюк Я. Міжнародні стандарти участі прокурора у судовому провадженні поза межами кримінального процесу. *Судебно-юридическая газета*. 11:30. 11 червня 2020 р. *Блог: веб-сайт*. URL: <https://bit.ly/2UuFsmk>
4. Васильєв С. В. Законодавче закріплення поняття «фармацевтична діяльність» як передумова підвищення ефективності державного управління в сфері обігу лікарських засобів. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2011. № 4. С. 7–14.
5. Верховенство права. Доповідь, схвалена Європейською Комісією «За демократію через право» (Венеціанська Комісія) на 86-му пленарному засіданні. Венеція. 25 – 26 бер. 2011 р. URL: [https://www.venice.coe.int/webformsdocuments/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2011\)003rev-ukr](https://www.venice.coe.int/webformsdocuments/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2011)003rev-ukr)
6. Вимоги до об'єктів і приміщень, призначених для здійснення діяльності з обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, прекурсорів та зберігання вилучених з незаконного обігу таких засобів і речовин. Затв. наказом Міністерства внутрішніх справ від 29 січ. 2018 р. № 52. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0208-18#Text>
7. Виноградов А. К., Кириченко А. А. Вторая вариация новой доктрины ступенчатого сущностного видового деления юридической ответственности. *Перші Миколаївські юридичні дискусії*: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конфер., 18 трав. 2016 р. 3б. наук. ст. / уклад. Є. В. Валькова, І. М. Дмитрук, С. В. Лосич, С. А. Матвієнко; за ред. В. М. Бесчастного, О. А. Кириченка, В. М. Поперечного. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2016. С. 56–62. URL: <https://www.academia.edu/26851457/>
8. Висновок N 190 (1995) Парламентської Асамблеї Ради Європи щодо заявки України на вступ до Ради Європи від 26 вер. 1995 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_590#Text
9. Висновок Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанська комісія) щодо проекту закону України «Про прокуратуру» № 539/2009 від 12-13 чер. 2009 р. [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2009\)048-ukr](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2009)048-ukr)
10. Все про ліки та їх якість: веб-сайт. URL: <https://xn--h1adc2i.xn--j1amh/mynysterstvo%20horony/nakazy-moz.html>
11. Гарри Каспаров. 24smi: *Веб-сайт*. URL: <https://24smi.org/celebrity/1062-garri-kasparov.html>
12. Генералиссимус. *Википедія. Свободная энциклопедия: Веб-сайт*. URL: <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D0%BD%D0%B5%D1%80%D0%B0%D0%BB%D0%B8%D1%81%D1%81%D0%B8%D0%BC%D1%83%D1%81>
13. Голова Громадської ради міжнародних експертів сер Ентоні Хупер про конкурс до Вищого антикорупційного суду. *Вища кваліфікаційна комісія суддів України: офіційний веб-сайт*. URL: <https://vkksu.gov.ua/ua/news/golowa-gromadskoi-radi-miznarodnich-iekspiertiw-sier-ientoni-chupier-pro-konkurs-do-wishtchogo-antikorupcijnogo-sudu>
14. Двухдневный (шестичасовой - 3:03:38+2:58:50) вебинар по подготовке кандидатов на должности судей к абстрактно-логическому и вербально-логическому тестированию в Facebook на платформе Zoom. URL: <https://drive.google.com/drive/folders/1MR58RK8mKCwGqBLtkBUzMYWi8bhv4xIb?usp=sharing>
15. Дигесты Юстиниана. Книги 1-25, 46. *Vostlit.info: веб-сайт*. URL: http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Byzanz/VI/520-540/Digestae_Just/
16. Директива 2001/83/ЕС Европейского парламента и Совета от 6 нояб. 2001 г. о кодексе о лекарственных препаратах для медицинского применения Сообщества. *PhA PharmAdvisor: веб-сайт*. URL: <http://pharmadvisor.ru/document/tr3537/>
17. Директива 2002/46/ЕС Европейского Парламента и Совета по гармонизации правовых норм государств-членов в отношении биологических добавок к пище от 10 июн. 2002 г. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_523#Text

18. Директива Комиссии 2005/28/ЕС от 8 апр. 2005 г., устанавливающая принципы и детальные правила качественной клинической практики при проведении клинических исследований лекарственных средств для человека, а также требования к процедуре выдачи разрешения на производство или импорт таких средств. *Official Journal L 091, 09/04/2005, pp. 0013-0019 АОКИ Ассоциация Организации по Клиническим Исследованиям: Веб-сайт.* URL: http://acto-russia.org/index.php?option=com_content&task=view&id=25
19. До уваги кандидатів, допущених до складення іспиту на знання законодавства (оновлено). 23.08.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт.* URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_t=rec&id=279196&fp=180
20. Единая конвенция о наркотических средствах. Нью-Йорк, 30 март. 1961 г., с поправками, внесенными в соответствии с Протоколом 1972 г. URL: https://www.incb.org/documents/Narcotic-Drugs/1961-Convention/convention_1961_ru.pdf
21. Загальна декларація прав людини (рос/укр). Прийнята і проголошена в резолюції 217 А (III) Генеральної Асамблеї від 10 груд. 1948 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015
22. Заместитель Генпрокурора Виктор Чумак: Наиболее привлекательными кандидатами были бы молодые успешные адвокаты. 20 янв. 2020 г. *Закон и бизнес: веб-сайт.* URL: https://zib.com.ua/ru/141090-naibolee_privlekatelnimi_kandidatami_bili_bi_molodie_uspeshni.html
23. Запобігання та боротьба з сексизмом. Рекомендації CM/Rec(2019)1 Комітету міністрів Ради Європи від 27 бер. 2019 р. URL: <https://rm.coe.int/cm-rec-2019-1-on-preventing-and-combating-sexism-ukr/1680968561>
24. Затверджено рейтинг кандидатів за результатами проходження першого етапу добору кандидатами на вакантні посади прокурора в Офісі Генерального прокурора 21.02.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт.* URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_t=rec&id=267765&fp=350
25. Затверджено рейтинг кандидатів за результатами проходження другого етапу добору кандидатами на вакантні посади прокурора в Офісі Генерального прокурора. 27.02.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт.* URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_t=rec&id=268128&fp=300
26. Затверджено рейтинг кандидатів за результатами проходження першого етапу добору кандидатами на вакантні посади прокурора в Офісі Генерального прокурора. 01.09.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт.* URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_t=rec&id=279623&fp=50
27. Затверджено рейтинг кандидатів за результатами проходження другого етапу добору на вакантні посади прокурора в Офісі Генерального прокурора (ОНОВЛЕНО). 11.09.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт.* URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_t=rec&id=280141&fp=20
28. 3 нагоди 20-річчя Конституції України. Anna (Анна) Politova (Политова), уголовное право. Перші Миколаївські юридичні дискусії. *Aademia.edu: веб-сайт.* URL: <https://www.academia.edu/26851457/>
29. Інструкція із санітарно-епідеміологічного режиму аптечних закладів. Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 15 трав. 2006 р. № 275. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт.* URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0642-06#Text>
30. Кваліфікаційні вимоги до фізичних осіб-підприємців, які займаються народною медициною (цілительством). Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 16 бер. 2016 о. № 189. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт.* URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0492-16#n4>
31. Кириленко Е. В. Первая вариация новой доктрины ступенчатого сущностного видového деления правонарушений. *Перші Миколаївські юридичні дискусії: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конфер., 18 трав. 2016 р. 36. наук. ст. / уклад. Є. В. Валькова, І. М. Дмитрук, С. В. Лосич, С. А. Матвієнко; за ред. В. М. Бесчастного, О. А. Кириченка, В. М. Поперечного. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2016. С. 38-44.* URL: <https://www.academia.edu/26851457/>
32. Кириленко Е. В. Первая вариация новой доктрины ступенчатого сущностного видového деления юридической ответственности. *Перші Миколаївські юридичні дискусії: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конфер., 18 трав. 2016 р. 36. наук. ст. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2016. С. 50-56.* URL: <https://www.academia.edu/26851457/>

33. Кириченко О. А., Дерев'янкін С. Л. Предмет і система юридичних наук. Актуальні проблеми діяльності ОВС по попередженню, розкриттю та розслідуванню злочинів. Частина II. Проблеми розкриття та розслідування злочинів у сучасних умовах: матеріали міжнар. наук.-практ. конфер., 19-20 жовт. 2000 р. Одеса: НД РВВ ОІВС, 2000. С. 217-226.

34. Кириченко А. А. Основы шестидесятилетнего «прорыва» в развитии юриспруденции: приглашение к дискуссии / А. А. Кириченко, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула. Moodle ЧДУ ім. Петра Могили: веб-сайт. Форуми. Новини сайту. Friday 3 December 2010, 11:18. 3 004 слова. URL: <http://moodle.chdu.edu.ua/mod/forum/discuss.php?d=274>

35. Кириченко А. А. Доктринальные, правовые и прикладные основы реформирования отечественной юриспруденции (приглашение к дискуссии) / А. А. Кириченко, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула. Moodle ЧДУ ім. Петра Могили: веб-сайт. 27 марта 2012 г. 12 459 слов. URL: <http://moodle.chdu.edu.ua/mod/resource/view.php?inpopup=true&id=49819> (1 дек. 2014 г. сохранено в архив по адресу: URL: <http://archive.is/Xul8C>)

36. Кириченко А. А. Концепции и доктрины юриспруденции научной школы профессора аланкира как основа становления социального, демократического и правового государства (приглашение к дискуссии): научный доклад / А. А. Кириченко, В. Д. Басай, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула, В. С. Шаповалова; под науч. ред. А. А. Кириченко. 30 595 слов. 105 с. Конституція – основа розвитку національного законодавства: матеріали. IX Всеукр. студ. наук.-практ. конфер., 28 бер. 2013 р., кафедра історії і теорії держави і права Нац. ун-ту кораблебудування ім. адм. Макарова. URL: conference.nuos.edu.ua/catalog/files/lectures/22714.pdf

37. Кириченко А. А. Сто десять лучших доктрин и концепций научной школы профессора Аланкира (приглашение к дискуссии): научный доклад / А. А. Кириченко, В. Д. Басай, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула, В. С. Шаповалова; под науч. ред. А. А. Кириченко. 54 489 слов. Европейская научная лига юристов. Киев: ЕНЛЮ «Consensus omnium», 2013. 160 с.

38. Кириченко А. А. Около двухсот лучших доктрин и концепций юриспруденции научной школы профессора Аланкира (приглашение к дискуссии): научный гипердоклад / А. А. Кириченко, В. Д. Басай, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула, В. С. Шаповалова; под науч. ред. А. А. Кириченко. 57 543 слова. Четвертый Пермский конгресс ученых-юристов: материалы Междунаро. науч.-практ. конфер., 18 окт. 2013 г., Пермский национальный исследовательский университет. Российская Федерация: PERMCONGRESS. Веб-сайт. URL: permcongress.com/content/Гипердоклад.doc

39. Кириченко А. А. Новая доктрина сущности и системы антиделиктных органов. Блог экспертов (blog-experts.com). Информационно-аналитический сайт. URL: <http://blog-experts.com/prezentaciya-novyx-doktrin-i-koncepcij-yurisprudencii-nauchnoj-shkoly-professora-alankira-priglasenie-k-diskussii-aleksandr-kirichenko-novaya-doktrina-antideliktnyx-organov-2/> 2014-12-11 – Доктрины

40. Кириченко А. А. Новая доктрина базисных задач юриспруденции и исторической науки. Блог экспертов (blog-experts.com). Информационно-аналитический сайт. URL: <http://blog-experts.com/novaya-doktrina-bazisnyx-zadach-yurisprudencii-i-istoricheskoy-nauki/> 2014-11-29 - Доктрины

41. Кириченко О. А., Курс лекцій із сучасних проблем юриспруденції / О. А. Кириченко, Т. О. Коросташова, Ю. О. Ланцедова, О. С. Тунтула, В. С. Шаповалова; за наук. ред. О. А. Кириченка. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2014. 144 с. URL: <http://dspace.chmnu.edu.ua/bitstream/123456789/232/1>

42. Кириченко А. А. Гипердоклад о более двухстах пятидесяти лучших доктринах и концепциях юриспруденции научной школы профессора Аланкира: коллективная монография / А. А. Кириченко, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула; под науч. ред. А. А. Кириченко. 2-е изд. Николаев: Ник. нац. ун-т им. В. А. Сухолинского, 2015. 1008 с.

43. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Курс лекцій зі спецкурсу «Базисні доктрини та концепції юриспруденції»: навч. посіб. для предметної спеціальності 014.03 Середня освіта. Історія, освітньої програми Історія, правознавство. 2-ге вид. Миколаїв: МНУ імені В. О. Сухомлинського, 2016. 180 с. URL: <http://mykolaiv.legalaid.gov.ua/ua/holovna/u-rehionalnii-prokuraturi-provedeno-seminar-shchodo-realizatsii-konstytutsiinykh-povnovazhen-pri-pidtrymanni-publichnoho-obvynuvachennia>
44. Кириченко А. А. Хронология и основные этапы разработки классификации юридических наук. *Перші Миколаївські юридичні дискусії*: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конфер., 18 трав. 2016 р. 36. наук. ст. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2016. С. 62-68. URL: <https://www.academia.edu/26851457/>
45. Кириченко А. А., Тунтула А. С. Новая доктрина классификации юридических наук в контексте их гипергрупповых задач и по иным основаниям. *Перші Миколаївські юридичні дискусії*: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конфер., 18.05.2016 р. 36. наук. ст. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2016. С. 68-73. URL: <https://www.academia.edu/26851457/>
46. Кириченко А. А. Вторая и третья вариации новой доктрины ступенчатого сущностного видового деления правонарушений. *Перші Миколаївські юридичні дискусії*: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конфер., 18 трав. 2016 р. 36. наук. ст. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2016. С. 46-50. URL: <https://www.academia.edu/26851457/>
47. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Курс інноваційних лекцій з навчальної дисципліни «Теорія держави і права»: навч. посібник для спеціальності 052 «Політологія», ОКР «Бакалавр». Миколаїв: МНУ імені В. О. Сухомлинського, 2017. 272 с. URL: <http://mykolaiv.legalaid.gov.ua/ua/pres-tsentr/kurs-lektsii-profesora-oleksandra-kyrychenko>
48. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Курс лекцій зі спецкурсу «Новітній правовий статус студентської молоді»: навч. посіб. для предметної спеціальності 014.03 «Середня освіта. Історія» освітньої програми «Історія, правознавство» ОКР «Бакалавр». 2-ге вид. Миколаїв: МНУ імені В. О. Сухомлинського, 2017. 264 с. URL: http://philology.mdu.edu.ua/?page_id=344 <40>
49. Кириченко А. А. Новая доктрина одиннадцатилетнего образования и его учебного обеспечения: монография / А. А. Кириченко, А. К. Виноградов, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула; под ред. А. А. Кириченко. Киев: Издатель Назаров О. А., 2019. 182 с. (приложение к электронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»). URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/971-kirichenko-a-a-vinogradov-a-k-tkach-yu-d-tuntula-a-s-novaya-doktrina-odinnadsatiurovnevo-obrazovaniya-i-ego-uchebno-obespecheniya-monografiya>
50. Кириченко О. А., Ткач Ю. Д., Тунтула О. С. Периодизация розвитку, поняття, система і дисциплінарні зв'язки. Лекція № 1. Курс лекцій з криміналістики: навч. посіб. 2-ге вид. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 72 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»). URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/972-kirichenko-o-a-tkach-yu-d-tuntula-o-s-periodizatsiya-rozvitku-ponyattya-sistema-i-distiplinari-ni-zv-yazki-lektsiya-1-kurs-lektsij-z-kriminalistiki-navchalnij-posibnik>
51. Кириченко О. А., Тунтула О. С., Ланцедова Ю. О. Основы работы с джерелами антиделіктних відомостей. Лекція № 3. Курс лекцій з криміналістики: навч. посіб. 3-тє вид. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 92 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»). URL: <https://drive.google.com/file/d/1dyNmVq2TFsqJlK2uz9PF3B80QPOIu/view>
52. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Інноваційне розуміння класифікації юридичних наук, сутності та перспектив розвитку їх окремих гіпергруп та груп. Лекція № 4. Курс лекцій з навчальної дисципліни «Правознавство»: навч. посібник. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 76 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»), укр., рос. URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/1028-kirichenko-o-a-tuntula-o-s-innovatsijne-rozuminniya-klasifikatsiji-yuridichnikh-nauk-sutnosti-ta-perspektiv-rozvitku-jikh-okremikh-gipergrup-ta-grup-lektsiya-4-kurs-lektsij-z-navchalnoj-distiplini-pravoznavstvo-navch-posibnik>

53. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Інноваційне розуміння сутності і видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності. Лекція № 3. Курс лекцій з навчальної дисципліни «Правознавство»: навч. посібник. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 108 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»), укр., рос. URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/1027-kirichenko-o-a-tuntula-o-s-innovatsijne-rozuminnya-sutnosti-i-vidovogo-podilu-yuridichnikh-faktiv-pravoporushen-ta-yuridichnoji-vidpovidalnosti-lektsiya-3-kurs-lektsij-z-navchalnoji-distiplini-pravoznavstvo-navch-posibnik>

54. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Інноваційне розуміння механізму передачі влади від виборців до суб'єктів владних повноважень та властивостей цих повноважень. Лекція № 2. Курс лекцій з навчальної дисципліни «Правознавство»: навч. посібник. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 96 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»), укр., рос. URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/1026-kirichenko-o-a-tuntula-o-s-innovatsijne-rozuminnya-mekhanizmu-peredachi-vladi-vid-viborsiv-do-sub-ektiv-vladnikh-povnovazhen-ta-vlastivostej-tsikh-povnovazhen-lektsiya-2-kurs-lektsij-z-navchalnoji-distiplini-pravoznavstvo-navch-posibnik>

55. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Інноваційне розуміння забезпечення, дотримання та відновлення за Основним законом правового статусу різних видів соціосуб'єктів. Лекція № 1. Курс лекцій з навчальної дисципліни «Конституційне право зарубіжних країн»: навч. посібник. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 304 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»), укр., рос. URL: https://drive.google.com/file/d/1QaXm6_yBamYIqNUUDj6nKXJOJD60e1-f/view

56. Кириченко А. А., Тунтула А. С. Блестящие или пронизированные откровенной коррупцией и явным непрофессионализмом ничтожные результаты конкурса в кассационные суды, ВАС и АП ВАС. Системное правовое исследование: монография. 2-е изд. Киев: Издатель Назаров О. А., 2019. 888 с. (приложение к електронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»). URL: https://drive.google.com/file/d/1FXM-oqkvJFUpLQQ6B_TgLyoyTR11amM/view

57. Кириченко А. А., Ланцедова Ю. А. Классификация экспертиз по базисной сущности объекта исследования и по иным основаниям. Криміналістика і судово експертиза: міжвидом. наук.-метод. зб. Київський НДІ судових експертиз; редкол.: О. Г. Рувін (голов. ред.) та ін. Междунар. наук.-метрич. базы: Index Copernicus International. Київ: КНДІ СЕ, 2019. Вип. 64. С. 416-426. URL: <http://digest.kndise.gov.ua/archive/criminalistics-and-forensics-2019/>

58. Кириченко А. А., Ланцедова Ю. А. Антикоррупционная парадигма: системное правовое исследование: монография / под ред. А. А. Кириченко. Киев: Издатель Назаров О. А., 2020. 668 с. (приложение к електронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»), укр., русс. URL: <https://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/2430-kirichenko-a-a-lantsedova-yu-a-antikorrupsionnaya-paradigma-sistemnoe-pravovoe-issledovanie-monografiya>

59. Кириченко А. А., Михайлов И. Ф. Причинная связь пронизанной более сорока проявлениями коррупции и некомпетентности процедуры аттестация и добора прокуроров Офиса Генерального прокурора и десятилетнего осуждения за убийство шестерых и тяжкое травмирование пятерых случайных пешеходов заведомо как невиновного, так и виновной вместо пожизненного (часть первая). *The Journal of Eastern European Law. Журнал східноєвропейського права*. Междунар. наук.-метрич. базы: Index Copernicus International, HeinOnline. 2020. № 77. С. 47-68. URL: http://easternlaw.com.ua/wp-content/uploads/2020/06/kirichenko_mikhailov_77.pdf

60. Кириченко А. А., Погорелов Н. С. Причинная связь пронизанной более сорока проявлениями коррупции и некомпетентности процедуры аттестация и добора прокуроров Офиса Генерального прокурора и десятилетнего осуждения за убийство шестерых и тяжкое травмирование пятерых случайных пешеходов заведомо как невиновного, так и виновной вместо пожизненного (часть вторая). *The Journal of Eastern European Law. Журнал східноєвропейського права*. Междунар. наук.-метрич. базы: Index Copernicus International, HeinOnline. 2020. № 77. С. 69-92. URL: http://easternlaw.com.ua/wp-content/uploads/2020/06/kirichenko-pogorelov_77.pdf

61. Кириченко А. А. Коэффициент определения уровня и качества собственно интеллекта (IQ) или решения специальных задач «КРС3»!!!! 4.772 слова. 16 августа 2020. 15:46. *ПравосуддяПравосуддя: страничка в Facebook*. URL: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100038613439157>
62. Кириченко С. А. Сутність і класифікація доказів та їх джерел у кримінальному судочинстві: генеза і можливості удосконалення: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Сергій Анатолійович Кириченко; Класичний приватний університет. Запоріжжя, 2009. 221 с.
63. Кириченко С. А., Ланцедова Ю. О., Ткач Ю. Д. Теоретична юриспруденція: лекція 1 / за наук. ред. проф. О. А. Кириченка. Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. Могилі, 2007. Вип. 5. 268 с. *Видання ЧДУ імені Петра Могили: веб-сайт*. URL: <http://lib.chmnu.edu.ua/index.php?m=4&b=21>
64. Кириченко Ю. А., Огородник А. П., Ткач Ю. Д. Теоретична і частині проблеми юриспруденції: приглашение к дискуссии / Под ред. А. А. Кириченко. Ивано-Франковск: Плай, 2003. 40 с.
65. Кодекс адміністративного судочинства України: закон України від 6 лип. 2005 р. № 2747-IV. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2005. № 35–36, № 37, ст. 446, із змінами згідно із законом України № 808-IX від 17 лип. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>
66. Конвенція о психотропных веществах. Принята 21 февр. 1971 г. Ратиф. 27 окт. 1978 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_176#Text
67. Конвенція про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин. Прийнята 20 груд. 1988 р. Ратиф. 25 квіт. 1991 р. № 1000-XII (1000-12). *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_096#Text
68. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: від 4 лист. 1950 р. Ратиф. законом України № 475/97-ВР від 17 лип. 1997 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004
69. Конституция Азербайджанской Республики от 12 нояб. 1995 г., с изм. от 26 сент. 2016 г. *Президент Азербайджанской Республики Ильхам Алиев: веб-сайт*. URL: <https://static2.president.az/media/W1siZiIsIjIwMTgyMDMvMDkvY3dodDN2dzF0X0tvbnN0dXRrc3lhX1JVUy5ZGYiXV0?sha=83f38924a4086483>
70. Конституция Республики Армения. Принята референдумом РА 5 июл. 1995 г., с изм. от 27 нояб. 2005 г. и от 5 дек. 2015 г. *Президент Республики Армения: веб-сайт*. URL: <https://www.president.am/ru/constitution/>
71. Конституция Республики Казахстан. *Официальный сайт Президента Республики Казахстан*. URL: http://www.akorda.kz/ru/official_documents/constitution
72. Конституция Российской Федерации. Принята всенародным голосованием 12 дек. 1993 г., с изм. согласно закону РФ от 21 июл. 2014 р. № 11-ФКЗ. *Кодексы и законы РФ. Правовая навигационная система 143*. URL: <http://www.zakonrf.info/ konstitucia/>
73. Конституція України: закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141, із змінами, згідно із законом України від 7 лют. 2019 р. № 2680-VIII. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vp>
74. Концепція розвитку фармацевтичного сектору галузі охорони здоров'я України на 2011–2020 роки. Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 13 вер. 2010 р. № 769, зі змінами, внесеними згідно наказу МОЗ України від 27 бер. 2013 р. № 242. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0769282-10#n11>
75. Корещий Володимир Михайлович. Енциклопедія історії України. *Інститут історії України: веб-сайт*. http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?&i21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Koretskii_V
76. Кримінальний кодекс України: закон України від 5 квіт. 2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради (ВВР), 2001, № 25–26, ст. 131, зі змінами згідно із законом України № 875-IX від 3 вер. 2020 р.* *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

77. Кримінальний процесуальний кодекс України: закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*, 2013. № 9-10, ст. 88, зі змінами згідно із законом України № 817-IX від 21 лип. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
78. Критерії визначення категорій відпуску лікарських засобів. Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 17 трав. 2001 р. № 185. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0464-01#Text>
79. Курс «Увеличение IQ или как сдать тест General Skills». *Центр развития памяти Алексея Бессонова*. *www.mem.in.ua: веб-сайт*. URL: <http://mem.in.ua/>
80. Ланцедова Ю. О. Сутність і послідовність роботи з особистісними й речовими доказами у кримінальному судочинстві: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09; Харк. нац. ун-т вн. справ. Харків, 2009. 229 с.
81. Ланцедова Ю. А. Первая вариация доктрины ступенчатого сущностного видового деления юридической ответственности. 1455 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com)*. *Информационно-аналитический сайт*. URL: <http://blog-experts.com/prezentaciya-novykh-doktrin-i-koncepcij-yurisprudencii-nauchnoj-shkoly-professora-alankira-priglasenie-k-diskussii-yuliya-lancedova-novaya-doktrina-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-yurid/2014-12-01>. Доктрины
82. Ланцедова Ю. А. Новая доктрина классификации юридических наук. 1017 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com)*. *Информационно-аналитический сайт*. URL: <http://blog-experts.com/prezentaciya-novykh-doktrin-i-koncepcij-yurisprudencii-nauchnoj-shkoly-professora-alankira-priglasenie-k-diskussii-yuliya-lancedova-novaya-doktrina-klassifikacii-yuridicheskix-nauk/2014-12-03> – Доктрины
83. Ланцедова Ю. А. Вторая вариация доктрины ступенчатого сущностного видового деления юридической ответственности. 1218 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com)*. *Информационно-аналитический сайт*. URL: <http://blog-experts.com/novaya-variaciya-doktriny-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-yuridicheskoy-otvetstvennosti/2015-01-05>. Доктрины
84. Ланцедова Ю. А., Кушнір М. М. Сутність, базисні властивості та розмежування девіантної поведінки, примусу та насильства. *The Journal of Eastern European Law. Журнал східноєвропейського права*. Междунар. наук.-метрич. базы: Index Copernicus International, HeinOnline. 2020. № 74. С. 34-41. URL: http://easternlaw.com.ua/wp-content/uploads/2020/03/lantsedova_kushnir_74.pdf
85. Ланцедова Ю. А. Сущность, базисные свойства и разграничение девиантного поведения, принуждения и насилия: мультимедийная презентация. Киев: Издатель Назаров О. А., 2020. 60 слайдов / под ред. А. А. Кириченко. рус.-укр. (приложение к электронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»). URL: https://drive.google.com/file/d/1DR5HibpJWR_Pwh0Hivf3E0I0wVwY-OpK/view
86. Надання медичної допомоги для лікування коронавірусної хвороби (COVID-19). Протокол. Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 2 квіт. 2020 р. № 762, зі змінами, внесеними згідно наказу МОЗ України від 17 вер. 2020 р. № 2116. *ЛІКИ в Україні. Все про ліки та їх якість: веб-сайт*. URL: <https://xn--h1adc2i.xn--j1amb/mynysterstvo%20ohorony/nakazy-moz.html>
87. Наказ про можливий перерозподіл лікарських засобів: наказ від 16 вер. 2019 р. № 4049-18-18 управління охорони здоров'я Миколаївської облдержадміністрації. *Управління охорони здоров'я Миколаївської облдержадміністрації: веб-сайт*. URL: <http://oblzdrav.mk.gov.ua/index.php/publicna-informaciya/inshe/8188-nakaz-pro-mozhlivij-pererospodil-likarskikh-zasobiv>
88. Наукова школа юриспруденції професора Аланкіра – 250 новітніх доктрин і концепцій. *Правова еліта України*. Київ: Вид-во «Логос», 2018. С. 74. URL: <http://logos-ukraine.com.ua/project/index.php?project=peu2018&load=ns25.html>
89. Наукова школа юриспруденції професора Аланкіра – 250 новітніх доктрин і концепцій. Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа та спеціальних знань в юридичній практиці: Електронний журнал. Електронне реферативно-наукове видання. URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a>

90. Національна програма правової освіти населення. Затв. Указом Президента України від 18 жовт. 2001 р. № 992/2001. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/992/2001>

91. Новітня концепція реформування судової влади України: навч. посібник / С. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. О. Коросташова, Ю. О. Ланцедова, О. С. Тунтула; за наук. ред. О. А. Кириченка. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2010. 60 с

92. Основи законодавства України про охорону здоров'я: закон України від 19 лист. 1992 р. № 2801-ХІІ. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 4, ст. 19, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 749-ІХ від 3 лип. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text>

93. Перелік лікарських засобів, дозволених до застосування в Україні, які відпускаються без рецептів з аптек та їх структурних підрозділів. Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 18 квіт. 2019 р. № 876. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0509-19#Text>

94. Перелік лікарських засобів та медичних виробів, що закуповуються на підставі угод щодо закупівлі із спеціалізованими організаціями, які здійснюють закупівлі за напрямками використання бюджетних коштів у 2020 році. Затв. постановою Кабінету Міністрів України від 13 бер. 2019 р. № 255, зі змінами, внесеними згідно постанови КМ України № 129 від 19 лют. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/255-2019-%D0%BF#Text>

95. План діяльності Міністерства охорони здоров'я України з підготовки проєктів регуляторних актів на 2020 рік. Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 28 груд. 2019 р. № 2713, зі змінами, внесеними згідно наказу МОЗ України від 18 вер. 2020 р. № 2130. *ЛІКІ в Україні. Все про ліки та їх якість: веб-сайт*. URL: <https://xn--h1acd2i.xn--j1amh/mynysterstvo%20ohorony/nakazy-moz.html>

96. Положення про Державний реєстр лікарських засобів. Затв. постановою Кабінету Міністрів України від 31 бер. 2004 р. № 411, зі змінами, внесеними згідно постанови КМ України № 282 (282-2020-п) від 15 квіт. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/411-2004-%D0%BF#Text>

97. Положення про Державну службу України з лікарських засобів. Затв. указом Президента України від 8 квіт. 2011 р. № 440/2011, зі змінами, внесеними згідно указу Президента України № 687 від 29 серп. 2018 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/647-2015-%D0%BF#Text>

98. Положення про організацію лікування, медичної реабілітації та забезпечення потерпілих внаслідок нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання лікарськими засобами та виробами медичного призначення. Затв. постановою Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань від 9 черв. 2010 р. № 18, зі змінами, внесеними згідно із постановою Фонду ССНБВІЗ № 39 (z0119-13) від 25 груд. 2012 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0489-10#Text>

99. Порядок видачі атестаційно-експертного висновку, що підтверджує наявність в особи цілительських здібностей. Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 23 вер. 2013 р. № 822, *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1943-13#n14>

100. Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для виконання програми «Громадське здоров'я та заходи боротьби з епідеміями». Затв. постановою Кабінету Міністрів України від 27 лист. 2019 р. № 1121, зі змінами, внесеними згідно постанови КМ України № 698 від 12 серп. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1121-2019-%D0%BF#Text>

101. Порядок перевезення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів на території України та оформлення необхідних документів. Затв. постановою Кабінету Міністрів України від 17 квіт. 2008 р. № 366, зі змінами, внесеними згідно постанови КМ України № 171 (171-2020-п) від 26 лют. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/366-2008-%D0%BF#Text>

102. Порядок проведення добору на зайняття вакантної посади прокурора. Затв. наказом Генерального прокурора від 10 січ. 2020 р. № 11. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/nakaz_dob_of?_m=publications&_t=rec&id=264414

103. Порядок проведення підтвердження відповідності умов виробництва лікарських засобів вимогам належної виробничої практики Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 27 груд. 2012 р. № 1130, зі змінами згідно наказу МОЗ України № 1346 від 9 черв. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0133-13#Text>

104. Про безоплатну правову допомогу: закон України від 2 чер. 2011 р. № 3460-VI. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 51, ст. 577, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 693-IX від 16 чер. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-17#Text>

105. Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності: закон України від 6 вер. 2005 р. № 2806-I. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 48, ст. 483, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 264-IX від 31 жовт. 2019 р., ВВР, 2020, № 2, ст. 6. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2806-15#Text>

106. Про Вищий антикорупційний суд: закон України від 7 чер. 2018 р. № 2447-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 24, ст. 212, зі змінами згідно закону України № 263-IX від 31 жовт. 2019 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2447-19>

107. Про внесення змін до деяких законів України щодо ліквідації штучних бюрократичних бар'єрів та корупційних чинників у сфері охорони здоров'я: закон України від 2 черв. 2020 р. № 644-IX. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/644-20#Text>

108. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури: закон України від 19 вер. 2019 р. № 113-IX. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 42, ст. 238, зі змінами згідно закону № 187-IX від 4 жовт 2019 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/113-20>

109. Про внесення змін до Закону України «Про прокуратуру»: закон України від 12 лип. 2001 р. № 2663-III. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 44, ст. 233. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2663-14/ed20010726#Text>

110. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): закон України від 2 черв. 2016 р. № 1401-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 28, ст. 532*. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>

111. Про встановлення карантину та запровадження посилених протиепідемічних заходів на території із значним поширенням гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2: постанова Кабінету Міністрів України від 22 лип. 2020 р. № 641, зі змінами внесеними згідно постанови КМ України № 760 від 26 серп. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392-2020-%D0%BF#Text>

112. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: закон України від 23 груд. 1993 р. № 3781-XII. *Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 11, ст. 50, зі змінами згідно закону України від 12 лип. 2018 р. № 2509-VIII (2509-19)*. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3781-12>

113. Про деякі питання придбання, перевезення, зберігання, відпуску, використання та знищення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів у закладах охорони здоров'я: наказ Міністерства охорони здоров'я України від 7 сер. 2015 р. № 494, зі змінами згідно наказу МОЗ України № 362 від 3 квіт. 2017 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1028-15#Text>

114. Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності: закон України від 6 вер. 2005 р. № 2806-I. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 48, ст. 483, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 264-IX від 31 жовт. 2019 р., ВВР, 2020, № 2, ст. 6. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2806-15#Text>

115. Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2: постанова Кабінету Міністрів України від 11 бер. 2020 р. № 211, зі змінами, внесеними згідно постанови КМ України № 760 від 26 серп. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/211-2020-%D0%BF#Text>

116. Про затвердження зведених показників 100 % потреби лікарських засобів та медичних виробів, що закуповуються на підставі угод щодо закупівлі із спеціалізованими організаціями. Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 8 вер. 2020 р. № 2064. *ЛІКИ в Україні. Все про ліки та їх якість: веб-сайт*. URL: <https://xn--j1amh/mynysterstvo%20ohorony/nakazy-moz.html>

117. Про захист населення від інфекційних хвороб: закон України від 6 квіт. 2000 р. № 1645-III. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 29, ст. 228, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 588-IX від 7 трав. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1645-14#Text>

118. Про проведення клінічного випробування лікарського засобу, призначеного для здійснення заходів, спрямованих на запобігання виникненню та поширенню, локалізацію та ліквідацію коронавірусної хвороби (COVID-19): наказ Міністерства охорони здоров'я України від 9 вер. 2020 р. № 2066. *ЛІКИ в Україні. Все про ліки та їх якість: веб-сайт*. URL: <https://xn--h1adc2i.xn--j1amh/mynysterstvo%20ohorony/nakazy-moz.html>

119. Про проведення клінічного випробування лікарського засобу, призначеного для здійснення заходів, спрямованих на запобігання виникненню та поширенню, локалізацію та ліквідацію коронавірусної хвороби (COVID-19): наказ Міністерства охорони здоров'я України від 22 вер. 2020 р. № 2165. *ЛІКИ в Україні. Все про ліки та їх якість: веб-сайт*. URL: <https://xn--h1adc2i.xn--j1amh/mynysterstvo%20ohorony/nakazy-moz.html>

120. Про Конституційний Суд України: закон України від 13 лип. 2017 р. № 2136-VIII. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 35, ст. 376, зі змінами згідно закону України № 524-IX від 4. бер. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2136-19>

121. Про лікарські засоби: закон України від 4 квіт. 1996 р. № 123/96 –БР. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 22, ст. 86, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 644-IX від 2 черв. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/123/96-%D0%B2%D1%80#Text>

122. Про ліцензування видів господарської діяльності: закон України від 2 бер. 2015 р. № 222-VIII. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 23, ст. 158, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 768-IX від 14 лип. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-19#top>

123. Про наркотичні засоби, психотропні речовини, їх аналоги і прекурсори: закон України від 15 лют. 1995 р. № 60/90-БР. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 10, ст. 60, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 720-IX від 17 чер. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/60/95-%D0%B2%D1%80#Text>

124. Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності: закон України від 5 квіт. 2007 р. № 877-V. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 29, ст. 389, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 768-IX від 14 лип. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/877-16#Text>

125. Про прокуратуру: закон України від 5 лист. 1991 р. № 1789-XII. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, № 53, ст. 793, зі змінами, внесеними згідно закону України № 113-IX (113-20) від 19 вер. 2019 р., ВВР, 2019, № 42, ст. 238. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1789-12#Text>

126. Про прокуратуру: закон України 14 жовт. 2014 р. № 1697-VII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 2-3, ст. 12, зі змінами, внесеними згідно закону України № 720-IX від 17 чер. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>

127. Про статус народного депутата України: закон України від 17 лист. 1992 р. № 2790-VII. *Відомості Верховної Ради (ВВР), 1993, № 3, ст. 17, зі змінами згідно закону України № 524-IX від 4 бер. 2020 р.* URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2790-12>

128. Про створення та впровадження медико-технологічних документів зі стандартизації медичної допомоги в системі Міністерства охорони здоров'я України: наказ Міністерства охорони здоров'я України від 28.09.2012 р. № 751, зі змінами згідно наказу МОЗ України № 1752 від 26 вер. 2018 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z2001-12#Text>

129. Про судоустрій і статус суддів: закон України від 2 черв. 2016 р. № 1402-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2016, № 31, ст. 545, зі змінами згідно закону України № 679-IX від 4 черв. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19>

130. Про ціни і ціноутворення: закон України від 21 черв. 2012 р. № 5007-VI. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2013, № 19-20, ст. 190, зі змінами, внесеними згідно із законом України № 540-IX від 30 бер. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5007-17#Text>

131. Регламент Конституційного Суду України: *постанова КС України від 22 лют. 2018 р. № 1-пс/2018*, зі змінами згідно *постанови КС України від 11 вер. 2018 р.* URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0001710-18>

132. Резолюція 1346 (2003) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Виконання обов'язків та зобов'язань Україною» від 29 вер. 2003 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_608#Text

133. Резолюція 1755 (2010) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Функціонування демократичних інституцій в Україні» від 4 жов. 2010 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_a19#Text

134. Результати іспиту під час конкурсу до Вищого антикорупційного суду та Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду. *Вища кваліфікаційна комісія суддів України: офіційний веб-сайт*. URL: <https://vkksu.gov.ua/ua/news/riezultati-ispitu-pid-tchas-konkursiw-do-wishtchogo-antikorupcijnogo-sudu-ta-kasacijnogo-administratiwnogo-sudu-u-skladi-wierchowngo-sudu/>

135. Результати іспиту під час конкурсу до Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду. *Вища кваліфікаційна комісія суддів України: офіційний веб-сайт*. URL: <https://vkksu.gov.ua/ua/news/riezultati-ispitu-pid-tchas-konkursu-do-kasacijnogo-kriminalnogo-sudu-u-skladi-wierchowngo-sudu/>

136. Результати співбесід в рамках добору на вакантні посади прокурорів в Офісі Генерального прокурора 22 вересня 2020 року. 24.09.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_t=rec&id=280698&fp=81

137. Результати співбесід в рамках добору на вакантні посади прокурорів в Офісі Генерального прокурора 29 вересня 2020 року. 30.09.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_t=rec&id=281130&fp=50

138. Рейтинг кандидатів на вакантні посади прокурорів в Офісі Генерального прокурора, які успішно пройшли добір. 01.10.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_t=rec&id=281221

139. Римское частное право / под ред. И. Б. Новицкого, И. С. Перетерского. *Библиотекар: веб-сайт*. URL: <http://www.bibliotekar.ru/rimskoe-pravo-2/index.htm>

140. Рішення колегії суддів Касаційного адміністративного суду в складі Верховного Суду від 18 квіт. 2019 р. по справі № 9901/864/18 адміністративне провадження № ІІ/9901/864/18. *Єдиний державний реєстр судових рішень: веб-сайт*. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/ Review/81366778>

141. Розширена доповідь О. А. Кириченка «Недоліки та надбання міжнародного і вітчизняного правового регулювання освіти та новітня доктрина чотирнадцятиступеневої освіти та науки». 22 510 слів. Парламентські слухання «Правове забезпечення реформи освіти в Україні». 9 груд. 2015 р. *Навчально-науковий інститут історії, політології і права Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського: веб-сайт*. 2015, 9 дек. URL: <http://ihpl-mnu.mk.ua/голова/ science/conference/розширена-довідь-о-а-кириченка-недо/>

142. Соглашение о сотрудничестве между министерствами внутренних дел в борьбе с незаконным оборотом наркотических средств и психотропных веществ. Киев, 21 окт. 1992 г. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_246#Text

143. Стандарти медичної допомоги «Коронавірусна хвороба (COVID-19)». Затв. наказом Міністерства охорони здоров'я України від 28 бер. 2020 р. № 722, зі змінами, внесеними згідно наказу МОЗ України від 17 вер. 2020 р. № 2122. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1411282-20#Text>

144. Теорія держави та права: навч. посіб. / Є. В. Білозьоров, В. П. Власенко, О. Б. Горова, А. М. Завальний, Н. В. Заяць та ін. ; за заг. ред. С. Д. Гусарева, О. Д. Тихомирова. Київ: НАВС, Освіта України, 2017. 320 с.

145. Теорологія юриспруденції (новітня концепція «Теорії права»): навч. посіб. / Є. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. О. Коросташова, Ю. О. Ланцедова, В. Е. Теліпка, О. С. Тунтула; за наук. ред. О. А. Кириченка. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. П. Могили, 2010. 484 с.

146. Ткач Ю. Д. Поняття і системно-структурна будова криміналістики: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Юрій Дмитрович Ткач; Одеськ. юрид. наук НУВС. Одеса, 2004. 556 с.

147. Ткач Ю. Д. Теоретичні основи криміналістики (періодизація, поняття, система, міждисциплінарний статус): монографія / за наук. ред. О. А. Кириченка. Одеса: Вид-во ЮОІ НУВС, 2007. 176 с.

148. Тунтула О. С. Отримання доказів та форми їх представлення, оцінки та використання у кримінальному провадженні України: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Олександра Сергіївна Тунтула; Нац. акад. прокуратури України. Київ, 2013. 233 с.

149. Тунтула А. С. Первая вариация новой доктрины ступенчатого сущностного видового деления правонарушений. 1457 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com). Информационно-аналитический сайт.* URL: <http://blog-experts.com/prezentaciya-novykh-doktrin-i-konceptij-yurisprudencii-nauchnoj-shkoly-professora-alankira-priglasenie-k-diskussii-aleksandra-tuntula-novaya-doktrina-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-p/> 2014-11-30. Доктрины

150. Тунтула А. С. Вторая вариация доктрины ступенчатого сущностного видового деления правонарушений. 1138 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com). Информационно-аналитический сайт.* URL: <http://blog-experts.com/novaya-variatsiya-doktriny-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-pravonarushenij-2/> 2015-01-03. Доктрины

151. Тунтула А. С. Третья вариация доктрины ступенчатого сущностного видового деления правонарушений. 1284 слова. *Блог экспертов (blog-experts.com). Информационно-аналитический сайт.* URL: <http://blog-experts.com/tretya-variatsiya-doktriny-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-pravonarushenij/> 2015-01-09. Доктрины

152. Тунтула А. С. Гендерная парадигма: системное правовое исследование: монография / под ред. А. А. Кириченко. Киев: Издатель Назаров О. А., 2020. 160 с. (приложение к электронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»), укр., русс. URL: <https://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/2435-tuntula-a-s-gendernaya-paradigma-sistemnoe-pravovoe-issledovanie-monografiya>

153. Фармацевтична діяльність. *Фармацевтична енциклопедія: веб-сайт.* URL: <https://www.pharmacencyclopedia.com.ua/article/309/farmaceutichna-diyalnist>

154. Congratulations on your 50th Mention! «П. Правосуддя»: 1 new mention in a paper uploaded to Academia by someone in Montpellier, France. 50 papers mention Правосуддя/Правосуддя. 27.09.2020 9:25. *Academia.edu: веб-платформа.* URL: https://www.academia.edu/upgrade?feature=name_mentions&premium_discount_coupon=JXSDFI&trigger=new-name-mentions-milestone-discounted

RS Global

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

КИРИЧЕНКО Олександр Анатолійович
ЛАНЦЕДОВА Юлія Олександрівна
ТУНТУЛА Олександра Сергіївна

ІННОВАЦІЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ І ЗАКОНОДАВСТВА В ФАРМАЦЕВТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Монографія

Passed for printing 02.12.2020. Appearance 07.12.2020.

Typeface Times New Roman.

Circulation 300 copies.

RS Global Sp. z O.O., Warsaw, Poland, 2020

Numer KRS: 0000672864

REGON: 367026200

NIP: 5213776394

RS Global

**ІННОВАЦІЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ
І ЗАКОНОДАВСТВА
В ФАРМАЦЕВТИЧНІЙ
ДІЯЛЬНОСТІ**

**Publisher:
RS Global**

**Dolna 17, Warsaw,
Poland 00-773**

<https://monographs.rsglobal.pl/>

Tel: +48 226 0 227 03

Email: monographs@rsglobal.pl

Warsaw 2020